

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29
29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939—Δ΄

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 29 — 29 Ἀπριλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» »	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» »	40 —	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τ ὸ τ ί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πολὺ πρὶν τὴν νοθεύσουν αἱ βαρβαρικαὶ ἰδέαι τοῦ κοινωνικοῦ μίσους καὶ τῆς ἀθέου πάλης τῶν τάξεων, ἡ πρωτομαγιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦτο ἡ εἰρηνικωτέρα τῶν λαϊκῶν μας ἑορτῶν. Ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ ὑπαίθρου, τῶν λουλουδιῶν, τῆς νεότητος, τῶν παιδιῶν. Πανήγυρις ὡραιότητος καὶ εὐφροσύνης. Ἀνθήσεως τῆς φύσεως καὶ τῆς καρδιᾶς. Αἱ πηγαί της ἐχάνοντο εἰς τὰ βάθη τῆς ζωῆς τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ, εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνεκόμιζε καὶ συνετήρει ἔθιμα καὶ συνηθείας παγανιστικάς, ποὺ ἡ ἐπιβίωσίς των, παρὰ τὴν δυσδιάκριτον δυσαρμονίαν των πρὸς τὸ νεώτερον χριστιανικὸν πνεῦμα τοῦ Λαοῦ μας, τῆς προσέδιδεν ἰδιαιτέρως ἔντονον ἀλλὰ τόσον γλυκὺ καὶ ἥμερον ἠθογραφικὸν χρῶμα.

Μὲ τὸν μεταφυτευμένον σοσιαλισμὸν πρῶτα καὶ μὲ τὴν πλημμυρίδα τῆς κομμουνιστικῆς καταλήψιας κατόπιν, ἡ ἑορτὴ ἐπῆγε νὰ χάσῃ τὴν ἡμερότητα καὶ τὴν χαράν της, τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἑλληνικότητά της. Ἀπ' ὅλα τὰ ἔντονά της χρώματα αἱ δαιμονικαὶ δυνάμεις τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀνατροπῆς ἐφρόντισαν νὰ διατηρήσουν μόνον ἕνα. Τὸ ἐρυθρὸν τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἐμφυλίου ἀλληλοσφαγῆς.

Ἔτσι, ἀπὸ ἡμέρα χαρᾶς, εἰρήνης καὶ καλωσύνης, ποὺ ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἑωρτάζαμεν οἱ Ἕλληνες, ἡ πρωτομαγιὰ ἔφθασε νὰ ἑορτάζεται, κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανόν μας οὐρανόν, ὡς ἡμέρα ἀνατρεπτικῶν κηρυγμάτων, ζοφερῶν ἐπιφυλακῶν καὶ αἱματηρῶν συγκρούσεων. Ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἀποκατέστησε καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ὅπως καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Καὶ δὲν ἠρκέσθη μὲ τὸ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ ἁπλῶς, ὡς ἡμέραν λαϊκῆς χαρᾶς. Τὴν ἐπλούτισε μὲ πνεῦμα καὶ μὲ νόημα νέον. Ἀπὸ ἑορτὴν εἰρήνης καὶ φυσιολατρικῆς εὐωχίας, ποὺ ἦτο παλαιότερα, ἀπὸ ἡμέραν μίσους καὶ αἱματηρῶν ὀργίων ποὺ ἠθέλησαν νὰ τὴν καταντήσουν οἱ ἀνατροπεῖς καὶ οἱ ἀπόστολοι τῶν βαρβάρων ἰδεῶν, τὴν ἀνεκήρυξε καὶ τὴν καθιέρωσεν ἡμέραν τοῦ συμφιλιωμένου, τοῦ εὐτάκτου καὶ ἡγιασμένου ἐθνικοῦ μόχθου. Διὰ τρίτην φοράν, μεθαύριον, θὰ ἑορτασθῇ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὡς ἑορτὴ ἁρμονίας καὶ εἰρήνης κοινωνικῆς ἡ πρώτη Μαΐου. Καὶ θὰ ἑορτασθῇ μὲ ὅλην τὴν παλαιὰν λαϊκότητα ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπίσημον μετοχὴν καὶ παράστασιν τοῦ Κράτους τῶν ἐργαζομένων, ποὺ εἶναι εἰς τὴν βαθυτέραν καὶ εἰς τὴν γνησιωτέραν οὐσίαν του τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι κάτι νέον εἰς τὴν ζωήν μας αὐτὴ ἡ ἀνανεωμένη παλαιὰ ἑορτή, ἀξίζει νὰ ἐπωφεληθοῦμε τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ τονίσωμεν καὶ νὰ ἐξάρωμεν τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν της. Διότι ἡ ἀνακήρυξις τῆς πρωτομαγιᾶς ὡς ἑορτῆς τῆς ἐργασίας εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τυχαίας ἐμπνεύσεως τῆς στιγμῆς. Εἶναι ἀπόρροια νέου πνεύματος, ποὺ ἔπνευσεν εἰς τὴν ζωήν μας. Πρὶν γίνῃ νόμος ἡ ἀπόφασις τοῦ Κράτους νὰ τιμᾶται καὶ νὰ δοξάζεται τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ ἰδέα τῆς ἐργασίας καὶ οἱ φορεῖς της, — ὅλοι οἱ φορεῖς της ἀδιακρίτως — εἶχον προηγηθῆ

μέτρα καὶ πράξεις, ποὺ ἐνῷ ἄμεσος πρακτικὸς των σκοπὸς ὑπῆρξεν ἡ ποσοτικὴ ἄνοδος τῆς ὑλικῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων εἰς τὴν Χώραν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημά των ἦτο ἀπείρως γενικώτερον καὶ εὐρύτερον, ἀληθινὰ κοσμογονικόν. Καὶ ἦτο τὸ πνεῦμα αὐτὸ πρῶτον ἡ κατάρριψις τῆς μηδενιστικῆς θεωρίας ποὺ ἐδίδασκεν ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς φυσικῆς ἀδελφοσύνης καὶ ἀλληλεγγύης τῶν ἀνθρώπων, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ αἵματος, τῆς πίστεως, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἰδανικῶν, ἦτο τάχα ἐπινόημα τῶν οἰκονομικῶς ἰσχυρῶν ἀτόμων, μὲ τὸ ὁποῖον αὐτὰ ἐπεβάλλοντο εἰς τὸ Κράτος καὶ μέσῳ τοῦ Κράτους εἰς τοὺς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρους· καὶ δεύτερον ἡ ἀποκατάστασις τῆς διασαλευθείσης μὲ τὴν διάδοσιν τῆς διαλυτικῆς ἐκείνης θεωρίας, παλαιᾶς ὅσον καὶ ὁ Κόσμος καὶ ὅσον καὶ ὁ Κόσμος ἀπαρασαλεύτου ἀληθείας, ὅτι ἡ ἐργασία δὲν εἶναι οὔτε δουλεία, οὔτε ὄνειδος, οὔτε ἄτιμον βάρος, ἀλλὰ τιμὴ καὶ δόξα καὶ δύναμις. Τιμὴ καὶ δόξα διὰ τὸν φορέα της καὶ δύναμις διὰ τὸ σύνολον. Ἡ μοναδικὴ καὶ ἡ πρώτη πηγὴ δυνάμεως καὶ ἀρετῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Νὰ καταδηλωθῇ ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας, χωρὶς καθόλου νὰ ἐξαντλῆται ἀπὸ τὴν ὑλικήν της ἀποτίμησιν οὔτε ἀπὸ τὴν ὑλικήν της ἀπόδοσιν, ὁλοκληροῦται εἰς τὸ ἠθικόν της ἀποτέλεσμα. Εἰς τὴν λύτρωσιν καὶ εἰς τὴν χαρὰν ποὺ εὑρίσκει ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος ἐν ὄψει τοῦ ἔργου του, ποὺ μέσα εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν περικλείεται μόνον ἡ συμβολή του εἰς τὸ συνολικὸν ἀγαθόν, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται καὶ ἐξαίρεται ὅ,τι ἔχει καλλίτερον καὶ ὡραιότερον καὶ ἀνθρωπινώτερον, ὅ,τι ἔχει μέσα του ὡς πνοὴν Θεοῦ. Νὰ καταδηλωθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐργασία εὐγενὴς καὶ βάναυσος, δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ ποιοτικὴ διάκρισις εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀφοῦ κάθε ἔργον καὶ τὸ ἐλαχιστότερον, ἔχει σφραγισθῇ μὲ προσπάθειαν νοῦ καὶ καρδιᾶς καὶ χεριῶν καὶ ἀφοῦ κάθε νοῦς καὶ κάθε καρδιὰ καὶ χέρι ἀνθρώπινον εἶναι ἁγιασμένον ἀπὸ θείαν πνοήν. Νὰ καταδηλωθῇ τέλος κάτι ποὺ ἐκινδύνευσε νὰ ξεχάσῃ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ξεχνῶντας το νὰ χάσῃ τὸν ἑαυτό της, ν' ἀπομάθῃ τὴν βαθυτέραν ἀξίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς της καὶ νὰ βυθισθῇ ἔτσι εἰς τὸ μηδὲν καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, τὸ ἑξῆς: Ὅτι ἡ ἐργασία καὶ τὸ ἔργον εἶναι αἱ μόναι ἐκδηλώσεις, μέσα εἰς τὰς ὁποίας καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ὑπερήφανον συνείδησιν τῆς ἀξίας του, ἐπανέρχεται καὶ ἐπανευρίσκει τὴν ἀληθινήν του πηγήν, τὸν Θεόν, γινόμενος ὁ ἴδιος δημιουργὸς καὶ συνεχιστὴς τῆς θείας δημιουργίας.

Μὲ τέτοιο πλατὺ καὶ ἀναγεννητικὸν πνεῦμα τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καθιέρωσε τὴν πρώτην Μαΐου ὡς ἑορτὴν ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ ὡς συντελεστικαὶ τῆς καλλιεργείας αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἐφηρμόσθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζωνται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ μεταρρυθμίσεις, ποὺ τὰς θεωρεῖ δικαίως καὶ μὲ ἐγκαύχησιν ὡς κατακτήσεις ὁ ἐργαζόμενος κόσμος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αὐτοῦ τοῦ πνεύματος καρπὸς εἶναι ἡ κατανόησις ποὺ προχωρεῖ βαθύτερα μὲ τὴν κάθε μέρα ποὺ περνᾷ καὶ ριζώνει καὶ στερεώνεται, ἡ κατανόησις ὅτι ἡ ἐργασία δὲν ἐδόθη διὰ νὰ χωρίζῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἑνώνῃ τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ παγιώνῃ καὶ νὰ ἐμπεδώνῃ τοὺς πνευματικοὺς καὶ τοὺς ψυχικοὺς δεσμοὺς καὶ ν' αὐξάνῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμόν των, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμόν, ποὺ ἐπάνω των θὰ καλλιεργηθῇ καὶ θὰ βλαστήσῃ, κατὰ τὸν ἴδιον φυσικὸν καὶ σοφὸν τρόπον ποὺ βλαστάνει τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος ἐπάνω εἰς τὴν καλλιεργημένην γῆν, ἡ αὐριανὴ εὐτυχὴς καὶ φωτισμένη Κοινωνία, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχουν πένητες καὶ αὐθένται, προνομιοῦχοι καὶ ταλαιπωρημένοι, ἀλλ' ἄνθρωποι ἠσκημένοι εἰς ἐγκράτειαν τόσον, ὥστε νὰ μὴ πλεονεκτοῦν ματαίως καὶ νὰ μὴ ἐπιζητοῦν τὸ περιττόν, διαθέτοντες ὅμως εἰς ἀπόλυτον ἐπάρκειαν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνέτου ἀφθονίας δι' ὅλους, μία Κοινωνία ποὺ θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολὴν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὡς σύμβολον καὶ ὡς προσδοκίαν αὐτῆς τῆς Κοινωνίας καθιέρωσε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν πρωτομαγιάτικην ἑορτὴν τῆς ἐργασίας, καὶ ὡς βεβαίωσιν πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὸ Ἔθνος ὅτι πρὸς τὴν μορφὴν αὐτῆς τῆς Κοινωνίας κατατείνει καὶ βαδίζει ἡ μεταβολὴ ποὺ ἐπραγματοποιήσαμεν καὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν καὶ τὴν στερέωσιν τῆς ὁποίας μὲ τὴν κάθε μέρα ποὺ περνᾷ προσθέτομεν ὅλοι μας καὶ ἀπὸ ἕνα λίθον. Καὶ εἰς τὸ νόημα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καλλίτερον καὶ διαυγέστερον παρὰ παντοῦ ἀλλοῦ, πρέπει ν' ἀναζητῆται ὁ σκοπὸς καὶ ἡ σημασία τῆς μεταβολῆς καὶ ἡ δικαίωσις τοῦ νέου ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἡ ὀργανική του σύνδεσις μὲ τὴν ἑλληνικὴν αὔριον, ποὺ δὲν μπορεῖ, ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῇ, νὰ μὴν εἶναι ἀσφαλὴς καὶ μεγάλη, ἀφοῦ ἡ πηγὴ ποὺ τὴν ἐνέπνευσεν εἶναι πηγὴ δικαιοσύνης καὶ πηγὴ ἀγάπης καὶ ἡ ἀγάπη ἐθεμελίωσεν οἶκον καὶ τὸ θεμελίωμά της ἐστάθη αἰώνιον.

Οἱ ἐργαζόμενοι Ἕλληνες, ὅπου τοὺς ἔχει τάξει ἡ ἰδιοφυΐα καὶ τὰ προσόντα των, οἱ ἐργάται τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πόλεων, τῶν λιμένων καὶ τῆς θαλάσσης, τῶν ἐργοστασίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων, τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν χρωμάτων καὶ τῶν μαρμάρων οἱ πλάσται, ὅλοι ποὺ τοὺς ἑνώνει καὶ τοὺς ἐξισώνει ἡ μία καὶ ἀναλλοίωτος ποιότης τῆς προσπαθείας ποὺ θέλει νὰ δημιουργῇ καὶ τῆς προσωπικότητος ποὺ ζητεῖ νὰ ἐκφράζεται, ἔτσι πρέπει νὰ τὴν αἰσθανθοῦν καὶ νὰ τὴν χαροῦν τὴν ἑορτὴν αὐτήν. Νὰ τὴν αἰσθανθοῦν καὶ νὰ τὴν χαροῦν ἐν ὄψει τῶν ἔργων των, ποὺ θὰ μείνουν καὶ ὅταν θὰ λείψουν αὐτοί, πλοῦτος καὶ δύναμις καὶ χαρὰ καὶ κίνητρα διὰ μεγαλειτέρας προσπαθείας καὶ δι' ἀνωτέρας κατακτήσεις διὰ τοὺς ἐπιγινομένους. Ἂν τὴν αἰσθανθοῦν ἔτσι, οἱ ἀνθρώπινοί των δεσμοὶ θὰ γίνουν στενώτεροι, ἐγκαρδιώτεροι καὶ χαρούμενοι. Οἱ κλοιοὶ τῆς μονώσεως ποὺ τοὺς ἐχώριζαν καὶ ἔκαμναν τὴν ζωήν των στενὴν καὶ ἄχαριν καὶ δύσκολον, θὰ διασπασθοῦν. Θ' ἀναγεννᾶται ἡ πίστις καὶ τὸ θάρρος των καὶ ἀπὸ τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστιν αὐτὴν τὴν ἀναγεννωμένην θὰ προέλθῃ ἀσφαλῶς μία ἐποχὴ νέας προκοπῆς δι' ὅλους, μία ἐποχὴ αὐταρκείας ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ ψυχικῶν ἀρετῶν τόση, ὅση χρειάζεται διὰ ν' ἀναλάμψῃ πάλιν νέον φῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ διὰ τὸν Κόσμον, ἀπὸ τὴν φωτοβόλον ἰδικήν μας γωνίαν τῆς γῆς.

Κδς.

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἀντὶ ἐπισκοπήσεως τῶν γεγονότων τῆς ἑβδομάδος ἡ «Νεολαία» δημοσιεύει ἐδῶ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ λόγου κατὰ τὸ παρατεθὲν πρὸς τιμήν του γεῦμα ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα.

Ἀνὴρ τῶν ἔργων καὶ τῶν στερεῶν πραγματοποιήσεων ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὁμιλεῖ σπανίως καὶ μόνον ὅταν ἔχῃ ν' ἀναγγείλῃ ἢ νὰ περιγράψῃ πράξεις καὶ ἔργα ποὺ ἔχουν προηγηθῆ. Πλὴν τούτου ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὴν μέθην τῶν λόγων, ποὺ εἶναι λίγο - πολὺ ἐπαγγελματικὴ νόσος τῶν πολιτικῶν. Τοῦτο προσδίδει ἔτι μείζονα βαρύτητα εἰς τὸ ἤδη καθ' ἑαυτὸ βαρὺ καὶ βαρυσήμαντον κείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται ὅλη ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος τῆς αὐτοπεποιθήσεως, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς ἀντεμετώπισε καὶ ἀντιμετωπίζει τὴν διεθνῆ κρίσιν, τὰς πιθανὰς καὶ τὰς ἀπιθάνους ἐπιπλοκάς της καὶ συγχρόνως ὅλη ἡ φωτεινὴ καὶ αἰσιόδοξος διαίσθησις τοῦ Κυβερνήτου, ὡς πρὸς τὴν λύσιν αὐτῆς τῆς κρίσεως.

Ὁ Ἑλληνισμός, τοῦ ὁποίου ἡ ὥριμος καὶ ἀνδροπρεπὴς ἀποφασιστικότης, ἡ τόσον περιτράνως πιστοποιηθεῖσα κατὰ τὸ κρίσιμον σημεῖον τῆς ἐντάσεως τὴν ὁποίαν διήλθομεν, ἐπολλαπλασίασε τὴν πίστιν καὶ τὸ θάρρος τοῦ Ἀρχηγοῦ, δικαιοῦται ν' ἀντλῇ μείζονα πεποίθησιν καὶ σταθερότητα ἀπὸ τὸν λόγον αὐτόν, διὰ τὴν συνέχισιν τῆς γιγαντιαίας ἀναγεννητικῆς προσπαθείας ποὺ ἐπιτελεῖ ἀπὸ τριετίας ὑπὸ τὴν σοφὴν καὶ πολύπειρον ἰδικήν του ἡγεσίαν καὶ καθοδήγησιν.

«Κύριοι,

Κάποιοι μὲ ἠρώτησαν σήμερα ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀπόψε τὸ βράδυ πρόκειται νὰ ἐκφωνήσω ἕνα βαρυσήμαντον λόγον.

Εἶπα: Ἐγώ; Δὲν ἠξεύρω τίποτε· ἐγὼ συνήθως ὁμιλῶ μὲ τὴν καρδιά μου. Ἂν αὐτὸ εἶναι βαρυσήμαντον ἢ ὄχι ποῦ νὰ τὸ ἠξεύρω; Ἠξεύρω ὅμως ὅτι ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ γίνῃ ἕνα πραγματικὰ βαρυσήμαντον γεγονός: Θὰ παρακαθήσω δηλαδὴ μὲ ἑπτακοσίους περίπου ἐκπροσώπους τοῦ τεχνικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι ἐν ὀνόματι τοῦ τεχνικοῦ τούτου κόσμου θὰ μοῦ ἐκφράσουν τὴν ἐμπιστοσύνην των. Αὐτὸ δι' ἐμένα εἶναι πραγματικὰ ἕνα βαρυσήμαντον γεγονός.

Θὰ λάβω τὴν εὐκαιρίαν ἀπόψε, ἀφοῦ τέλος πάντων ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι αἱ ἐπίπονοι, διὰ νὰ μὴ εἴπω τίποτε περισσότερον, νὰ τονίσω πόσον λαμπρὸν ἦτο τὸ θέαμα τῆς Ἑλλάδος μας αὐτὰς τὰς ἡμέρας: Μεγάλη, ἰσχυρά, πάνοπλος καὶ ὑπερήφανος, μὲ τὸ κεφάλι ὄρθιο ἐβάδιζε μέσα εἰς τὸν ζόφον, τὸν ὁποῖον ἐπεράσαμεν, περιστοιχισμένη ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν παιδιῶν της, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπάνω της, σιωπηλά, εἶχον πάρει ἐν τούτοις τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσουν ποτὲ νὰ πάθῃ τίποτε ἡ ἀκεραιότης καὶ ἡ τιμὴ τῆς μεγάλης μητέρας των, νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα, ὄχι μονάχα τὴν ζωήν των, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτὴν τοῦ τόπου. Ἦτανε βέβαια θαυμάσιον πρᾶγμα τὸ θέαμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνθυμοῦνται νὰ τὸ παρουσίασε ποτὲ καὶ νὰ τὸ παρουσίασε τόσο σφιχτὰ - σφιχτὰ ἑνωμένος, ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Βασιλέα του, πειθαρχῶν ἀπολύτως καὶ γεμᾶτος ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Κυβέρνησίν του. Χωρὶς ὑστερικὰς κραυγάς, χωρὶς διαδηλώσεις, ἐξηκολούθησε τὰ ἔργα του τὰ εἰρηνικά, ἀτάραχος, ἕτοιμος εἰς κάθε στιγμὴν νὰ δράξῃ τὸ ὅπλον του, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ πλευρόν του. Καὶ ἐπειδὴ ὀφείλω νὰ εἶμαι ἀληθινὸς καὶ εἰλικρινὴς εἰς ὅλα, πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι πάντα εἰς τὰς στιγμὰς τῆς μεγάλης ἐντάσεως τῆς ψυχῆς, εἰς τὰς στιγμὰς ὅπου τὰ νεῦρα ἔχουν φθάσει εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς ἐντάσεώς των, αὐτὴ ἡ μεγάλη σκηνοθέτις, ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἀρέσκεται νὰ παρεμβάλλῃ καὶ φαιδρὰ ἐπεισόδια διὰ νὰ μαλακώνῃ τὴν ψυχήν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ μένῃ πάντοτε διαρκῶς εἰς τὸ ὕψος.

Καὶ ἔτσι συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς: Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἦτο ὄρθιος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, σιωπηλὸς καὶ ἀτάραχος ὁ καθένας εἰς τὴν θέσιν του, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου, πέντε - ἓξ ἄνθρωποι ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους νύκτα καὶ ἐπέδραμον εἰς τὶς ὀπίσθιες πόρτες ἄλλων σπιτιῶν καὶ ἐκτύπων καὶ ἐφώναζαν: Ἀκοῦτε ἐδῶ· ἡμεῖς εἴμεθα σπουδαῖοι ἄνθρωποι. Καὶ μεγάλης σημασίας. Χωρὶς ἐμᾶς δὲν ὑπάρχει ἐθνικὴ ἑνότης. Ἐμεῖς νὰ σᾶς συμβουλεύσωμεν πῶς θὰ μπορέσετε νὰ τραβήξετε μπροστά! Ἂν θελήσετε νὰ ἐπιστρατεύσετε χωρὶς ἐμεῖς νὰ προτρέψουμε τὸν λαόν, αὐτὸς δὲν παίρνει τὰ ὅπλα! Καὶ ἐκραύγαζαν καὶ ἐκτύπων τὶς ὀπίσθιες πόρτες. Καὶ δυστυχῶς διὰ τὸν ὅμιλον αὐτὸν μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ πόρτες ποὺ ἀνῆκαν σὲ ξένους· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν οὔτε νὰ ταράξουν τοὺς ἐνοίκους. Δὲν ἤξευραν ὅτι ἡ νύκτα δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἶναι μακρά.

* * *

Αἰφνιδίως μέσα εἰς αὐτὸν τὸν σαματᾶν ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος. Πολύτιμοι διαβεβαιώσεις σεβασμοῦ καὶ ἐξασφαλίσεως τῆς Ἑλλάδος ἐδόθησαν καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος ἀνέτειλεν, ἥλιος ἀπροσδόκητος δι' αὐτούς, ὥστε δρομαῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ τρυπώσουν εἰς τὰ σπίτια των κάτω ἀπὸ τὴν γενικὴν θυμηδίαν.

Ἤθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι πηγαίνομεν πρὸς βεβαίαν εἰρήνην. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐγγυηθῶ, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγγυηθῇ κανεὶς αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐκεῖνο ὅμως διὰ τὸ ὁποῖον ἠμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω εἶναι ὅτι πολλαὶ ἐνδείξεις ὑπάρχουν ὅτι πηγαίνομεν πρὸς προσεχὲς εἰρηνικὸν μέλλον. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ πλέον ὅτι τὰ πρῶτα εἰρηνικὰ βήματα, τὰ τόσον δειλὰ ἀκόμη, εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐπακολουθήσουν πολεμικὰ ἐγερτήρια. Αὐτὰ ποὺ ἐλπίζω, ἂν μοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς τὰ ἀποδείξω, θὰ σᾶς εἰπῶ βέβαια ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς τὰ ἀποδείξω· θὰ σᾶς εἴπω μόνον ὅτι εἶναι τὸ ἐνστικτόν μου ὅτι τὰ διαισθάνομαι καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐνστικτόν μου πολλὲς φορὲς δὲν μὲ ἐγέλασεν ἐλπίζω καὶ εὔχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ μὲ γελάσῃ οὔτε τώρα. Τίποτε περισσότερον δὲν μπορῶ νὰ εἴπω».

Στὸ περιθώριον

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

Ἡ περιοδεία εἰς τὴν Κρήτην τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. ἔγινεν ἀφορμὴ ὡραιοτάτων ἐκδηλώσεων ὑψηλοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς βεβαίως ἀμφέβαλλεν, ἀλλὰ εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ δὲν ἐδόθη ἄλλη εὐκαιρία νὰ διαδηλωθῇ τόσον πλούσιον καὶ ἔντονον. Καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως πολύτιμον τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ πιστοποιῇ κανεὶς τὴν ἑνότητα τῆς ἐντάσεως τοῦ πατριωτικοῦ παλμοῦ τοῦ λαοῦ εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΖΑΧΟΣ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν περασμένην ἑβδομάδα ὁ Ἀριστοτέλης Ζάχος, ὁ ἀρχιτέκτων, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἐσημείωσε σταθμὸν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ νεοελληνικοῦ ρυθμοῦ. Ὁ Ἀριστοτέλης Ζάχος κατήγετο ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, τὴν ἑλληνικὴν χώραν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι διανοίγοντες νέας διὰ τὴν ἐποχήν των ὁδοὺς ἐμπορικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα ἔγιναν οἱ δημιουργοὶ μιᾶς πλουσίας ἀνθήσεως ὄχι μόνον ὑλικῆς καὶ βιωτικῆς, ἀλλὰ καὶ μορφώσεως καὶ παιδείας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν χρονολογεῖται καὶ ἡ τοπικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἀναγέννησις, τῆς ὁποίας θαυμάζονται σήμερα τὰ κτίσματα εἰς τὴν Κοζάνην καὶ εἰς τὴν Καστοριὰν καὶ τῆς ὁποίας τὰ συστατικὰ στοιχεῖα ἔχουν ληφθῆ ἀπὸ τὴν παλαιοτέραν πλουσιωτάτην ἑλληνικὴν παράδοσιν, διὰ νὰ συνδυασθοῦν ἁρμονικώτατα μὲ τὰς νέας ἀνάγκας καὶ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Διαμορφωθεῖσα μέσα εἰς τοιοῦτον περιβάλλον ἡ καλλιτεχνικὴ προσωπικότης τοῦ Ἀριστοτέλους Ζάχου, ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐκφρασθῇ μὲ ἔργα, τὴν ἑλληνικότητα τῆς ἐμπνεύσεως τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζουν ὅλοι σήμερα. Εἰς τὸν Βόλον, εἰς τὴν Καστοριὰν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀριστοτέλης Ζάχος κατέλιπεν ἔργα γνησίως ἑλληνικά, πρωτοπορῶν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς μας. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐξ ἄλλου μὲ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὁ Ἀριστοτέλης Ζάχος ἀνέλαβε καὶ ἐπρόφθασε μάλιστα νὰ ἐξασφαλίσῃ πρὸ τοῦ θανάτου του τὸ μεγαλύτερον ἀναστηλωτικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπεχειρήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ πεδίον τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ ἐκλιπὼν ἀρχιτέκτων τὸ ἠγάπησε μὲ ἀληθινὸν πάθος καὶ εἰς αὐτὸ ἀφιέρωσε τὸν ὡριμώτερον ἑαυτόν του. Πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ θάνατός του δὲν θὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μνημειώδους τούτου ἔργου, τοῦ ὁποίου ἡ συμπλήρωσις ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τιμῆς ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ

Τὰς ἐφημερίδας, καὶ ὄχι μόνον τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λίγο πολὺ εἰδικοὺς καὶ γενικῶς τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης, ἀπησχόλησε πάλιν κατ' αὐτὰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικης μας μουσικῆς. Λεγομεν πάλιν, διότι δὲν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συζητεῖται τὸ ζήτημα καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι ἡ τελευταία. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ συζητήσαντες ἠκολούθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν εὐκολώτερον καὶ προχειρότερον τρόπον, ποὺ ἐφαρμόζεται εἰς τὴν καθημερινὴν πρὸς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολογραφίαν, μὲ τὴν ὁποίαν θίγονται τὰ ποικιλώτερα τῶν ζητημάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ αἱ ἴδιαι αἱ ἐφημερίδες ποὺ ἐφιλοξένησαν τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπιστολογράφων των, δὲν ἔκριναν χρήσιμον νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸν κόπον νὰ τοποθετήσουν τὸ ζήτημα κάπως ὑψηλότερον ἀπὸ τοὺς ἐπιστολογράφους. Διεπιστώθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅτι ἕνα μέρος τοῦ λεγομένου μορφωμένου ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ φαίνεται νὰ μὴν ἱκανοποιῆται καθόλου ἀπὸ τὴν τυπικὴν ἐκτέλεσιν τῶν τροπαρίων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἐν γένει ὑμνολογίας καὶ γενικώτερα ἀπὸ τὴν πατροπαράδοτον βυζαντινήν μας μελῳδίαν, ἡ ὁποία τοῦ φαίνεται μονότονος, ἔρρινος, μακρόσυρτος καὶ ἴσως - ἴσως νυσταλέα καὶ μελαγχολική. Ἀξίζει νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ τὸν γεμᾶτον ἀπὸ ἀττικὴν εἰρωνείαν χαρακτηρισμὸν τῶν «Εὐρωπαίων Ἑλλήνων», ποὺ ἐδόθη εἰς τὸ μορφωμένον αὐτὸ κοινόν, ἀπὸ κάποιον, ποὺ ἀνεμίχθη εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως - ἴσως νὰ ἐκολάκευσε τοὺς ἀνικανοποιήτους. Μολονότι, βέβαια, ἡ εἰρωνεία δὲν λύει τὸ ζήτημα. Ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν ὅτι διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κοινοῦ, ποὺ ὅλη ἡ μουσική του μόρφωσις καὶ καλλιέργεια ἔρχεται ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ ἀπὸ τὸν Βορρᾶν, αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ εἶναι ὅπως διατυπώνονται εἰς τὰς ἐπιστολὰς καὶ εἰς τὰ παράπονα πρὸς τὰς ἐφημερίδας. Ἀναγνωρίζομε δηλαδὴ τὴν εἰλικρίνειαν αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων. Δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως καὶ νὰ συμφωνήσωμε μὲ τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τῶν ἐντυπώσεών των. Μὲ τὸ συμπέρασμα δηλαδὴ ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική μας μουσικὴ πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν ἰδικήν των μουσικὴν καλλιέργειαν καὶ μόρφωσιν. Δὲν συμφωνοῦμε μὲ αὐτὸ τὸ «πρέπει», καὶ διότι δὲν νομίζομεν καθόλου ὅτι ὄντως πρέπει, ἀκόμη ὅμως περισσότερον διότι δὲν ἠμπορεῖ ἡ ἐκκλησιαστική μας μουσικὴ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν ἰδικήν των μουσικὴν μόρφωσιν καὶ καλλιέργειαν χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ ἦτο καὶ αὐτὴ ποὺ εἶναι, χωρὶς νὰ παύσῃ δηλαδὴ νὰ εἶναι ἰδική μας, Ἑλληνικὴ μουσική.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐννοοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ δι' αὐτὸ ὁμιλοῦν περὶ καθαρμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς, καὶ ἀπαλλαγῆς της ἀπὸ τὰ ξένα στοιχεῖα, ποὺ τάχα τὴν ἐνόθευσαν καὶ τὴν παρεμόρφωσαν.

Ἀλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν τοῦ καθαρμοῦ καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως εἶναι ποὺ διαφωνοῦμεν, ὅσοι δὲν εἴμεθα «Εὐρωπαῖοι» Ἕλληνες, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ ἁπλᾶ Ἕλληνες. Καὶ διαφωνοῦμε διότι ἔχομε τὴν γνώμην ὅτι καὶ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν μας, συμβαίνει ὅ,τι συνέβαινεν ὄχι πρὸ πολλοῦ μὲ τὴ ζωγραφική μας τὴν ἐκκλησιαστική, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ παρομοίους «Εὐρωπαίους» Ἕλληνας στεγνή, τυπική, ἱερατική, ἐστερημένη πλαστικῆς χάριτος καὶ ὡραιότητος. Καὶ ἴσως θὰ ἐθεωρεῖτο ἀκόμη, ἂν δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῇ τόσος ἔντονος θαυμασμὸς καὶ ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν ἀπὸ μέρους πολὺ καλλιεργημένων Εὐρωπαίων, ὄχι «Εὐρωπαίων» Ἑλλήνων. Φοβούμεθα λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ καθαρμὸς καὶ ἡ ἀνακαίνισις ποὺ ζητεῖται τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν καθαρμὸν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν ποὺ ἐπεχείρουν διάφοροι «προωδευμένοι» Ἕλληνες, ποὺ ἐσοβάτιζαν τὰς βυζαντινὰς τοιχογραφίας, εἰς τὰς παλαιὰς Ἐκκλησίας διὰ νὰ τὰς «ἀνακαινίζουν» ἢ ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ εἰκονοστάσια καὶ τὰ τέμπλα τῶν ἐκκλησιῶν τὰς παλαιὰς ἁγιογραφίας διὰ νὰ τὰς ἀντικαθιστοῦν μὲ νεωτεριστικὲς χαλκομανίες. Διότι καὶ αὐτὸ ποὺ λέγεται ὅτι τάχα ἐνοθεύθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τὸ παλαιὸν γνήσιον βυζαντινὸν μέλος μὲ τουρκικὰ καὶ ἀραβικὰ καὶ ἀνατολικὰ ἐν γένει στοιχεῖα, εἶναι ὑπόθεσις μᾶλλον, παρὰ κάτι ἀποδεδειγμένον καὶ ἀναντίρρητον. Ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι συνέβη πράγματι τέτοιας φύσεως νοθεία, πάλιν εἶναι προτιμοτέρα αὐτὴ ἡ νοθεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμά της ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐπιζητεῖται μὲ τὰς «ἐναρμονίσεις» καὶ τὰς «τετραφωνίας», διότι ἀνατολικὴ εἶναι εἰς τὴν βάσιν της ἡ ἐκκλησιαστική μας μουσικὴ καὶ ὄχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ καὶ ἐπομένως ὁ δανεισμὸς στοιχείων ἀνατολικῶν τοὐλάχιστον δὲν ἀλλοιώνει τὴν μορφήν της.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὰ μόνον ὅσα θὰ εἶχε κανεὶς νὰ πῇ διὰ τὸ ζήτημα. Εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ λεχθοῦν ἐδῶ ὅλα. Εἶναι πρῶτα τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ μὴ μουσικῶς μορφωμένον κοινόν, ὁ Λαός, αἰσθάνεται καὶ ζῇ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τῶν τροπαρίων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, τὴν πατροπαραδότως μονῳδικὴν καὶ μονότονον καὶ τὴν ψάλλει ὅπως τραγουδεῖ καὶ τὰ ἄλλα του τραγούδια, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὰ μονῳδικὰ καὶ μακρόσυρτα καὶ μονότονα. Καὶ συγκινεῖται μὲ αὐτά, ὅπως συνεκινοῦντο αἱ γενεαὶ τῶν προγόνων του, διότι εἶναι ἰδικά του, ζῇ μέσα των ἡ ἰδία ἡ ψυχή του. Ἐὰν δὲ συμβαίνῃ μολοντοῦτο ἕνα μέρος τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ, τὸ «μορφωμένον», νὰ ἔπαυσε νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὰ τροπάρια καὶ τοὺς ὕμνους, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ μήπως συμβαίνει κάτι ἄλλο: Μήπως δηλαδὴ δὲν εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ ἡ αἰτία τῆς ἐλλείψεως συγκινήσεων, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις θρησκευτικότητος, ἱκανότητος δηλαδὴ κατανύξεως; Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἀποκτᾶται καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἀποκτηθῇ πρὸς στιγμὴν μὲ ἐξωτερικὰ μέσα διεγέρσεως, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν.

ΠΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΟΝ

Εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς ἐξεφώνησεν εἰς τὰς Καλάμας καὶ εἰς τὸν ὁποῖον περιέχεται ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ βασικὴ δικαίωσις τῆς μεταβολῆς τῆς 4 Αὐγούστου καὶ συγχρόνως ἕνας συνοπτικώτατος ἀπολογισμὸς τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου καὶ τῆς μεταβολῆς, ὑπάρχουν πλεῖστα τοῦ ἑνὸς σημεῖα τῶν ὁποίων ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἔξαρσις. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ποὺ ἐρρητόρευον ἐμπνεόμενοι ἀπὸ λόγους καὶ ἀπὸ φράσεις. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁσάκις ὁμιλεῖ, ἐμπνέεται ἀπὸ πράγματα καὶ ἀπὸ ἔργα ποὺ ἔχουν πραγματοποιηθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν, ἔργα πολλὰ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς ὄγκον, χωρὶς διαφήμισιν, χωρὶς κραυγάς, χωρὶς θορυβώδεις πανηγυρισμοὺς ὥστε νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ ὑποστηρίζῃ ἀδιστάκτως καὶ ἀφόβως ὅτι οὐδέποτε πολιτικὸς ἀνὴρ διέθετε τόσον πλουσίαν σιγὴν καὶ ἀφόβως, ὅτι οὐδέποτε πολιτικὸς ἀνὴρ διέθετε τόσον πλουσίαν πηγὴν ἐμπνεύσεων, ὅσην διαθέτει, ἀκριβῶς λόγῳ τῶν πραγματοποιηθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἔργων, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἐξ ἀνάγκης πυκνὸς εἰς τοὺς λόγους του καὶ διὰ τοῦτο οἱ λόγοι του κάθε φορὰν παρέχουν θέματα καὶ ὕλην πρὸς ἀνάπτυξιν. Τοιοῦτος πυκνὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος τῶν Καλαμῶν καὶ θὰ χρειασθῇ ἴσως νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτόν.

Σήμερον θ' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ νὰ ἐξάρωμεν τὸ σημεῖον τοῦ λόγου ὅπου ὁ Ἀρχηγός, ἐξηγῶν τὰς ἀφετηρίας τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀναπτύσσων πῶς προῆλθεν ἡ Μεταβολὴ αὐτὴ ὡς προϊὸν θελήσεως ἀλλὰ καὶ ἀνάγκης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐτόνισεν ὅτι τὸ καθεστὼς τὸ ὁποῖον διεμορφώθη δυνάμει τῆς Μεταβολῆς ἐκείνης ἀποτελεῖ φυσιολογικὸν γεγονὸς καὶ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορικὴν τοῦ Ἔθνους ἄνοδον, ἀπέβη καὶ δι' ἕνα ἐπὶ πλέον λόγον πάγιον καὶ μόνιμον, διότι ἀνταπεκρίθη ἔργῳ, διὰ τῶν πραγματοποιήσεών του, εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους καὶ εἰς τὸν ζωηρόν του πόθον μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς Α. Μ τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐκφράζει τὰς εὐχάς του εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΑΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐντατικῶς ἀρξαμένη ἐαρινὴ ἀθλητικὴ κίνησις τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει μόνον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης τοῦ Ἑλληνόπαιδος πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν δημιουργίαν μιᾶς ὑγιοῦς νεότητος, ἀλλὰ δίδει ταυτοχρόνως τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας νὰ γνωρίσουν τοὺς συναδέλφους των τῶν ἐπαρχιῶν, νὰ γνωρίσουν ἄλλας πόλεις, τὰς ὁποίας ἄλλως δὲν θὰ ἐγνώριζαν καὶ νὰ πραγματοποιοῦν ἐν ταὐτῷ ταξείδια ἀναψυχῆς, τὰ ὁποῖα μεμονωμένως ὡς ἄτομα δυσκόλως θὰ ἐπραγματοποίουν.

Ἡ συνάντησις τῆς ὁμάδος Ε. Ο. Ν. Ἀττικοβοιωτίας μετὰ τῆς ὁμάδος Ε. Ο. Ν. Μυτιλήνης εἰς Λέσβον καὶ αἱ συναντήσεις τῶν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. Θεσσαλονίκης καὶ Ε. Ο. Ν. Κομοτινῆς καὶ Ξάνθης εἰς τὰς ἕδρας τῶν δύο τελευταίων ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐκτελέσεως εὐρυτάτου προγράμματος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου τὰ ὀφέλη, ἠθικὰ καὶ σωματικά, τῶν Φαλαγγιτῶν, θὰ εἶναι πλέον ἢ ἱκανοποιητικά.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΙ

Δὲν παρέρχεται ἑβδομὰς χωρὶς ὁ ἡμερήσιος Τύπος νὰ ἀναγράφῃ καὶ νὰ ἐξάρῃ τὰ ἑκάστοτε παρουσιαζόμενα δείγματα αὐτοθυσίας τῶν Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των διασώζουν ἄλλους μὲν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ ὡς ἀγνοοῦντας νὰ κολυμβῶσιν, ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν φλογῶν καὶ τῶν ἐρειπίων διαφόρων πυρκαϊῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν πάλιν ἑβδομάδα τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Νέστου πλημμυρίσαντα, κατέκλυσαν τὸ παρὰ τὸν ποταμὸν χωρίον Δρυμοῦσα, ἀποκόψαντα πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν.

Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Νέστου, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων δυστυχῶς μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν μᾶς μετεδόθησαν, κατώρθωσαν κολυμβῶντες νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ἀποκλεισθέντας κατοίκους, οἵτινες εὑρίσκοντο ἐν ἀπογνώσει καὶ διὰ προχείρων μέσων νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἐπικοινωνίαν.

Ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν διαπλάττει μόνον ὑγιᾶ σώματα, ἀλλὰ καὶ εὐρώστους ψυχάς, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν νὰ διαθέτουν τὰς δυνάμεις των ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούντων.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνοι τους τὰ ἔκαμαν καὶ τὰ σοφίστηκαν καὶ ἀποτελοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοὺς φερέλπιδας νέους ἐκείνης τῆς τάξεως, ἡ ὁποία ὡδήγησε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν καταστροφήν. Ἐκείνης τῆς τάξεως, ἡ ὁποία εἶχε τὸ θράσος νὰ ἀποκαλῇ ἑαυτὴν ἰθύνουσαν τάξιν, ἐκείνης τῆς τάξεως τὴν ὁποίαν κατέλυσεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὴν 4ην Αὐγούστου, ἀποτελεῖται ἡ τάξις αὐτὴ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παράσιτα, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπουν τὴν ὥρα πότε νὰ πᾶνε στὰ κοσμικὰ μπάρ καὶ νὰ πιοῦν τὸ οὖζο τους, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ πληρώνῃ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς δι' αὐτὸ τὸ οὖζο, τὸ ὁποῖον πίνουν, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι πολὺ περιέργως, ὅταν ἰδοῦν ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐργάζονται καὶ ποὺ τοὺς θέλουν νὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πληρώνουν γι' αὐτούς, ὅταν ἰδοῦν ἕνα Ἕλληνα ἐργάτην ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο μὲ τὸ μεγαλείτερο παράσημο ποὺ ὑπάρχει, δηλαδὴ μὲ τὴ λέρα τῆς δουλειᾶς, τότε δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω πόσο αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν συχαίνονται καὶ τὸν ἀηδιάζουν. Καὶ μάλιστα ὄχι μόνον τὸν ἀηδιάζουν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀηδιάζουν καὶ γαλλιστὶ παρακαλῶ.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι σινάμενοι καὶ κουνάμενοι ἔρχονται καὶ λέγουν ὅτι ἡμεῖς δὲν πηγαίνομεν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τῶν κουρελήδων καὶ λέγουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κάμουν παρέαν μὲ ἀλήτας.

Λοιπὸν τοὺς λέγω ὅτι μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσιν δὲν ἔχομεν μόνον ἀλήτας, ἔχομεν καὶ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι ἀλῆται. Τώρα πῶς συμβαίνει αὐτὸ δὲν ξεύρω. Ἀλλὰ συμβαίνει. Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο, συμβαίνει νὰ ἔχωμεν καὶ ἀλήτας καὶ ξέρετε γιατὶ τοὺς ἔχομεν; Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλῆτες εἶναι Ἕλληνες. Μάλιστα κατήντησαν ἔτσι, ὄχι ἐπειδὴ τὸ ἤθελαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ τοὺς κατήντησεν ὁ κομματισμὸς καὶ ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ ἐπίσης ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀποκαλοῦν ἀλήτας. Ἡμεῖς δὲν ἐδημιουργήθημεν διὰ νὰ περιφρονοῦμεν τοὺς ἀλήτας, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρωμεν καὶ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακούς, καὶ τοὺς ἀρίστους καὶ τοὺς στραβούς, καὶ νὰ τοὺς κάμωμεν ὅλους ἀρίστους, ἄριστοι δὲ γιὰ μᾶς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑπηρετοῦν αὐτὴν καὶ τὰ ἰδανικά της.

Λοιπὸν μία ἀπὸ τὶς ὁμάδες αὐτῶν τῶν κυρίων ἦλθε καὶ μᾶς ἐζήτησε συνεργασία. Τοὺς εἴπομεν ὅτι ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἔχουν τὴν Ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα, δι' αὐτὸ τοὺς δεχόμεθα, ἀλλὰ βέβαια συνεργασίαν δὲν μποροῦμε νὰ ἔχωμε, ἀλλ' ἐλᾶτε νὰ συγχωνευθῶμεν.

Σημειώσατε ὅτι ἦλθαν μόνοι των καὶ ἐνῷ ἦλθαν μόνοι των, ὕστερα μᾶς εἶπαν ὅτι δὲν θέλουν τέτοια συνεργασία. Τώρα γιατὶ δὲν θέλουν τέτοια συνεργασία; Πιθανῶς διότι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τους, δὲν καταλαβαίνουν τὴ γλῶσσα μας, δεδομένου ὅτι δυσκολοκαταλαβαίνουν τὰ Ἑλληνικά. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει σημασίαν εἶναι κάτι τὶ ἄλλο.
Ὅτι ἐν ὀνόματι αὐτῶν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα, διαπραγματεύονται ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὅπως σᾶς τοὺς περιέγραψα. Λοιπὸν σᾶς καταγγέλλω κατὰ τρόπον ἐπίσημον καὶ μὲ ὅλην τὴν εὐθύνην αὐτῶν ποὺ σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διευθύνουν αὐτὰ τὰ ἀτυχῆ παιδιὰ δὲν ἀποκαλύπτουν εἰς αὐτὰ τὰ Ἑλληνόπουλα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν, ἐὰν ἤξευρον, θὰ ἤρχοντο ὅλα μαζί μας. Καὶ γιατὶ δὲν τοὺς λέγουν τὴν ἀλήθειαν; Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω ἐγώ. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μπορῶ νὰ ξεύρω εἶναι τοῦτο: ὅτι, ὅταν δὲν λὲς τὴν ἀλήθεια εἰς ἕναν ἄνθρωπον, σημαίνει ὅτι θέλεις νὰ τὸν γελάσῃς. Καὶ προφανῶς εὐθύνην δὲν ἔχουν τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα εἶναι θύματα εἰς τὰ χέρια αὐτῶν, ἀλλ' ἔχουν αὐτοὶ τὴν εὐθύνην, οἱ ὁποῖοι ἡγοῦνται καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ξεύρω γιὰ ποίους λόγους, ἴσως δι' ἀτομικὰς ἐπιδιώξεις καὶ συμφέροντα, δὲν ἀποκαλύπτουν εἰς τὰ μέλη των τὴν ἀλήθειαν. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς λυπήσῃ καὶ πολύ, διότι εἰς τὸ τέλος θὰ μείνουν μόνοι των. Ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, μοιραίως θὰ πάθουν ὅ,τι θὰ ἐπάθαινεν ἕνας Σύλλογος πρὸς καθιέρωσιν τῆς Κινεζικῆς γλώσσης μέσα εἰς τὰ Δημοτικά μας σχολεῖα. Συνεπῶς ἡ ὑπόθεσις οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει, οὔτε μποροῦμε ν' ἀσχολούμεθα μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Καὶ ἤδη, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι, ἐπανέρχομαι ἐπ' αὐτοῦ ποὺ σᾶς εἶπα, ἐπὶ τῆς συνεργασίας μας ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. Ζητῶ ἀπὸ σᾶς νὰ πιστεύσετε πὼς γι' αὐτὴν τὴν συνεργασία σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά· ἦτο μιὰ συνεργασία, ἡ ὁποία μόνοι σας βλέπετε ὅτι ἔχει ἀποδώσει πλεῖστα ὅσα καὶ ἔτσι μποροῦμε ὅλοι μαζὶ νὰ τὸ ἐγγυηθοῦμε στὸν Ἀρχηγό, ὅτι στὸ ἐγγὺς μέλλον δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπάρξῃ κανείς, εἰς οἱανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὑρίσκεται, ἔστω καὶ πολὺ ψηλά, μέσα στὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἱδρύματα, ποὺ νὰ μὴ πιστεύῃ πὼς ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς περιέχεται μέσα εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Καὶ ἔτσι ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν θὰ ἔχω ἐγὼ ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ στὸν Ἀρχηγό, ἀλλὰ θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ τὸ πῇ ὅλη ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὅταν κατὰ τὸν προσεχῆ Μάϊον θὰ τῆς κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν χαιρετήσῃ αὐτοπροσώπως. Ἀλλά, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι, ἔχομεν ἀκόμη νὰ κάμωμεν πολλά. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τρίτην περίοδον τῆς Ὀργανώσεως. Ἡ πρώτη περίοδος ἦτο ἡ περίοδος τῆς ἐξορμήσεως, ἡ δευτέρα τῆς ἐντάξεως καὶ ἡ τρίτη εἶναι τῆς συντάξεως. Καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως θὰ εἶχεν ἴσως ἐνδιαφέρον νὰ ἴδωμεν τί ἔγινε κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐντάξεως. Δηλαδὴ ἀπὸ τὰς 25 Μαρτίου 1938 ἕως τὰς 25 Μαρτίου 1939 καὶ εἰς γενικὰς γραμμὰς μόνον, ὄχι γιὰ νὰ κριθῇ ἀπὸ αὐτὸ ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν Ἐθνικὴν ζωὴν ἡ Ὀργάνωσις, ἀλλὰ γιὰ νὰ κριθῇ ἡ δυναμικότης ἐκείνων ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Διὰ νὰ κριθῇ δηλαδὴ ἡ δύναμις τῆς δικῆς σας θελήσεως καὶ ὅλων τῶν συναγωνιστῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τῆς πνοῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ. Θὰ σᾶς δώσω μὲ μερικὰ

στοιχεῖα ἕνα μέτρο τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτῆς τῆς πνοῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς θελήσεώς σας.

Σᾶς λέγω, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὴν κινητοποίησιν τῆς 25—3—38 ἐκινητοποιήθησαν 20.000 μέλη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, 12.000 ἐν στολῇ καὶ 4.000 τῆς Πρωτευούσης. Εἰς τὰς 4 Αὐγούστου ἐκινητοποιήθησαν 35.000. Εἰς τὰς 12 Δεκεμβρίου 58.000 καὶ εἰς τὰς 25 Μαρτίου 1939 μόνον εἰς τὴν Πρωτεύουσαν 100.000 μὲ 40.000 στολές. Αὐτὸ δείχνει ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης πιστεύῃ ἢ ὄχι εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου.

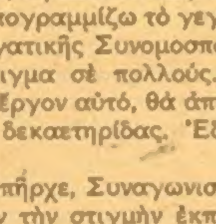
Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ εἶναι καταπληκτικὸν εἶναι, ὅτι πέρυσι τέτοιον καιρὸ εἴχαμε 35.000 μέλη εἰς ὅλην τὴν Χώραν, ἐνῷ ἐφέτος ἔχομεν ἄνω τῶν 500.000. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ θέλησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀνάγλυφον τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸν τομέα τῆς Νεολαίας.

Πέρυσι εἴχομεν στολὲς 20.000 καὶ ἐφέτος ἔχομεν 200.000. Αὐτὸ δὲν σημαίνει μόνον οἰκονομικοὺς πόρους, ἀλλὰ σημαίνει κάτι ἄλλο βαθύτερον. Σημαίνει τὴν αὐτοθυσία τῶν παιδιῶν ἐκείνων, καὶ εἶναι πάρα πολλά, εἶναι μυριάδες ποὺ ἐθυσίασαν κάτι ἀπ' αὐτά, ποὺ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ κάμουν τὶς στολές τους. Πέρυσι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῶν Ἀρρένων ἦσαν 14 καὶ τῶν Θηλέων 2 καὶ ἐφέτος 40 καὶ 39. Οἰκήματα εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ἔχομεν ἐφέτος 140 καὶ πέρυσι εἴχομεν ὀκτώ. Γυμναστήρια εἰς ὅλην τὴν Χώραν 42 καὶ πέρυσι 0. Στρατόπεδα 10 μὲ ἐλπίδα νὰ παραθερίσουν εἰς αὐτὰ μαζὶ μὲ διαφόρους ἄλλας κατασκηνώσεις 30.000 ἕως 40.000 παιδιὰ ἐφέτος καὶ πέρυσι 0. Κέντρα ἐκπαιδεύσεως ἔχομεν 79 καὶ οὐλαμοὺς 2.400 ἔναντι πέρυσι μηδέν. Ἡ Ὀργάνωσις ἵδρυσε καὶ νυκτερινὰς Σχολάς. 26 Ἀνεμοπορικὰς βάσεις ἔναντι καμμιᾶς πέρυσι καὶ αἱ ὁμάδες της ἀνῆλθον εἰς 48 ἔναντι καμμιᾶς πέρυσι. Τὸ νέον περιοδικόν μας ἔχει μίαν ἐπίδοσιν Πανελλήνιον. Κυκλοφορεῖ εἰς 50.000 ἔναντι 300 (;) ἀντιτύπων πέρυσι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχουμε τὴν μεγαλείτερη κυκλοφορία παντὸς ἐκδιδομένου ἐν Ἑλλάδι καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ ἐντύπου.

Καὶ τὰ κοινωφελῆ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἐφέτος, εἶναι δραχμῶν 25.000.000 ἀξίας. Καὶ ἐνῷ ἀκόμη δὲν εἴχομεν πέρυσι τίποτε, ἐδημιουργήσαμεν εἰδικότητας ἐθελοντῶν ἐργασίας, ἀεραμύνης, ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, διαφόρους καλλιτεχνικὰς ἐκδηλώσεις, χειροτεχνίαν, μέσων διαβιβάσεως, σκοπευτῶν, ἀνεμοπορίας καὶ πυροσβεστικῆς καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἀνέλαβε τὴν ἐπίτιμον Ἀρχηγίαν τῆς Ὀργανώσεως ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχός μας, ὅπως ἀνέλαβον καὶ ἀνωτάτους ἐπιτίμους βαθμοὺς αἱ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ. αἱ Πριγκήπισσαί μας, ὅλος δὲ αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς Ὀργανώσεως, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ ὁλοκληροῦται, κινεῖται συνεχῶς μὲ ἐθελοντικὴν ἐργασίαν, ὑπάρχουν δὲ μόνον 167 ἔμμισθοι εἰς ὅλην τὴν Ὀργάνωσιν. Τοῦτο εἰς ἀπάντησιν ὅσων ἔρχονται καὶ λέγουν εἰς ἀνθρώπους τῆς Ὀργανώσεως, ὅτι θέλω νὰ γίνω βαθμοφόρος τῆς Νεολαίας διὰ νὰ παίρνω 5000 μισθόν. Αὐτοὶ οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι εἶναι μόνον 167, εἶναι δὲ γραφεῖς καὶ κλητῆρες. Ἐπὶ πλέον ἱδρύσαμεν οἰκοκυρικὴν Σχολὴν καὶ κέντρα παιδικῆς χαρᾶς. Ἀπὸ ἀπόψεως ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως εἰς μόνην τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀρρένων Πρωτευούσης γίνονται 580 διαλέξεις κατὰ μῆνα, εἰς μίαν μόνον Διοίκησιν. Ἐπραγματοποιήθησαν ὅλαι αἱ Διαταγαὶ τῆς Ὀργανώσεως, ὥστε νὰ ὁλοκληροῦται τὸ ἔργον της ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Ἔγιναν ἐπίσης περὶ τὶς 10.000 ἐκδρομές, περὶ τὶς 730 παραστάσεις καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη 40 μπάντες καὶ 3.860 χορῳδίες. Ἐπὶ πλέον ἐδημιουργήσαμεν τὸν θεσμὸν τῶν συνεργατῶν, διὰ τοῦ ὁποίου πλεῖστοι ὅσοι ἄνθρωποι προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, ὑπηρεσίας κατ' ἐξοχὴν πολυτίμους, καὶ ἐπεδόθημεν κατὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὀργανωτικοῦ καὶ διοικητικοῦ συστήματος. Ἐπὶ πλέον ἐδημιουργήσαμεν, καὶ ὅταν λέγω ἐδημιουργήσαμεν ἐννοῶ ὅλους ἀπὸ τὸν πρῶτον Φαλαγγίτην καὶ τὴν πρώτην Φαλαγγίτισσαν μέχρι τῶν μικροτέρων Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, καὶ πάνω ἀπ' ὅλους μας τὸν ἴδιον Ἀρχηγόν, ἐδημιουργήσαμεν τὴν Ἀθλητικὴν ἐξόρμησιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πρωτοφανὲς γεγονὸς εἰς τὰ Ἀθλητικὰ χρονικὰ τοῦ τόπου. καὶ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ὑπολογίζεται ὅτι ἀθλοῦνται περὶ τοὺς 100.000 νέοι, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἔλθουν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν περὶ τοὺς 2.000. Ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἑβδομάδων καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτῆς ταύτης τῆς συζύγου τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀρχίζει ἡ λειτουργία τοῦ «Οἴκου τῆς Φοιτητρίας» καὶ αὐτὸ μοῦ δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν ἅπαξ διὰ παντός, ὅτι τὰ μέτρα αὐτὰ τῆς κοινωνικῆς προνοίας, τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν, ἀποτελοῦν ἔνδειξιν ἀλληλεγγύης καὶ ἀποτελοῦν προσπάθειαν ἀποκαταστάσεως τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης ἐκεῖ, ὅπου τὴν εἶχε διαταράξει τὸ καταργηθὲν λιμπεραλιστικὸν καὶ κεφαλαιοκρατικὸν καθεστὼς καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ κατ' οὐδένα τρόπον καταδεχόμεθα νὰ κάμωμεν πρὸς συναγωνιστάς. Καὶ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ποὺ ἐδόθη ἀπ' ὅλην τὴν Χώραν διὰ τὴν Ὀργάνωσιν τῶν 43.000.000 δρχ. ἐδόθη ἀπὸ ἰδιώτας καὶ ἀπὸ προσωπικὰς εἰσφορὰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τῶν 34.000.000 δραχμῶν. Ἐὰν αὐτὸ δὲν ἀποτελῇ ἀπόδειξιν τοῦ τὶ αὐτοθυσίαν καὶ τοῦ τὶ ἀλληλεγγύην ἐνέπνευσεν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἂν δὲν ἀποδεικνύῃ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς περιβάλλει αὐτούς, ποὺ εἶναι βγαλμένοι ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του, δηλαδὴ τὴν Ὀργάνωσίν μας, τότε δὲν ξεύρω καὶ τὶ ἄλλη ἀπόδειξις μπορεῖ νὰ ζητηθῇ. Ἐπίσης πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ τώρα ὅτι ἔδωκαν πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον καὶ πολὺ περισσότεροι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὅλοι ὅσοι δὲν εἶχον ἔδωκαν, ἐνῷ ὑπῆρξαν μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες πλούτη πολλά, ἄγνωστον πῶς κτηθέντα, αὐτοὶ δὲν ἔδωσαν τίποτε. Ὑπογραμμίζω τὸ γεγονὸς τῶν εἰσφορῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἐργατικῆς Συνομοσπονδίας, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι παράδειγμα σὲ πολλούς. Διὰ νὰ γίνῃ εἰς ἄλλας Χώρας τὸ ἔργον αὐτό, θὰ ἀπῄτει χρόνια πολλά, θὰ ἀπῄτει ἴσως δεκαετηρίδας. Ἐδῶ εἰς ἡμᾶς ἀπῄτησε μῆνας 17.

Διατί; Διότι ὑπῆρχε, Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριες, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκπροσωπεῖτε ὅλα τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διότι ὑπῆρξεν ἡ ψυχή σας ἡ Ἐθνική, ἡ ψυχή σας ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ὑπῆρξε καὶ ἡ πνοὴ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ. Αἱ δύο πανίσχυροι αὐταὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀκατάβλητοι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι᾿ ἄν, ὅπως στὴν περίσταση τούτη, μιλᾷς μὲ τὴ θυγατέρα τοῦ Μαρίνη ποὺ εἶναι μιὰ ὄμορφη καὶ εὐγενικιὰ ἀρχοντοπούλα, νὰ βάλης τὸ χέρι στὴν καρδιά, νὰ σκύψης λίγο τὸ κεφάλι, νὰ χαμογελάσης ἔτσι ποὺ νὰ δείχνης πὼς καταλαβαίνεις καὶ δὲν παίρνεις στὰ σοβαρὰ τὰ παινάδια της τὰ παραφουσκωμένα καὶ νὰ ψάξης νὰ βρῆς τὰ πιὸ ὄμορφα λόγια ποὺ ξέρεις, γιὰ νὰ τῆς ἀποκριθῆς...

—Δηλαδὴ πῶς; ρώτησε ὁ Γρηγόρης μὲ ἀπορία.

—Πῶς; Ἔ, αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ μάθης μὲ τὸν καιρό. Χρειάζεται νὰ μείνης κάμποσο καιρὸ στὴν πολιτεία βέβαια. Ὕστερα ἀλήθεια, πρόστεσε χαμογελῶντας ἡ καλὴ γυναίκα, πρέπει καὶ ἡ καρδιά σου νὰ σὲ παρακινᾷ...καὶ θὰ τὸ κάμη, μὴ συγχίζεσαι... Ἂν ἤμουν ἐγώ, λόγου χάρι, στὴ θέσι σου, θἄλεγα: «Ἡ ὀμορφιά σου καὶ ἡ καλωσύνη σου, ἀρχοντοπούλα μου, συνερίζονται καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάση ἀπὸ τὰ δυό». Καθὼς βλέπεις μπορεῖ νὰ ξέρης πολλὰ πράματα, νἆσαι γενναῖος καὶ μεγαλόκαρδος, μὰ δὲ φτάνουν αὐτὰ μονάχα.

Θὰ σοῦ πῶ κάτι γιὰ νὰ καταλάβης... Ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα τὴ μάννα μου εἶχα ἕνα καντηλέρι παληό... Ἦταν μαυρισμένο ἀπὸ τὸν καιρό, σκονιαμένο, γιατὶ τὄχα παραπετάξει ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, στὸ κελλάρι· μ᾿ ὅλο ποὖταν ὀμορφοκαμωμένο μιὰ μέρα τ᾿ ἀποφάσισα νὰ τὸ πουλήσω, ἔτσι σχεδὸν γιὰ τὸ τίποτα, σ᾿ ἕναν ποὺ μάζευε παλιὰ σιδηρικά... Αὐτὸς τὸ πῆρε, τὸ χτύπησε, τὄτριψε λίγο σὲ μιὰ ἄκρη κι᾿ ἐπειδὴ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος... «τί λές, κυρά μου» μοῦ κάνει, «εἶναι καθάριο ἀσῆμι... Δές το πῶς λάμπει!». Ποῦ νὰ τὸ ξέρω, μαθές! Ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος ποὺ καταλαβαίνει καὶ νὰ προσέξη μάλιστα γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀξία του... Ἔτσι ποὺ λές, γυιέ μου, ὁ ἄλλος δὲν κάθεται νὰ πολυσκοτιστῇ τί εἶσαι καὶ τί δὲν εἶσαι... Στὶς μεγάλες πολιτεῖες ἡ ζωὴ εἶναι βιαστική· ὁ κόσμος μὲ τὴν πολλὴ δουλειά του δὲν ἔχει καιρό... Κατὰ που σὲ δῇ, ἔτσι σὲ γράφει... Ἡ πρώτη ἐντύπωση ποὺ θὰ δώσης εἶναι συχνὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ στὶς γνωριμίες... Ἀκόμα καὶ ὁ πιὸ στοχαστικὸς μπορεῖ νὰ σφάλη στὴν κρίση του... Νά, τὸ λοιπόν, ἂν θὲς νὰ μάθης, γιατὶ ἐπιμένω νὰ πᾷς στὸν κ. Γρηγορᾶ ὅπως σοῦ ταιριάζει, σὰν ἀρχοντόπουλο...

Ὁ Γρηγόρης ἄκουε μὲ προσοχή... Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φανέρωναν ἀπὸ μιὰ καινούργια ὄψη μερικὰ συνήθεια τῆς πόλης, ποὺ ἄπειρος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωή, τὰ νόμιζε περίεργα κι᾿ ἀσήμαντα κι᾿ ἔτσι, νὰ ποῦμε, ἰδιοτροπίες ἀνθρώπων ποὺ ἀφοῦ τἄχουν ὅλα ζητοῦνε καὶ τὸ περισσευούμενο. Ἐξ ἄλλου τοὔδωκαν τὴν ἰδέα πὼς ἡ ζωὴ ἔχει κι᾿ ἄλλες ὑποχρεώσεις καὶ πὼς γιὰ νὰ πετύχη κανεὶς καὶ νὰ φτάση τὸ σκοπό του, δὲ χρειάζεται μονάχα φρόνηση, μὰ καὶ πιτηδειοσύνη.

Στὴ θύμησή του ἀνέβηκε ξαφνικὰ μιὰ εἰκόνα: Βρισκότανε ἀκόμα στὸ μοναστήρι τότε. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ εἶχε χιονίσει κι᾿ ὕστερα ἀμέσως φύσηξε δυνατὸς βορηᾶς, τὸ χιόνι κρουστάλλιασε· πήγαινες νὰ περπατήσης κι᾿ ἔπεφτες. Ἀναγκάστηκαν οἱ καλόγεροι νὰ τὸ κομματιάσουν μὲ ἀξῖνες καὶ νὰ τὸ μαζέψουν σωροὺς σωροὺς ἐδῶ κι᾿ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κινηθοῦνε. Τότες ὁ πάτερ Παφνούτιος, ὁ ψαρᾶς, τοῦ εἶπε πὼς μακριά, στὴ χώρα τῶν Ρώς, ποὺ πῆγε κάποτε στὰ νειᾶτα του μ᾿ ἕνα καράβι πραματευτάδικο, ἔτσι γίνεται πάντα τὸ χειμῶνα, μὰ οἱ ἄνθρωποι ξέρουν καὶ περπατοῦνε καὶ τρέχουν μάλιστα πάνω στὸ κρούσταλλο μὲ τρόπο ποὺ νὰ θαυμάσης. Χρειάζεται μόνο τέχνη, ποὺ τὴ μαθαίνει κανεὶς σιγὰ σιγά.

Τὸ ἴδιο, σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης, γιὰ νὰ συνηθίσης νὰ ζῇς ὅπως ἐτοῦτοι, ποὺ ἀραδιάζουν λόγια λόγια καὶ ντύνονται μὲ χρυσοπράσινα μεταξωτὰ καὶ κινοῦνται μὲ σβελτάδα, ποὺ μποροῦν νὰ σοῦ σκαρώσουν μιὰ φράση γεμάτη γλύκα, γαρνιρισμένη μὲ ὄμορφες λέξεις πιὸ πολύ, παρὰ μὲ νόημα, πρέπει νὰ ξέρης· κι᾿ αὐτὸ μονάχα μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν τριβὴ εἶναι μπορετὸ νὰ τ᾿ ἀποχτήσης.

* * *

Μπῆκαν πάλι σ᾿ ἕνα μεγάλο δρόμο... Μπροστὰ στὶς κολῶνες τῶν ἐμβόλων ἦσαν ἁπλωμένες πραμάτειες κάθε λογῆς. Ἐπεύχια, χαλιὰ δηλαδὴ ποὺ τὰ μεταχειρίζονται οἱ ἄρχοντες γιὰ νὰ γονατίζουν ἀπάνω καὶ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους, χνουδωτὰ ἀπὸ μαλακὸ μαλλὶ τῆς Ἄγκυρας κι᾿ ἄλλα πολύτιμα κρουστὰ ἀπὸ τὴ Συρία καὶ τὴ Μεσοποταμία μὲ λουλούδια κεντημένα ἐπάνω καὶ παγώνια ποὺ ἄνοιγαν τὶς χρυσοπράσινες οὐρές τους.

Πιὸ κάτω στὰ γ ο υ ν ά ρ ι α μυριάκριβες γοῦνες ποὺ κουβαλοῦσαν Μοσκοβῖτες ἔμποροι, ἀπὸ ἄσπρη νυφίτσα καὶ γαλάζια ἀλεποῦ κι᾿ ἀλλόκοτα ἀγρίμια ποὺ ζοῦνε στὰ χιονισμένα δάση τοῦ Βορρᾶ. Κι᾿ ὅλα τοῦτα τὰ ἔλουζε μὲ τὸ φῶς του ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος σὰ νἄθελε νὰ δείξη καὶ νὰ διαλαλήση κι᾿ αὐτὸς τὴν ἀξία τους καὶ τὴν πιτήδεια τους τέχνη.

Ὁ Γρηγόρης ἦταν τραβηγμένος ὁλότελα ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν τέχνη αὐτὴ ποὺ πρέπει νἄχη ὁ κάτοικος τῆς μεγάλης πολιτείας· κι᾿ ὡς τόσο ἀπ᾿ ὅλα τὰ μαθήματα ποὺ τοὔδωσε, αὐτὸ τοῦ φαινόταν τώρα τὸ πιὸ σημαντικὸ καὶ τὸ πιὸ δύσκολο.

«Νά, κύτταξε ἐκεῖνο τὸ χωριάτη πῶς κυττάζει γύρω σὰ χαζὸς κι᾿ ἀσυνήθιστος νὰ περπατάη στὸ ἴσιωμα, παραπατεῖ γιατὶ σηκώνει ψηλότερα ἀπ᾿ ὅ,τι χρειάζεται τὸ πόδι... Θἆναι βουνήσιος δίχως ἄλλο. Καὶ κεῖνος ὁ ἄλλος ποὺ σέρνεται, θαρρεῖς, κι᾿ εἶναι ἕνας βαρὺς καὶ μονοκόμματος σὰν ἀρκούδα, θἄρχεται ἀπὸ τὰ λιβάδια καὶ τοὺς κάμπους τοῦ Ἀξιοῦ. Μιὰ ματιὰ τώρα νὰ ρίξης μονάχα στὸ νέο τοῦτον ἄρχοντα ποὺ περνᾷ καβαλλάρης καὶ μὲ τὸ ἕνα του χέρι βαστάει τὰ γκέμια δυνατά, ἔτσι ποὺ τ᾿ ἄλογό του νὰ προχωράη βῆμα στὸ βῆμα μὲ καμαρωτὸ τὸ λαιμό, καὶ τ᾿ ἄλλο του χέρι τὄχει στὴ μέση καὶ στυλώνει ἴσια τὸν κορμό, κυττάζοντας περήφανα, σάμπως νὰ κάθεται σὲ θρόνο... μιὰ ματιὰ νὰ ρίξης μονάχα θὰ καταλάβης... Εἶχε δίκηο λοιπὸν ἡ κυρὰ Σταύραινα...».

Ὁ Γρηγόρης ἄκουε μὲ προσοχὴ τὴ Σταύραινα

Ὁ Γρηγόρης κύτταζε γεμᾶτος ἐμπιστοσύνη τὴν καλόκαρδη σπιτονοικοκυρά του, ποὺ προχωροῦσε πάντα κρατῶντας τον ἀπὸ τὸ χέρι ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κι᾿ ἔλεγε ἀκατάπαυστα. Κάποτε κάποτε ἔκοβε μονάχα τὴν κουβέντα της γιὰ νὰ χαιρετήση κανένα πραματευτὴ γνωστό της, ποὺ τὴν καλοῦσε νὰ δῇ τὴν πραμάτεια του, ἢ καμμιὰ νοικοκυρὰ ποὺ βγῆκε στὸ παζάρι, σὰν κι᾿ αὐτή, νὰ κάμη τὰ ψώνια της· ὕστερα ξανάρχιζε στὸ σημεῖο

ἀκριβῶς ποὺ εἶχε κόψει, σὰ νὰ διάβαζε σὲ βιβλίο..

—...Ἔξω στὰ χωράφια, στὴ θάλασσα, γυιέ μου, βλέπεις ἀτόφιο τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θαυμάζεις· μὰ μέσα στὶς πολιτεῖες μπορεῖς νὰ πλανηθῇς καὶ νὰ πῇς: κύτταξε τί κάνει ὁ ἄνθρωπος! Ξεχνᾷς πῶς καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ πιτηδειοσύνη κι' αὐτὴ δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ τὴ χαρίζει στὸν ἄνθρωπο, ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά του, ὅπως θέλει κι' ὅσο θέλει. Γιατί μαθὲς δὲν ἔχει ὁ καθένας ὅλα τὰ χαρίσματα μαζί; Καὶ γιατί δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀποχτήσῃ καὶ νὰ θέλῃ ἀκόμα;

Κύτταξε τοῦτον ἐδῶ ποὺ ἔχει δεμένο στὰ πόδια πετσὶ ἀπὸ ἀγριογούρουνο καὶ τὰ λερά του ροῦχα μυρίζουν τράγο... Δίχως αὐτὸν δὲ θὰ μποροῦσε ὁ ἄρχοντας νὰ καθήσῃ σὲ δεῖπνο ποὺ νὰ γευτῇ τρυφερὸ κρέας ἀρτυμένο μὲ τὰ μπαχαρικὰ τῆς Ἀνατολῆς, κι' οὔτε νὰ σκεπαστῇ τὰ χειμωνιάτικα βράδυα μὲ μαλακὰ χνουδάτα σκεπάσματα... Δόξασε τὴν τέχνη του καὶ θὰ δοξάσῃς ἔτσι τὸ Θεὸ ποὺ τὸν ἔμαθε νὰ σαλαγάῃ τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια καὶ νὰ τ' ἀρμέγῃ στὴ στάνη καὶ νὰ τὰ κουρεύῃ, σὰν ἔρθῃ ὁ καιρὸς τῆς κουρᾶς.

Μὴν πῇς ποτέ σου, εἶμαι καλύτερός του καὶ νὰ τὸν καταφρονέσῃς, γιατί δίχως αὐτὸν δὲ θάσουν τίποτα... Μὴν πῇς ποτὲ ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα, γιατί καὶ ὁ πιὸ μικρὸς κι' ὁ πιὸ ταπεινὸς μπορεῖ νὰ σὲ ὁδάξῃ.

Σὲ λίγο θὰ φορέσῃς ἀκριβὸ σφιχτούριν μὲ σούγια ἀπὸ βλαττὶν καὶ ἐπιβλατάριν ἀσημοκέντητο καὶ ὅσοι σὲ βλέπουν θὰ λένε: «Νά ἕνα ἀρχοντόπουλο ποὺ σὰ μεγαλώσῃ θὰ πάῃ μὲ τὰ φουσᾶτα μας νὰ πολεμήσῃ στὴν Κιλικία τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ θὰ λευτερώσῃ τὴν Κρήτη ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἢ θὰ καθήσῃ σ' ἀψηλὸ θρονὶ νὰ δικάσῃ τὶς διαφορές μας μὲ δικαιοσύνη... Ὁ Θεὸς νὰ τὸ προστατεύῃ γι' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ φωτίζῃ στὸ καλύτερο...». Λέγοντας ἔτσι θὰ παραμερίζουν, μαθές, νὰ περάσῃς καὶ θὰ κλίνουν τὸ κεφάλι μὲ σεβασμό!

Μεγάλη εἶναι ἡ μέρα γυιέ μου ποὺ ὁ τεχνίτης πιάνει στὰ χέρια του τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς του καὶ ὁ ἄρχοντας φορεῖ τ' ἀρχοντικά του πρεπίδια, γιατί τότες δίνουν, νὰ ποῦμε, ἐπίσημα τὸ λόγο τους μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, νὰ κάμουν τὸ ἔργο ποὺ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεὸς στὴν τάξη τους, μ' ὅλη τὴν καρδιὰ καὶ τὴ δύναμή τους.

Ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας μου, Θεὸς σχωρέσῃ τον, σὰν τέλειωνε ἕνα ζευγάρι τσαγγία καὶ τοὺς ἔβαζε στὸ πλάϊ τὰ πρεπούμενα μαργέλια, κατὰ τὸ ἀξίωμα, μαθές, ποὔχε ὁ ἄρχοντας ποὺ τὰ παράγγειλε, ἔστεκε καὶ τ' ἀποκαμάρωνε κάμποση ὥρα καὶ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος κι' ἔλεγε χαϊδεύοντας τὰ γένεια του: «Ἕνα κρασοβόλι ἀπόψε, γυναῖκα, πάρα πάνω, γιατί ὁ Θεὸς μᾶς ἐβοήθησε νὰ τελέψωμε τὸ ἔργο μας».

• • •

Ἔτσι μιλῶντας ἔφτασαν στὸ πραματευτάδικο τοῦ κὺρ Κοσκινᾶ ποὺ ἦταν γεμᾶτο τὴν ὥρα τούτη ἀπὸ πελάτες λογῆς λογῆς, προπάντων γυναῖκες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτο ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶναι δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πλησίον τῆς προβατικῆς (τῆς πύλης δηλαδή) μία κολυμβήθρα, ἡ ὁποία Ἑβραϊστὶ ὀνομάζεται Βηθεσδὰ καὶ ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοάς. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς στοὲς κατέκειτο μεγάλο πλῆθος ἀσθενῶν, ἤτοι τυφλοί, χωλοὶ (κουτσοί), ξηροὶ (πιασμένοι), οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νὰ κινηθοῦν τὰ νερά, διότι, κάθε τόσο, ἕνας ἄγγελος τοῦ Κυρίου κατέβαινε καὶ τὰ ἀνετάραζε. Ὅποιος λοιπὸν ἔμπαινε πρῶτος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνατάραξιν τῶν νερῶν, ἐθεραπεύετο, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια καὶ ἂν ἔπασχε. Ἦτο δὲ ἐκεῖ καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ χρόνια. Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς νὰ εἶναι πεσμένος ἐκεῖ καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι πάσχει ἀπὸ πολὺν καιρόν, τοῦ εἶπε: Θέλεις νὰ γίνῃς καλά; Καὶ ὁ ἀσθενὴς τοῦ ἀπήντησε: Κύριε, δὲν ἔχω κανένα ἄνθρωπο νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν, ὅταν ἀναταραχθοῦν τὰ νερά. Καὶ ἐνῷ ἐγὼ ἔχω σειράν, προλαμβάνει ἄλλος ἀντὶ ἐμοῦ καὶ καταβαίνει. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς: Σήκω ἐπάνω, καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περπάτα. Καὶ ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἔγινε καλά, ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι του καὶ ἐπερπάτησε. Ἐκείνην τὴν ἡμέρα δὲ ἦτανε Σάββατο. Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν θεραπευθέντα: Ἐπειδὴ εἶναι Σάββατον δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσῃς τὸ κρεββάτι. Ἀπάντησε τότε εἰς αὐτούς: Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἐθεράπευσε, μοῦ εἶπε: Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτει. Ὁ θεραπευθεὶς ὅμως δὲν ἤξευρε ποιὸς εἶναι, διότι ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦτο πολὺς λαὸς (ὄχλος). Ἀργότερα τὸν ηὗρεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ τοῦ εἶπε: Εἶδες, ἔγινες καλά. Νὰ μὴν ἁμαρτήσῃς πλέον, γιὰ νὰ μὴ πάθῃς χειρότερα. Ἔφυγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς.

> Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐταράσσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο, ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν χρόνον ἤδη ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἦτο βέβαια μεγάλη ἡ εὐεργεσία τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν παράλυτον ποὺ τὸν ἐθεράπευσεν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε τριάντα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια. Μεγαλύτερη ὅμως εὐεργεσία καὶ μεγαλύτερη ἀξία εἶχεν ἡ συμβουλὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε: «Μὴν ξαναμαρτήσῃς, γιὰ νὰ μὴν πάθῃς χειρότερα».

Τὸν κατέστησε δηλαδὴ προσεκτικὸν καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἀσθένειά του ἦτανε ἀποτέλεσμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ βίου ποὺ ἔκαμε.

Καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἐσύστησε νὰ μὴν ἁμαρτήσῃ πλέον, διὰ νὰ μὴν πάθῃ ἄλλην νέαν συμφοράν. Αὐτὸ δὲ τὸ καθῆκον — νὰ μὴν ἁμαρτήσῃ πλέον — ἐπιβάλλεται σὲ κάθε Χριστιανὸ ποὺ μετανοεῖ εἰλικρινά.

Ἐὰν εἰς τὴν ζωήν μας ἐπράξαμεν ἁμαρτήματα καὶ [illegible] γιατί ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ καὶ θέλομεν τώρα νὰ ζήσωμεν ἕνα νέον βίον, πρέπει μὲ κάθε θυσίαν νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν.

«Μηκέτι ἁμάρτανε!». Μὴν ἁμαρτήσῃς πλέον, φωνάζει ὄχι μόνον εἰς τὸν παράλυτον, ἀλλὰ καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἰδίους ὁ Ἰησοῦς.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν; Ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος καὶ ὁ πανάγαθος μᾶς δίδει ὅλα τὰ μέσα νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα αὐτὰ εἶναι ἡ προσοχὴ καὶ ἡ προσευχή. «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθετε εἰς πειρασμόν», λέγει εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ ἡ μὲν προσοχὴ χρησιμεύει γιὰ νὰ ἀποφύγωμεν κάθε αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν ἁμαρτίας. Ἡ δὲ προσευχὴ γιὰ νὰ ζητοῦμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ παλαίωμεν κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ὅταν ἔχωμεν ὁδηγόν μας τὸν θεῖον Νόμον, ὅταν πάντοτε προσέχωμεν καὶ ζητοῦμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΔΙΔΑΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὡρισμένας τάσεις ἢ ὁρμάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι ὄχι μόνον διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου. Τοιαῦται ὁρμαὶ εἶναι ἡ πρὸς συντήρησιν ὁρμή, ἡ πρὸς ἀπόκτησιν περιουσίας, ἡ ὁρμὴ πρὸς ἐνέργειαν, ἡ πρὸς γνῶσιν ὁρμή, ἡ πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἄλλαι.

Κατὰ τὸν Adler, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ ἱδρυτὴς τοῦ νεωτάτου ἐπιστημονικοῦ κλάδου τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας, ἡ σπουδαιοτέρα ἐξ ὅλων τῶν ὁρμῶν καὶ ἐπιθυμιῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὁ ρ μ ὴ τ ο ῦ ἐ γ ώ, δηλαδὴ ἡ ὁρμὴ πρὸς αὐτοσυντήρησιν, πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ παρ' ἀτόμου τινὸς ἢ Ἔθνους ἐπιδίωξις δυνάμεως καὶ ὑπεροχῆς εἶναι ἂν ὄχι ὑποχρέωσις, τοὐλάχιστον δικαίωμα φυσικόν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς Ἠθικῆς, ἡ ὁποία ὡσαύτως εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς Κοινωνίας.

Συμβαίνει ὅμως τοῦτο τὸ ἀληθῶς δυσάρεστον· ἐνῷ δηλαδὴ ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἀνύψωσιν διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς εἶναι γενική, κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἀγνοεῖ εἴτε παραμελεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς Φύσεως δοθέντα εἰς αὐτὸν μέσα διὰ νὰ γίνῃ πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς ἀνώτερος, καὶ ἕνεκα τούτου καὶ ὁ ἴδιος ὡς ἄτομον ζημιώνεται πολύ, καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Ἔθνους του καὶ τῆς ἀνθρωπότητος παρακωλύει. Ἔδωκε δὲ ἡ Φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ μέσα διὰ νὰ γίνῃ ἰσχυρότερος καὶ εὐτυχέστερος, δημιουργήσασα τὸν ψυχοφυσικὸν αὐτοῦ ὀργανισμόν, δηλαδὴ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι αὗται ἐπιδεκτικαὶ διαφόρων ὠφελίμων ἐπιδράσεων ἐπ' αὐτῶν, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἰσχυροποίησις τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἰσχυροποίησις εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πάσης προόδου καὶ εὐημερίας.

* * *

Δὲν ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰ φυσικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἐν τῇ Ψυχολογίᾳ εἰδικότητος ἡμῶν θὰ ἀσχοληθῶμεν δι' ὀλίγων μὲ τὰ ψυχολογικὰ ἐκεῖνα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐνισχύσωμεν εἰς μέγαν βαθμὸν κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον τὸ πνεῦμα καὶ ὀλιγώτερον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς νεότητος.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διδάσκει τὰ μέσα καὶ τὰς μεθόδους ἐκείνας, διὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὄχι μόνον δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ εὔκολον (π. χ. πολλάκις ἀρκεῖ εἰς περίπου μῆν διὰ νὰ διπλασιασθῇ ἡ μνήμη ἑνὸς ἀνθρώπου) νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἡμῶν δυνάμεις, εἶναι ἡ Ψ υ χ ο λ ο γ ί α. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη, ἀφοῦ ἀπέβαλε τὸν μεταφυσικὸν χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον εἶχε παλαιότερον, εἶναι σήμερον μία ἐπιστήμη πλήρης σφρίγους καὶ ζωῆς, καὶ ἡ ἱκανότης αὐτῆς νὰ ἱκανοποιῇ τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀνυψώνῃ τὸ διανοητικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον τοῦ νέου πρὸ παντὸς ἀνθρώπου, εἶναι μεγίστη. Κρινομένη ὡς Ψ υ χ ι κ ὴ Ὑ γ ι ε ι ν ή, ὡς σ ύ σ τ η μ α ἐ ν ι σ χ ύ σ ε ω ς τ ο ῦ π ν ε ύ μ α τ ο ς, καὶ ὡς Π ρ α κ τ ι κ ὴ Ψ υ χ ο λ ο γ ί α εἶναι ἀληθῶς ἀνεκτίμητος.

* * *

Σήμερον, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν τὸ Κράτος ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν καὶ παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτῆς, εἶναι καιρὸς νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ πάσης φύσεως ὁδηγοὶ τῆς σπουδαζούσης καὶ μὴ νεότητος νὰ ἀνοίξωσι καὶ γνωρίσωσι τοὺς μέχρι τοῦδε κεκρυμμένους θησαυροὺς τῆς συγχρόνου ψυχολογίας καὶ νὰ χρησιμοποιήσωσι τούτους ἐπ' ἀγαθῷ τῶν νέων καὶ δι' αὐτῶν τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου. Διότι δὲν ἐπιτρέπεται γνώσεις τόσον πολύτιμοι νὰ ἀγνοῶνται καὶ νὰ μένωσιν ἀχρησιμοποίητοι, ἐνῷ ἐφαρμοζόμεναι δύνανται νὰ ἀποβῶσι πηγὴ δυνάμεως καὶ εὐτυχίας. Ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ νεωτέρου βιβλίου ἡμῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τ ὰ π ρ α κ τ ι κ ώ τ ε ρ α π ο ρ ί σ μ α τ α τ ῆ ς Ψ υ χ ο λ ο γ ί α ς κ α ὶ π ῶ ς ἐ φ α ρ μ ό ζ ο ν τ α ι», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν ἐσχάτως πρὸς διάδοσιν καὶ ἐκλαΐκευσιν ἐν Ἑλλάδι τῶν χρησιμωτέρων διδαγμάτων τῆς Ψυχολογίας, δεικνύει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν μεγάλην χρησιμότητα τῶν γνώσεων τούτων καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐφαρμογῆς των πρὸς πνευματικήν, ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀνύψωσιν τῆς νεότητος:

1) Ἡ ἔννοια τῆς ψυχῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ Ψυχολογίᾳ.

2) Σχέσις σώματος καὶ ψυχῆς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πρακτικὰ διδάγματα.

3) Αἴτια καὶ ἀμοιβαία ἐπίδρασις πνευματικῆς καὶ σωματικῆς κοπώσεως.

4) Αἱ πλάναι τῶν αἰσθήσεων καὶ ἡ ἐνίσχυσις τούτων.

5) Ἡ Προσοχή, ἡ ἀξία αὐτῆς καὶ πῶς ἐνισχύεται.

6) Ἡ Μνήμη, αἱ πλάναι αὐτῆς καὶ πῶς ἐνισχύεται.

7) Ἡ Φαντασία, ἡ ἀξία αὐτῆς καὶ πῶς προφυλασσόμεθα ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῆς κινδύνων.

8) Ἡ Χαρά, ἡ Λύπη, ἡ Ὀργή, ὁ Φόβος καὶ πῶς προφυλασσόμεθα ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν των.

9) Τὰ συμπαθητικὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ συναισθήματα, πῶς γεννῶνται καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν.

10) Ἡ Ἠθικὴ συνείδησις καὶ πῶς γεννᾶται αὕτη.

11) Ἡ Θέλησις, ἡ ἀξία αὐτῆς καὶ πῶς ἐνισχύεται.

12) Ἡ Συνήθεια, ἡ δύναμις αὐτῆς, καὶ πῶς καταπολεμοῦνται αἱ κακαὶ συνήθειαι.

13) Ὁ Χαρακτὴρ καὶ πῶς δημιουργεῖται.

14) Ὑποβολή, αὐθυποβολὴ καὶ αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι αὐτῶν.

15) Ἡ Ψυχανάλυσις καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς.

16) Ἡ Τέχνη τοῦ ὀρθῶς σκέπτεσθαι.

17) Ἡ Μέτρησις τῆς εὐφυΐας.

18) Ἡ ὑπόδειξις τοῦ ἐπαγγέλματος.

τος.

Π. Ἀντύπας
Καθηγητὴς Φιλολογίας

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΥΣΤΡΑ

Ο Μυστρᾶς, — καί κατ᾿ ἄλλους Μιστρᾶς — ὁ ὁποῖος δικαίως θεωρεῖται ὡς ἡ Χριστιανική Πομπηΐα, ἀρχικῶς ὠνομάζετο «Μυζηθρας», διότι κατά τόν καί μέχρι σήμερον διασωθέντα θρῦλον, ὁλόκληρος ἐκείνη ἡ περιφέρεια, κτηνοτροφική ὡς ἐπί τό πλεῖστον τότε, παρῆγε μεγάλας ποσότητας μυζήθρας. Σήμερον ἡ περιφέρεια τοῦ Μυστρᾶ εἶναι περισσότερον γεωργική, παρά κτηνοτροφική καί παράγει κατ᾿ ἔτος ἑκατομμύρια ἑσπεριδοειδῶν—μανδαρίνια, πορτοκάλια, λεμόνια — καθώς καί ἱκανάς ποσότητα ἐλαίου καί ἐλαιῶν.

Ἡ συνήθης διαδρομή γιά νά πᾶμε στό Μυστρᾶ εἶναι: Ἀθῆναι, Τρίπολις, διανυκτέρευσις εἰς Τρίπολιν, Σπάρτη, ὅπου ἐπίσης θά διανυκτερεύσ ω μ ε ν, Μυστρᾶς. Ἡ ἀπό Σπάρτης εἰς Νέον Μυστρᾶν ἀπόστασις εἶναι περίπου 4 χιλιόμετρα, ὑπάρχει δέ τακτική λεωφορειακή συγκοινωνία, ἄριστος ξενών καί τρόφιμα ἄφθονα καί εὐθηνά. Οἱ κάτοικοι τοῦ Νέου Μυστρᾶ, ἀσχολούμενοι κυρίως εἰς τήν καλλιέργειαν τῶν ἑσπεριδοειδῶν, τῆς ἐλαίας καί κατά τά τελευταῖα ἔτη λίαν ἐπιτυχῶς καί εἰς τήν σηροτροφίαν (μεταξοσκωληκοτροφίαν), ἀνέρχονται εἰς 750 περίπου καί ἀποτελοῦν μίαν τῶν πλουσιωτέρων ἑλληνικῶν Κοινοτήτων. Ἡ ἀπό Σπάρτης εἰς Νέον Μυστρᾶν διαδρομή διά μέσου πλουσίων ἐλαιώνων, συκαμεώνων καί περιβολίων εἶναι χωρίς ὑπερβολήν μαγευτική. διερχόμεθα δέ κατ᾿ αὐτήν τούς ποταμούς Μαγούλαν καί Παντελεήμονα καί φθάνουμε εἰς τούς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταΰγετος, ἐκεῖ ὅπου σχηματίζονται δύο μεγάλαι φάραγγες (λαγκάδες), ἡ τοῦ Παρορίου πρός Μ. μετ᾿ ἀποτόμων πλευρῶν καί ἀφθόνων καταρρακτωδῶν ὑδάτων καί ἡ τοῦ Μιστρᾶ.

Εἰς τό Παρόρι τοποθετεῖ ἡ ἀρχαιολογία τούς Ἀποθέτας, τό μέρος δηλαδή ὅπου οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται ἔρριπτον τά μή ἀρτιμελῆ παιδιά.

Ἡ Παντάνασσα τοῦ Μυστρᾶ.

Ἡ βυζαντινή νεκρούπολις

Ἀπό τόν Ν. Μυστρᾶν μέχρι τῶν ἐρειπίων τοῦ Παλαιοῦ Μυστρᾶ, τά ὁποῖα ἄρχονται ἀπό τῆς θέσεως Μαρμάρα, ἡ ἀπόστασις εἶναι 10 λεπτά. Ὁ Βυζαντινός Μυστρᾶς ἐκτίσθη τῷ 1249 ὑπό τοῦ Γουλιέλμου Βελλαρδουΐνου τοῦ Β΄ καί κατεκτήθη ὑπό τοῦ Μιχαήλ Παλαιολόγου, ὅστις ἐκράτησε τόν Βελλαρδουΐνον ἐπί τρία ἔτη αἰχμάλωτον. Ὁ τελευταῖος, διά νά ἐξαγοράση τήν ἐλευθερίαν του, παρῃτήθη τῶν ἐπί τῆς πόλεως δικαιωμάτων του, ἡ ὁποία ἀκολούθως ἐγένετο τῷ 1262 ἕδρα τῶν Ἑλλήνων Δεσποτῶν τῆς Πελοποννήσου.

Κατά τόν ΙΔ΄ καί ΙΕ΄ αἰῶνα ἐκτίσθη διπλοῦς συγκεντρωτικός περίβολος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη τά ἐρείπια, καθώς ἐπίσης καί ἐπιβλητικόν φρούριον, ἐκοσμήθη δέ ἡ πόλις μέ τάς στενάς καί ἀνωμάλους ὁδούς τάς ἐστρωμένας διά λίθων (καλντερίμι), μέ πλούσια ἀνάκτορα καί μέγαρα διαφόρων Βυζαντινῶν ἀρχόντων, μέ ἀφθάστου τέχνης ναούς καί μοναστήρια καί κατέστη μέγα ἐθνικόν καί πνευματικόν κέντρον. Ἐπί πεντακόσια ὁλόκληρα χρόνια οἱ Βυζαντινοί Δεσπόται ἠγωνίσθησαν κατά τῶν Φράγκων Δεσποτῶν καί ἀνέκτησαν τό μεγαλείτερον μέρος τῆς Πελοποννήσου.

Ἀπό τοῦ ἔτους 1349 μέχρι τοῦ 1380 ὁ Μυστρᾶς διοικεῖτο παρά τῶν ἀδελφῶν καί τῶν υἱῶν τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μανουήλ Καντακουζηνοῦ. Ἀπό τοῦ 1380 μέχρι τοῦ 1383 διώκησεν ὁ ἀδελφός τοῦ Μανουήλ Καντακουζηνοῦ Ματθαῖος καί ἀκολούθως οἱ Παλαιολόγοι.

Θεόδωρος Α΄ 1383—1407, Θεόδωρος Β΄ 1407—43, Κωνσταντῖνος 1443—48 καί Δημήτριος 1448—60. Κατά τήν ἐποχήν ἐκείνην ἤκμαζεν εἰς τόν Μυστρᾶν ὁ φιλόσοφος Γεώργιος Γεμιστός, ὅστις διά τῆς διδασκαλίας του προσείλκυε πλῆθος μαθητῶν καί ἐπισκεπτῶν.

Δυστυχῶς, λόγῳ τῆς κακῆς διοικήσεως τοῦ Δημητρίου καί τῶν ἐρίδων αἱ ὁποῖαι ἐνεφανίσθησαν μεταξύ τῶν διαφόρων Δεσποτῶν τῆς Πελοποννήσου καί τοῦ Βυζαντίου, ὁ Μυστρᾶς κατελήφθη τό 1460 ὑπό τῶν Τούρκων καί τρία ἔτη ἀργότερον ὑπό τοῦ Φράγκου Σιγισμούνδου Μαλατέστα. Ἀπό τοῦ 1686 ὅμως μέχρι τοῦ 1706 κατελήφθη ὑπό τῶν Βενετῶν, οἱ ὁποῖοι προήγαγον τόσον τήν μεταξοσκωληκοτροφίαν καί συνετέλεσαν τόσον εἰς τήν εὐημερίαν τῶν κατοίκων, ὥστε οἱ λοιποί Πελοποννήσιοι ἀπεκάλουν τόν Μυστρᾶν «μόστραν τοῦ Μωρηᾶ». Δυστυχῶς ἡ πόλις, ἀριθμοῦσα τότε 42.000 κατοίκων, περιῆλθε τῷ 1715 εἰς τούς Τούρκους καί ὑπό τούς διωγμούς των καί τάς πιέσεις των παρήκμασε, καθότι οἱ κάτοικοι ἠναγκάζοντο νά ἐγκαταλείπουν τάς περιουσίας των καί νά ἐκπατρίζωνται. Τέλος τό 1779, ἐπί Ὀρλώφ, οἱ κάτοικοι ἐπανεστάτησαν καί αἱ ἀλβανικαί ὀρδαί κατέλαβον τήν πόλιν καί τήν ἀπεδεκάτισαν διά καταστρεπτικῆς πυρκαϊᾶς.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ βυζαντινός πολιτισμός καί ἡ ἀπ᾿ αἰώνων βυζαντινή τέχνη ἔγιναν ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Τί σώζεται σήμερον

Ἀπό τήν ἄλλοτε ὡραίαν βυζαντινήν πόλιν δέν σώζονται, ἐκτός τῆς οἰκίας Κρεββατᾶ εἰς τήν εἴσοδον σχεδόν τῆς πόλεως — κτίσμα τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος — ἡ ὁποία καί μέχρι σήμερον διατηρεῖται καλῶς, εἰμή μόνον ἐρείπια ἀνακτόρων, μεγάρων καί ἐκκλησιῶν. Παρά τήν ἐπελθοῦσαν ἐν τούτοις καταστροφήν, ἡ χριστιανική αὐτή Πομπηΐα ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μεγαλοπρεπής καί ἐνδιαφέρουσα ὄχι μόνον διά τόν Ἕλληνα ἐπισκέπτην, ἀλλά καί δι᾿ αὐτούς τούς ξένους, οἱ ὁποῖοι ἐπί ἡμέρας περιέρχονται τήν ἱστορικήν νεκρούπολιν ἀποθαυμάζοντες τόν καθαρῶς βυζαντινόν ρυθμόν της — πλήν ἐλαχίστων λειψάνων Γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ὀφειλομένων εἰς τό πέρασμα δ ι α φ ό ρ ω ν Φράγκων Δυναστῶν—καί ἐναλογιζόμενοι ὅτι ὁ Μυστρᾶς ἐπί σειράν ἑκατονταετηρίδων ὑπῆρξε χριστιανικόν καί πνευματικόν κέντρον, σκιάσαν τήν δόξαν τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Μῆτσος Δε·λινός

Ο ΜΑΪΟΣ ΜΑΣ ΕΦΘΑΣΕ

Ο ποιητής παρακινεῖ τὰ παιδιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἐξοχὴ καὶ νὰ μαζέψουν ἄνθη.

Πρέπει νὰ προϋπαντήσουν τὸν Μάϊο.

Τὸ τραγοῦδι λέγει:

'Ο Μάϊος μᾶς ἔφθασε
ἐμπρὸς βῆμα ταχὺ
νὰ τὸν προϋπαντήσωμε
παιδιὰ στὴν ἐξοχή.

Φέρνει τραγούδια καὶ χαρὲς
λουλούδια καὶ δροσιὰ
καὶ μυρωδάτη φορεσιὰ
ὡραία φορεσιά.

'Εν τούτοις καὶ ὁ 'Απρίλης διεκδικεῖ τὸν τίτλον τοῦ ἀνθοφόρου. Καὶ εἶναι καὶ ἡ παροιμία:

«'Ο Μάης ἔχει τὄνομα κι' 'Απρίλης τὰ λουλούδια».

Λέγεται δὲ ὁ 'Απρίλης λόγῳ τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔχει «ξανθὸς» ἢ «ξανθὸς 'Απρίλιος». 'Αλλὰ καὶ ὁ Μάϊος λέγεται «Χρυσομάης», τὸ δὲ δημοτικὸ τραγοῦδι τὸν ἀποκαλεῖ:

«Μάη χρυσομάη, Μάη μὲ δροσιές».

'Υπάρχει ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο μηνῶν. Κάθε ἕνας διεκδικεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ μονοπώλιον τῆς 'Ανοίξεως. Καὶ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ εἶναι οἱ βασιλεῖς τῶν λουλουδιῶν, λέγονται ἄλλα ἀπριλιάτικα καὶ ἄλλα μαγιάτικα. Καὶ ἄλλα ἄνθη ἀνοίγουν τὸν 'Απρίλη καὶ ἄλλα τὸν Μάη.

'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο μῆνες ἔχουν κατὰ τὸ ἥμισυ δίκηο καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄδικο.

Μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, τὸ λεγόμενον 'Ιουλιανό, ποὺ εἶναι κατὰ δεκατρεῖς ἡμέρας ἀργότερον ἀπὸ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἢ Γρηγοριανόν, ὁ Μάϊος λιγοστὰ σχετικῶς ἄνθη εἶχε. Κατ' αὐτὸν ἡ φύσις ἄρχιζε νὰ μεστώνῃ, νὰ ὡριμάζῃ. Τὰ ἄνθη ἔδεναν καὶ ἐγίνοντο καρποὶ καὶ τὰ φύλλα ἄρχιζαν νὰ μαραίνωνται. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἄρχιζε καὶ ὁ θερισμὸς τῶν σιτηρῶν. 'Εθερίζοντο οἱ ὥριμοι καὶ χρυσίζοντες στάχεις τοῦ κριθαριοῦ πρῶτα καὶ ἔπειτα τοῦ σιταριοῦ.

Μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, ποὺ εἶναι δεκατρεῖς ἡμέρας πιὸ ἐνωρὶς ἀπὸ τὸ παλαιό, ὁ Μάϊος διατηρεῖ τὴν πρασινάδα του. Βλάστησις μεγάλη παντοῦ. Πρασινάδα καὶ ἄνθη καὶ δροσιά. Γίνονται δὲ καὶ ἄπειροι ἐκδρομαί.

Τὰ ἔθιμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 'Ανοίξεως εἶναι παλαιότατα καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην διαδεδομένα.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν πολλὰς ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τῶν ἀνθέων ἢ θεοτήτων ποὺ συνεδέοντο μὲ τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὴν Ἄνοιξιν. Εἶχαν δὲ καὶ μῆνα ποὺ ἐλέγετο 'Ανθεστηριών. 'Αλλὰ ὁ 'Ανθεστηριὼν δὲν συνέπιπτεν οὔτε μὲ τὸν ἰδικό μας 'Απρίλιο οὔτε μὲ τὸν Μάϊον. Ἦτο ἀπὸ τὰ μέσα περίπου τοῦ Φεβρουαρίου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Μαρτίου. 'Υπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄνθη κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν· νάρκισσοι, ὑάκινθοι, μενεξέδες, ἀνεμῶναι. Τὸν δὲ 'Ιανουάριο καὶ τὸν Φεβρουάριο ἀνθίζουν αἱ ἀμυγδαλιὲς καὶ ἡ ἐξοχὴ γίνεται κατάλευκη ἀπὸ τὰ ἄσπρα ἄνθη των, ἐνῷ τὸν Μάρτη κυριαρχοῦν οἱ βιολέττες καὶ οἱ μὼβ πασχαλιές.

'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει ἐποχὴ τοῦ ἔτους χωρὶς ἄνθη καὶ χωρὶς βλάστησιν. 'Ο Θεὸς ἐστόλισε καὶ τὰς τριακοσίας ἑξηνταπέντε ἡμέρας τοῦ χρόνου μὲ τὴ καλωσύνη του. Καὶ τὸν 'Ιούλιο ποὺ ἔχομε τὰ κυνικὰ καύματα καὶ ψήνει ὁ ἥλιος τὴν πέτρα, ἡ φύσις εἶναι στολισμένη· καὶ τὸν Νοέμβριο καὶ τὸν Δεκέμβριο. Τὸν 'Ιούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο εἶναι οἱ βελουδένιοι κατηφέδες καὶ τὰ βασιλικά. Τὸν 'Ιούνιο ἀρχίζουν νὰ κυριαρχοῦν τὰ γαρύφαλλα μὲ τὴν ἀπέραντη ποικιλία χρωμάτων καὶ φυλλώματος. Τὸν Σεπτέμβριον εἶναι αἱ μεγαλοπρεπέσταται ντάλιες, πολύχρωμοι καὶ ποικίλαι. Τὸν 'Οκτώβριο γεμίζει ὁ τόπος ἀπὸ χρυσάνθεμα. Τὰ ἄνθη αὐτὰ λέγονται 'Αγιοδημητριάτικα, ἐπειδὴ συμπίπτουν μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ 'Αγίου Δημητρίου. Καὶ τὸν Νοέμβριο καὶ Δεκέμβριο βγαίνομε εἰς τὰ βουνὰ καὶ μαζεύομε μὼβ κυκλαμιές. 'Υπάρχουν δὲ καὶ ἄνθη ποὺ διατηροῦνται πολλοὺς μῆνας. Μάλιστα ἡ σύγχρονος ἀνθοκηπουρικὴ κατώρθωσε νὰ παράγῃ τριαντάφυλλα καὶ γαρύφαλλα ὅλον τὸν χρόνον. Ἔχει δὲ προοδεύσει πολὺ εἰς τὰς 'Αθήνας ἡ ἀνθοκηπουρικὴ καὶ πολλαὶ ἑκατοντάδες οἰκογενειῶν ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθοκηπουροῦ, τοῦ ἀνθοκόμου καὶ τοῦ ἀνθοπώλου. Καὶ μεγάλαι ἐκτάσεις καλλιεργοῦνται γύρω ἀπὸ τὰς 'Αθήνας, εἰς τὸ Γαλάτσι, εἰς τὸ 'Αμαροῦσι, εἰς τὸ Χαλάνδρι, εἰς τὴν Κηφισιά, εἰς τὰ Πατήσια, εἰς τὸ Μενίδι, εἰς τὸν 'Ασπρόπυργο, εἰς τὴν 'Ελευσῖνα, ἀπὸ ἄνθη. Καὶ στέλλονται ἄνθη ἀπὸ τὰς 'Αθήνας καὶ εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς 'Ελλάδος, γιατὶ ἡ ἀνθοκομία δὲν ἔχει προοδεύσει ἀκόμη εἰς τὰς ἐπαρχίας. Καὶ ὅταν χρειασθοῦν ἄνθη παραγγέλλουν ἀπὸ τὰς 'Αθήνας. 'Επειδὴ δὲ τὸ κλῖμα τῶν 'Αθηνῶν εἶναι εὐνοϊκὸν διὰ τὴν ἀνθοκομίαν, ἔχει σκεφθῆ τὸ Κράτος τελευταίως τὴν ἀποστολὴν λουλουδιῶν καὶ εἰς τὴν Σερβίαν. Θὰ στέλλωνται τὰ ἄνθη μὲ τὸ ἀεροπλάνον. 'Αργότερα θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ στέλλωμεν καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ μέρη. Γιατὶ ἔχουν μὲν ἄνθη ὅλα τα Κράτη τῆς Εὐρώπης, καὶ ἔχουν ἀνεπτυγμένην ἀνθοκομίαν πολλαὶ χῶραι περισσότερον ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μας κλῖμα εἶναι εὐνοϊκώτερον δι' ὡρισμένα ἄνθη, ποὺ τὴν ἴδιαν ἐποχὴ δὲν εὑρίσκονται εἰς ἄλλους τόπους.

* * *

'Εκατομμύρια πολλὰ εἰσπράττονται ἀπὸ τὰ ἄνθη. Εἶναι δὲ οἱ περισσότεροι ἀνθοκόμοι καὶ ἀνθοπῶλαι τῶν 'Αθηνῶν Νάξιοι. Αὐτοὶ ἔχουν τὸ μονοπώλιον σχεδὸν τῆς καλλιεργείας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀνθέων. Καὶ τὰ πλούσια ἐξοχικὰ σπίτια ποὺ ἔχουν μεγάλους κήπους, εἰς τοὺς Ναξίους ἀνθοκηπουροὺς ἐμπιστεύονται τὴν περιποίησίν των. Καὶ οἱ γνωστότεροι ἀνθοπῶλαι τῶν 'Αθηνῶν, ποὺ ἔχουν τὰ καταστήματά των εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν 'Ομονοίας καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας εἶναι Νάξιοι. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ ἔτη ἔτυχε νὰ ἀπασχοληθοῦν μὲ τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου τοῦ Ὄθωνος, τοῦ πρώτου Βασιλέως μας, Νάξιοι ἐργάται. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι εἰδικευθέντες εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀνθοκηπουροί. 'Απὸ αὐτοὺς ἐβγῆκαν καὶ ἄλλοι συμπατριῶται των καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι. Τώρα ἕνα μέγα μέρος τῶν Ναξίων ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι εἰς τὰς 'Αθήνας ζοῦν ἀπὸ τὴν ἀνθοκηπουρικὴν καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθοπώλου. 'Ενοικιάζουν μεγάλα κτήματα γύρω ἀπὸ τὰς 'Αθήνας καὶ εἰς τὰ προάστεια καὶ τὰ καλλιεργοῦν ἀποκλειστικῶς μὲ ἄνθη. Τὸν χειμῶνα δὲ παραγγέλλουν καὶ τοὺς ἔρχονται ἄγριες ἀνεμῶνες πρὸς πώλησιν ἀπὸ πλεῖστα μέρη τῆς 'Ελλάδος. Τὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια ἤρχισαν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μενιδίου νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν ἀνθοκομίαν. Καλλιεργοῦν ἄνθη εἰς τὰ κτήματά των. Τὰ φέρνουν εἰς τὰς 'Αθήνας καὶ τὰ πωλοῦν μὲ τὰ γαϊδουράκια των. Οἱ περισσότεροι πλανόδιοι ἀνθοπῶλαι εἶναι ἀπὸ τὸ Μενίδι.

Πρέπει νὰ ἐξετάζωμε τὸ ἄνθος καὶ ὡς ἀντικείμενον εὐμορφιᾶς καὶ ὡς ἀντικείμενον βιοποριστικὸν ἢ ἐπαγγελματικόν. 'Ο Μάης, ποὺ εἶναι ὁ μὴν τῶν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 968)

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΜΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΣΙΤΣΑΙ

Τοσίτσας καὶ Στουρνάρας ἀποτελοῦν δυὸ ἀξιόλογα ὀνόματα μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ποὺ προσέφεραν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὰς περιουσίας των. Καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς οἰκογένειες μαζὶ μὲ τὴν συγγενική τους οἰκογένεια τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, μεταγενεστέρου βέβαια εὐεργέτου, ἀποτελοῦν τὴν τριάδα ποὺ ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα στὸ ἐξωτερικό, καὶ ποὺ ἐτίμησε στὴν ξένη τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα.

Καὶ οἱ Τοσῖτσαι καὶ ὁ Στουρνάρας, ὅπως καὶ ὁ Ἀβέρωφ, κατάγονται ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ Μέτσοβο τῆς Ἠπείρου, ποὺ βρίσκεται στὰ ἀπρόσιτα ὅρια τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας πρὸς τὴν χιονοσκεπῆ Πίνδο... Ἡ οἰκογένεια τῶν Τοσίτσα βρίσκει βαθειὰ τὶς ρίζες της στὴν Ἤπειρο, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἀπόλυτα γνωστὴ ἡ μακρὰ ἱστορία της. Βρίσκουμε μόνο τὸν πατέρα τοῦ Μιχαὴλ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ ἐμπόριον τῶν γουναρικῶν καὶ νὰ μὴν τὸν χωρῇ ἡ ἰδιαιτέρα του πατρίδα, ἀλλὰ ν' ἀναζητῇ ἐπέκτασι τῶν ἐργασιῶν του στὴ Μακεδονία καὶ συγκεκριμένως στὴ Θεσσαλονίκη καὶ Καβάλλα... Ὁ πατέρας Τοσίτσας ὅμως γεράζει γρήγορα καὶ ἀναθέτει τὴν διεύθυνσι τῶν ἐργασιῶν του στὸ γυιό του, τὸν Μιχαήλ, αὐτὸς δὲ ξαναγυρίζει στὸ Μέτσοβο, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ ἐν εἰρήνῃ...

Ὁ Μιχαὴλ Τοσίτσας παίρνει μαζί του τὰ ἀδέλφια του, τὸ Θεόδωρο, Κωνσταντῖνο καὶ Νικόλαο καὶ τὴν ἀδελφή του Ταμουσιώ, τὴν μετέπειτα μητέρα τοῦ Γεωργίου Στουρνάρα.

Στὴ Μακεδονία ὁ Θεόδωρος Τοσίτσας γνωρίζεται μὲ τὸν Μωχάμμετ Ἄλυ, τὸν ἱδρυτὴ τῆς σημερινῆς δυναστείας τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Μωχάμμετ Ἄλυ δὲν εἶναι ἀκόμη παρὰ ἕνας ἁπλὸς τιτλοῦχος τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ μεγάλη φιλοδοξία, ἀφοῦ δὲν εἶναι παρὰ παιδὶ ἑνὸς ταπεινοῦ ἀγροφύλακος. Καὶ τὰ μόνα δικαιώματα φιλοδοξιῶν ποὺ ἔχει εἶναι οἱ κατώτεροι τίτλοι τοῦ θετοῦ του πατέρα, ἑνὸς ὄχι καὶ πολὺ σημαντικοῦ ἀγᾶ τῆς Τουρκίας... Ὁ Θεόδωρος εὐεργετεῖ τὸν Μωχάμμετ Ἄλυ στὴν Καβάλλα, καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν λησμονεῖ τὶς εὐεργεσίες, ὅταν κυρίαρχος τῆς Αἰγύπτου ἀναγνωρίζεται, ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους, νόμιμος διάδοχος τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Βασιλέων τῆς εὐγόνου χώρας τῶν Φαραώ...

Ἔτσι ὅταν ὁ Μιχαὴλ στέλλῃ τοὺς ἀδελφούς του στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ στὸ Λιβόρνο γιὰ τὴν ἐπέκτασι τῶν ἐργασιῶν του στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Αἴγυπτο, ὁ Θεόδωρος βρίσκει θερμὴ προστασία ἀπὸ τὸν Αἰγύπτιο Βασιλέα καὶ παλαιὸ εὐεργετημένο του.

Ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς χαρίζει ἐκτάσεις σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἀδελφό του, τὸν παίρνει μυστικοσύμβουλο καὶ τραπεζίτη του. Κι' ὅταν ἀργότερα ἐγκαθίσταται στὴν Αἴγυπτο καὶ ὁ Μιχαήλ, ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ ἐπίσημος σαράφης τοῦ Βασιλέως... Στὴν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας οἱ ἀδελφοὶ Τοσίτσα καὶ ὁ ἀνεψιός τους ὁ Νικόλαος Στουρνάρας βρίσκουν πραγματικὰ τὴν τύχη τους...

Πλουτίζουν, θησαυρίζουν... Ἔχουν ὅλα τὰ ἀγαθά. Μόνο ἕνα τοὺς λείπει... Ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος τους. Ὁ Θεόδωρος μυστικοσύμβουλος τοῦ Βασιλέως μυεῖται εἰς τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ μυήσῃ καὶ τὸν Μωχάμμετ Ἄλυ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν δέχεται, ὑπόσχεται ὅμως νὰ παραμείνῃ πρὸς τὸ παρὸν οὐδέτερος. Ὁ Μιχαὴλ Τοσίτσας δὲν μυεῖται στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία, γίνεται ὅμως πρόθυμος χορηγὸς τοῦ ἀγῶνος... Καὶ ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἀπελευθερώνεται ὅλοι μαζὶ ἔρχονται στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν εὐημερία της...

Μιχαὴλ Τοσίτσας

Ἡ ἐθνική των δρᾶσις εἶναι μεγάλη. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Μὲ τὴν συμβολὴ τῶν ἀδελφῶν Τοσίτσα καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ των Στουρνάρα ἱδρύεται καὶ λειτουργεῖ στὴν Ἀλεξάνδρεια Ἑλληνικὸ νοσοκομεῖο ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ καταφεύγουν ἀθρόοι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας στὴν Αἴγυπτο.

Ἱδρύουν ἀργότερα ἐκκλησίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἱδρύουν ἐπίσης τὴν Τοσιτσαίαν σχολήν. Εἰς τὸ Μέτσοβον γίνεται πληθὺς ἔργων μὲ τὴν πρωτοβουλία καὶ δαπάναις τῶν ἀδελφῶν Τοσίτσα καὶ Στουρνάρα. Καὶ τέλος ὅλοι μαζὶ προσφέρουν ἀποθνήσκοντες ὅλην των τὴν περιουσίαν εἰς τὸ Ἔθνος διὰ διαφόρους κοινωφελεῖς σκοποὺς καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸ Ἐθνικὸν Πολυτεχνεῖον, διὰ τὴν τελειωτικὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὁποίου συμβάλλει ἀργότερα καὶ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ.

Τὰ ὀνόματα τῶν Τοσίτσα καὶ τοῦ Στουρνάρα δὲν κοσμοῦν μόνον τὸ πάνθεον τῶν εὐεργετῶν. Δὲν ὑπῆρξαν μόνον οἱ φιλοπάτριδες αὐτοὶ ἄνδρες ποὺ διέθεσαν ὅλην των τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τῶν κοινῶν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ διετήρησαν ἄσβεστη τὴν φλόγα τοῦ θείου Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν μεγάλην ἐποχὴν τῆς δουλείας... Εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, ποὺ ἀσφυκτιοῦν μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τῆς ξενοκρατουμένης Ἑλλάδος καὶ ἀναζητοῦν τὴν τύχην των εἰς φιλοξένους χώρας διὰ νὰ ἀφήσουν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐλεύθερον εἰς τὰς μεγάλας ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς κατακτήσεις.

Καὶ οἱ τρεῖς Τοσῖτσαι καὶ ὁ ἀνεψιός των Νικόλαος Στουρνάρας ἀναπαύονται ἀπὸ χρόνια ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν Ἑλληνικὸν χῶμα.. Αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ μόχθοι τοῦ δημιουργικοῦ βίου των.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Στὴ θέσι σας ἐγὼ δὲν θάφευγα, εἶπε ὁ ξενοδόχος στὸν κύριό μου. Θὰ χιονίση.

— Βιάζομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης, κι' ἐλπίζω νὰ φθάσω στὸ Τρουᾶ πρὶν ἀρχίση τὸ χιόνι.

— Τριάντα μίλλια δὲν τὰ κάνει κανεὶς σὲ μιὰ ὥρα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ξεκινήσαμε.

'Ο Βιτάλης κρατοῦσε τὸν Καρδούλη ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ σακκάκι του, γιὰ νὰ τοῦ δίνη λίγη ἀπ' τὴ δική του θερμότητα, καὶ τὰ σκυλιά, χαρούμενα γιὰ τὸν στεγνὸ αὐτὸν καιρό, ἔτρεχαν μπροστά μας. Στὸ Διζόν, ὁ κύριός μου μοῦ εἶχε ἀγοράσει ἕνα ἐπανωφόρι ἀπὸ προβιὰ μὲ τὸ μαλλὶ ἀπὸ μέσα. Κουκουλώθηκα μ' αὐτὸ κι' ὁ ἄνεμος, ποὺ τὸν εἴχαμε μπροστά, μοῦ τὸ κολλοῦσε στὸ σῶμα.

Δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο ν' ἀνοίγουμε τὸ στόμα. Καὶ περπατούσαμε κι' οἱ δυὸ σιωπηλοί, μὲ γοργὸ βῆμα, τόσο γιὰ νὰ φθάσουμε γρήγορα, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε.

"Αν κι' ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ξημερώση, πουθενὰ δὲν ξάνοιγε ὁ μαῦρος οὐρανός.

'Επὶ τέλους, πρὸς τὸ μέρος τῆς 'Ανατολῆς ἄσπρισε μιὰ λουρίδα, μὰ ὁ ἥλιος δὲν ἐφάνηκε. Νύκτα βέβαια δὲν ἦταν πιά, μὰ θἄταν μεγάλη ὑπερβολὴ ἂν ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἡμέρα.

'Ως τόσο στὴν ἐξοχὴ τὰ πράγματα ξεχώριζαν τώρα καθαρώτερα. Τὸ χλωμὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε στὴ γῆ ἀπ' τὴν 'Ανατολή, σὰν ἀπὸ ἕνα τεράστιο φεγγίτη, μᾶς ἔδειχνε δέντρα γυμνόφυλλα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαμόδεντρα, ποὺ τὰ κίτρινά τους φύλλα βαστιοῦνταν ἀκόμα καί, καθὼς τὰ κουνοῦσε ὁ ἄνεμος, ἄφιναν ἕνα κρότο ξερό.

Ψυχὴ στὸ δρόμο, ψυχὴ στὰ χωράφια, παντοῦ ἐρημιά. Τὰ μόνα ζωντανὰ πλάσματα ἦταν τὰ πουλιά, ποὺ ἀκούγονταν χωρὶς νὰ φαίνουνται, γιατὶ κι' αὐτὰ ἦταν κρυμμένα στὶς φυλλωσιές. Καρακάξες μόνο χοροπηδοῦσαν στὸ δρόμο, μὲ τὴν οὐρὰ σηκωμένη, μὰ μόλις πλησιάζαμε, πετοῦσαν σὲ κανένα δέντρο, κι' ἀπὸ ψηλὰ μᾶς κυνηγοῦσαν μὲ τὰ ξεφωνητά τους, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ βρισιὲς ἢ κατάρες.

"Αξαφνα ἕν ἄσπρο σημάδι φάνηκε στὸν οὐρανὸ κατὰ τὸ βορηᾶ· μεγάλωσε γρήγορα καθὼς ἔρχουνταν ἐπάνω μας κι' ἀκούσαμε ἕνα παράξενο θόρυβο ἀπὸ παράφωνες κραυγές. "Ηταν κοπάδι ἀπὸ ἄγριους κύκνους, ποὺ μετανάστευε στὰ μεσημβρινά. Πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας κι' ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, ἔβλεπες ἀκόμα νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα μερικὰ πούπουλα, ποὺ ἡ ἀσπράδα τους ξεχώριζε στὸ μαῦρο οὐρανό.

'Η χώρα ποὺ διασχίζαμε ἦταν φοβερὰ μελαγχολικὴ καὶ τὴ μελαγχολία της μεγάλωνε ἀκόμα ἡ σιωπή. "Οσο μακρυὰ ἔφθανε τὸ βλέμμα μας στὸ θαμπὸ ἐκεῖνο φῶς δὲν ἐβλέπαμε παρὰ γυμνὰ χωράφια, ἄγονους λόφους καὶ δάση κοκκινωπὰ σὰν καψαλισμένα.

'Ο ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾶ ἀπ' τὸ βορηᾶ, μὲ κάποια τάσι ὅμως νὰ γυρίση ἀνατολικός. Κι' ἀπὸ κεῖ-πέρα πλάκωναν ὁλοένα σύννεφα χαλκόχρωμα, βαρειὰ καὶ χαμηλά, ποὺ λὲς καὶ κάθουνταν στὶς κορυφὲς τῶν δέντρων.

Σὲ λίγο μερικὲς νιφάδες, μεγάλες σὰν πεταλοῦδες, πέρασαν μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια μας. 'Ανεβοκατέβαιναν καὶ στριφογύριζαν, χωρὶς νὰ πέφτουν στὴ γῆ.

Δὲν εἴχαμε κάνει πολὺ δρόμο καὶ μοῦ φαίνουνταν ἀδύνατο νὰ φθάσουμε στὸ Τρουᾶ πρὶν ἀπ' τὸ χιόνι. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἀνησυχοῦσε πολύ· ἔλεγα μάλιστα πὼς ἅμα χιόνιζε, θάπεφτε ὁ ἀέρας καὶ τὸ κρύο θὰ λιγόστευε.

Δὲν ἤξερα, βλέπετε, τί θὰ πῆ χιονοθύελλα. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ μάθω, καὶ σὲ τρόπο ποὺ ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ μάθημα.

Τὰ σύννεφα ποὺ ἔρχουνταν ἀπὸ τὸ βορηᾶ εἶχαν πλησιάσει. Μιὰ λάμψι λευκὴ φώτιζε τὸν οὐρανὸ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Κι'ἀπὸ τοὺς κόλπους του, ποὺ λὲς κι'εἶχαν σχισθῆ, τὰ σύννεφα χιονίζανε.

Τώρα πιὰ δὲν πετοῦσαν μπροστά μας πεταλοῦδες. Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτη ἄφθονο, πυκνό.

— "Ηταν γραφτὸ νὰ μὴ φθάσουμε στὸ Τρουᾶ! εἶπε ὁ Βιτάλης. Τώρα πρέπει νὰ χωθοῦμε στὸ πρῶτο σπίτι ποὺ θ' ἀπαντήσουμε.

Καλὸς ὁ λόγος καὶ τὸν ἄκουσα μὲ χαρά. Μὰ ποῦ θὰ βρίσκαμε τὸ φιλόξενο αὐτὸ σπίτι; Πρὶν μᾶς κρύψη τὴ θέα τὸ πυκνὸ χιόνι εἶχα κυττάξει τὴ χώρα καὶ ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι μου, δὲν εἶχα ἰδῆ οὔτε σπίτι, οὔτε χωριό, οὔτε τίποτα. 'Απεναντίας πλησιάζαμε νὰ μποῦμε σ' ἕνα δάσος ἀπέραντο, ποὺ ἡ ἄκρη του δὲν φαίνουνταν πουθενά, οὔτε μπροστά μας, οὔτε στὸ πλάγι μας.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐλπίζουμε πολὺ πὼς θὰ βρίσκαμε γρήγορα σπίτι. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἔπαυε τὸ χιόνι.

Δὲν ἔπαψε. 'Εξακολούθησε καὶ δυνάμωσε.

Σὲ λίγες στιγμὲς εἶχε σκεπάσει τὸ δρόμο ἤ, καλύτερα, ὅ,τι τὸ σταματοῦσε ἀπάνω στὸ δρόμο: πέτρες, χαμόκλαδα, θάμνους, χορτάρια. Γιατί, σπρωγμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο ποὺ δὲν εἶχε πέσει, ἔτρεχε τρελλὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ σωρεύουνταν σ' ὅ,τι ἐμπόδιο εὕρισκε.

Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ καὶ μεῖς ἤμαστε ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. "Οταν μᾶς κτύπαγε, γλιστροῦσε στὶς κυρτὲς ἐπιφάνειες κι' ἔφευγε· ὅπου ὅμως εὕρισκε σχισμή, τρύπα, ἔμπαινε μέσα σὰ σκόνη καὶ σὲ λίγο ἔλυωνε.

'Εγὼ τοὐλάχιστο τὸ αἰσθανόμουν νὰ μοῦ κατεβαίνη ἀπ' τὸ λαιμὸ σὰ νερὸ κρύο· μὰ κι' ὁ Βιτάλης ποὺ εἶχε μισανοίξει τὴν προβιά του γιὰ ν' ἀναπνέη ὁ Καρδούλης, δὲν θὰ προφυλάγουνταν καλύτερα.

'Εξακολουθήσαμε ὡς τόσο νὰ περπατοῦμε, ἐνάντια στὸν ἄνεμο καὶ στὸ χιόνι, χωρὶς νὰ μιλοῦμε. Κάθε τόσο μισογυρίζαμε τὸ κεφάλι, γιὰ ν' ἀνασαίνουμε.

Τὰ σκυλιὰ δὲν πήγαιναν πιὰ μπροστά· περπατοῦσαν στὰ πόδια μας, σὰ νὰ μᾶς γύρευαν καταφύγιο, ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τοὺς δώσουμε.

Προχωρούσαμε ἀργά, μὲ κόπο, τυφλωμένοι, βρεγμένοι, παγωμένοι, καὶ — ἂν κι' ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἤμαστε μέσα στὸ δάσος — καθόλου προφυλαγμένοι, γιατὶ τὸ δρόμο τὸν ἔπιανε πολὺ ὁ ἀέρας.

Τὸ καλὸ εἶναι, (μὰ πρέπει τάχα νὰ τὸ πῶ καλό;) ποὺ ὁ τρελλοβορηᾶς λίγο-λίγο ἔπεσε. Μὰ τότε τὸ χιόνι δυνάμωσε, κι' ἀντὶ ψιλό, σὰ σκόνη, ἔπεφτε πυκνό.

● Περπατούσαμε γρήγορα χωρὶς νὰ μιλάμε.

χοντρό, σχεδὸν μονοκόμματο. Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ δρόμος σκεπάσθηκε ἀπὸ ἕνα παχὺ χιονόστρωμα, ὅπου περπατούσαμε ἀθόρυβα.

Κάθε τόσο ὁ κύριός μου κύτταζε ἀριστερά, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε. Μὰ δὲν ἐφαίνουνταν ἐκεῖ παρὰ ἕνα μέρος τοῦ δάσους γυμνό, γιατὶ τὸ περασμένο καλοκαῖρι εἶχαν κόψει τὰ μεγάλα δέντρα καὶ τὰ βλαστάρια, ποὺ εἶχαν ἀφήσει νὰ μεγαλώσουν, ἔγερναν τὰ λυγερὰ κλαδιά τους ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ.

Τί ζητοῦσε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ κύριός μου;

'Εγὼ δὲν κύτταζα παρὰ ἴσια μπροστά μου, στὸ δρόμο, ὅσο μποροῦσε νὰ φθάσῃ τὸ μάτι μου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῶ τὸ δάσος νὰ τελειώνῃ καὶ κανένα σπίτι νὰ παρουσιάζεται...

Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ διαπεράσω τὴ ζοφερὴ ἐκείνη ἀσπράδα· σὲ ἀπόστασι μόλις λίγων μέτρων τ' ἀντικείμενα σκοτίζουνταν, χάνουνταν καὶ δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ χιόνι, ποὺ ἔπεφτε ὁλοένα πυκνότερο καὶ μᾶς τύλιγε, θάλεγες, στοὺς κόμπους ἑνὸς ἀπέραντου δικτυοῦ. Τὸ θέαμα δὲν ἦταν καθόλου φαιδρό, γιατὶ ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ νὰ χιονίζῃ, οὔτε ἀπὸ τὸ τζάκι, μέσα σὲ κάμαρη ζεστή, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ μιὰ ἀόριστη μελαγχολία· φαντασθῆτε λοιπὸν τώρα, ποὺ ἐνῷ ἔβλεπα νὰ χιονίζῃ ἔτσι, συλλογιζόμουν πὼς ἡ ζεστὴ κάμαρα θάταν ἀκόμα μακριά.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ περπατοῦμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι, γιατὶ τὰ πόδια μας χώνουνταν ὁλοένα βαθύτερα στὸ χιονόστρωμα, ποὺ μᾶς ἀνέβαινε ὥς τὶς γάμπες, καὶ γιατὶ τὰ καπέλλα μας, ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ ἔμενε ἀπάνω τους, γίνουνταν ὁλοένα βαρύτερα.

Ἄξαφνα βλέπω τὸν Βιτάλη ν' ἁπλώνῃ τὸ χέρι του ἀριστερά, σὰ νάθελε κάτι νὰ μοῦ δείξῃ. Κυττάζω κι' ἐγὼ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξεχωρίζω στὸ ἄδενδρο ἐκεῖνο μέρος μιὰ καλύβα ἀπὸ κλαδιὰ χιονοσκέπαστα.

Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ κύριός μου δὲν μοῦ ἔδειχνε τὴν καλύβα γιὰ νὰ θαυμάσω τὴ γραφικότητά της· ἐπρόκειτο νὰ βροῦμε τὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε σ' αὐτή.

Δύσκολο ἦταν, γιατὶ τὸ χιόνι σκέπαζε κάθε ἴχνος δρόμου ἢ μονοπατιοῦ. Ὡς τόσο, στὴν ἄκρη τοῦ γυμνοῦ πλατώματος, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζαν πάλι τὰ ψηλὰ δένδρα, μοῦ φάνηκε πὼς ἡ γραμμὴ τοῦ μεγάλου δρόμου ἦταν σ' ἕνα μέρος γεμάτη· ἀπὸ κεῖ, χωρὶς ἄλλο, θἄρχιζε τὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν καλύβα.

Καλὰ τὸ εἶπα! Τὸ χιόνι δὲν ἐβούλιαξε ὅταν πατήσαμε στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ σὲ λίγο φθάσαμε στὴν καλύβα.

Ἦταν καμωμένη ὅλη ἀπὸ κλαδιά, ἀπὸ φρύγανα, ἀπὸ ρείκια, κι' ἡ σκεπή της ἦταν τόσο πυκνή, ποὺ τὸ χιόνι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν περάσῃ.

— Νά τὸ σπίτι ποὺ ζητούσαμε!

Πιὸ βιαστικὰ καὶ πιὸ εὐκίνητα ἀπὸ μᾶς, τὰ σκυλιὰ πρῶτα μπῆκαν μέσα καὶ κυλίσθηκαν στὸ στεγνὸ χῶμα τῆς καλύβας μὲ γαυγίσματα χαρᾶς.

Μὰ κι' ἡ δική μας χαρὰ δὲν ἦταν λιγώτερη· μόνο ποὺ δὲν τὴ φανερώσαμε μὲ κυλίσματα στὸ χῶμα, μολονότι δὲν θἄταν ἄσχημο, γιατὶ θὰ στεγνώναμε.

— Τὄξερα ἐγώ, εἶπε ὁ Βιτάλης, πὼς σ' αὐτὸ τὸ πλάτωμα μὲ τὰ κομμένα δέντρα θὰ βρίσκουνταν κάποια καλύβα ξυλοκόπων. Τώρα ἂς χιονίζῃ.

— Ἂς χιονίζῃ! εἶπα κι' ἐγὼ μὲ ὕφος προκλητικό.

Καὶ πῆγα στὴν πόρτα, ἤ, καλύτερα, στὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβας, γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο, γιὰ νὰ τινάξω τὰ ροῦχα μου ἀπὸ τὸ χιόνι, χωρὶς νὰ βρέξω τὸ πάτωμα τῆς κάμαράς μας.

'Ολωσδιόλου ἁπλὴ αὐτὴ ἡ κάμαρα, καὶ στὴν κατασκευή της καὶ στὴν ἐπίπλωσι· γιατὶ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα πάγκο ἀπὸ χῶμα καὶ μερικὲς μεγάλες πέτρες γιὰ καθίσματα. 'Αλλὰ τὸ πολυτιμότερο γιὰ μᾶς, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε, ἦταν πέντ' ἔξη τοῦβλα, ἀραδιασμένα σὲ μιὰ γωνιά, ὥστε νὰ σχηματίζουν τζάκι.

Φωτιά! Μπορούσαμε ν' ἀνάψουμε φωτιά!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἕνα τζάκι δὲν ἀρκοῦσε γιὰ φωτιά· χρειάζουνταν καὶ ξύλα νὰ ριχθοῦν στὸ τζάκι. Μὰ σὲ σπίτι σὰν τὸ δικό μας τὰ ξύλα βρίσκουνται εὔκολα... Δὲν εἴχαμε παρὰ νὰ τραβήξουμε φρύγανα καὶ κλαδιά, ἀπ' τοὺς τοίχους ἢ τὴ σκεπή, μὲ προσοχὴ μόνο νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ καλύβα.

Αὐτὸ κάναμε καὶ σὲ λίγο μιὰ ζωηρὴ φωτιά, μὲ φαιδρὰ τριξίματα, ἔλαμπε ἀπάνω ἀπ' τὸ τζάκι.

Ἄ, τί ὡραία, τί καλὴ φωτιά!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔβγαζε καὶ πολὺ καπνό, ποὺ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμινάδα νὰ φεύγῃ, σκορπίζουνταν σ' ὅλη τὴν καλύβα. Μὰ τί μᾶς ἔμελλε! Φθάνει ποὺ εἴχαμε φωτιὰ νὰ μᾶς ζεσταίνῃ!

Κι' ἐνῷ ἐγὼ τὴ φυσοῦσα, πεσμένος στὰ δυό μου χέρια, τὰ σκυλιά, καθισμένα γύρω στὸ τζάκι, σοβαρά, στὰ πισινά τους πόδια, μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο, παρουσίαζαν στὴ φλόγα τὴ βρεγμένη καὶ παγωμένη τους κοιλιά.

Σὲ λίγο κι' ὁ Καρδούλης ἄνοιξε τὸ σακκάκι τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ φρόνιμα ἔβγαλε πρῶτα τὴ μυτίτσα του, γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ βρίσκεται. Τοῦ ἄρεσε, φαίνεται, ὅ,τι εἶδε καὶ τότε πήδησε χάμω ζωηρά, πῆρε μπροστὰ στὸ τζάκι τὴν καλύτερη θέσι κι' ἅπλωσε στὴ φωτιὰ τὰ δυό του χεράκια.

Ἦταν βέβαιο τώρα πὼς δὲν θὰ πεθαίναμε ἀπὸ τὸ κρύο· τὸ ζήτημα ὅμως τῆς πείνας δὲν εἶχε ἀκόμα λυθῆ.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Βιτάλης ἦταν ἄνθρωπος προνοητικός. Τὸ πρωΐ, πρὶν σηκωθῶ ἐγώ, εἶχε κάμει τὰ ψώνια του γιὰ τὸ ταξεῖδι! Ἕνα καρβέλι ψωμὶ καὶ λίγο τυρί.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ

Κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Μάϊον οἱ φίλοι τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ θὰ ἠμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν τὰ κάτωθι φαινόμενα:

Εἰς τὸν ἑσπερινὸν οὐρανὸν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον δὲν ὑπάρχει κανένας πλανήτης παρατηρήσιμος. Πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τμῆμα τοῦ οὐρανοῦ περὶ τὴν 8ην νυκτερινὴν ὥραν λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τοῦ 'Ωρίωνος, ὁ ὁποῖος διακρίνεται εὐκόλως ἀπὸ τὸ τετράπλευρον ποὺ σχηματίζουν οἱ τέσσαρες λαμπροὶ ἀστέρες του καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους 6 (εἰς 2 τριάδας) ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπεζίου. 'Ολίγον Ν. Α. εὑρίσκεται ὁ λαμπρότατος Σείριος, ποὺ ἀνευρίσκεται πολὺ εὐκόλως, διότι κανένας ἄλλος ἀστὴρ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου δὲν τὸν ὑπερτερεῖ εἰς τὴν λάμψιν.

Πλανῆται

'Εκ τῶν πλανητῶν, ὁ 'Ερμῆς εἶναι ἐντελῶς ἀόρατος καθ' ὅλον τὸν μῆνα, ἐνῷ ἡ 'Αφροδίτη ἐμφανίζεται ὡς Αὐγερινὸς καὶ ἀνατέλλει μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ 'Ηλίου. Εἰς τὰς 16 τοῦ μηνὸς ἡ 'Αφροδίτη πλησιάζει πολὺ τὸν Κρόνον.

'Ο Ἄρης, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσα ἀκούομεν καὶ διαβάζομεν συχνά, ἀνατέλλει περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν λαμπρότητα μὲ τὸν Σείριον. Ὅποιος μένει ἀργὰ ἠμπορεῖ νὰ τὸν παρατηρήσῃ, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι θὰ τὸν παρατηροῦμεν ὅλοι, διότι θὰ ἀνατέλλῃ ἐνωρίτερον. Αὐτὸς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν πλησιάζει πολὺ τὴν Γῆν.

'Ο Ζεύς, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν πλανητῶν (1300 φορὰς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν) ἀνατέλλει καὶ αὐτὸς τὰς πρωϊνὰς ὥρας. 'Επίσης καὶ ὁ Κρόνος, ποὺ στὸ τηλεσκόπιον φαίνονται καθαρὰ οἱ τρεῖς δακτύλιοι ποὺ τὸν περιβάλλουν. Οἱ ἄλλοι πλανῆται, δηλ. ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων, δὲν φαίνονται μὲ τὸ γυμνὸ μάτι.

Κομῆται

Πρό τινων μηνῶν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων Κοζὶκ καὶ Πελτιὲ νέος κομήτης, ἀρκετὰ λαμπρός, ποὺ τὸν παρηκολούθησαν ἀπὸ τὰ περισσότερα 'Αστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ Πελτιὲ εἶναι ἐρασιτέχνης ἀστρονόμος εἰς τὴν 'Αμερικὴν καὶ ἔχει ἀνακαλύψει μέχρι τώρα 5 κομήτας ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά του!

'Εκτὸς ἀπὸ αὐτόν, οἱ ἀστρονόμοι περιμένουν ἄλλους 6 κομήτας ποὺ παρουσιάζονται κατὰ ὡρισμένας περιόδους. 'Εξ αὐτῶν ὁ ἕνας, ὅπως βλέπομεν σὲ ξένα περιοδικά, ἐφάνη πρό τινων ἡμερῶν μὲ ἕνα μεγάλο τηλεσκόπιο τῆς Εὐρώπης. Αὐτὸς λέγεται κομήτης τῶν Πὸνς-Βιννέκε. Οἱ ἄλλοι πέντε εἶναι οἱ ἑξῆς: α') Κόπφ, β') Μπορέλυ, γ') Μπρούκς, δ') Τοῦτλ καὶ ε') Βόλφ.

Φάσεις τῆς Σελήνης

Πανσέλ.	Μαΐου	3, 17ω	15λ
Τελ. Τέταρ.	»	11, 12	40
Νέα Σελ.	»	19, 6	25
Πρῶτ. Τέτ.	»	26, 1	20

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Χίλια δυὸ σὲ μιὰ σελίδα

Πότε καὶ ἀπὸ ποιὸν ἐκτίσθηκε ὁ Παρθενών;

Ὁ ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, ὀκτάστυλος περίπτερος, ἀριστοτέχνημα Δωρικοῦ ρυθμοῦ, οἰκοδομήθηκε τὸ 432 π. Χ. ἐπὶ Περικλέους ἀπὸ τοὺς ἀρχιτέκτονας Ἰκτῖνον καὶ Καλλικράτην, ποὺ ἐργάζονταν ὑπὸ τὴν ἐπιστασία τοῦ διασήμου καλλιτέχνου Φειδίου. Τὸ ὅλον ἔργον ἐπερατώθηκε μέσα σὲ 15 χρόνια. Ὁ ναὸς σῳζόταν ὡς τὸ 1687, ὁπότε μιὰ βόμβα ποὺ ἐρρίχθηκε ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἑνετοῦ στρατηγοῦ Μοροζίνη, ὁ ὁποῖος πολιορκοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν Ἀκρόπολι ποὺ κατεῖχαν οἱ Τοῦρκοι, τὸν κατερείπωσε.

Πῶς μποροῦμε νὰ κάνωμε τὸ ξύλο ἀδιάβροχο καὶ ταυτοχρόνως ἄφλεκτο;

Γιὰ νὰ κάνωμε τὸ ξύλο ἀδιάβροχο καὶ ταυτοχρόνως ἄφλεκτο ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐμβαπτίσωμε μέσα στὸ ἀκόλουθο μῖγμα: 55 γραμμάρια χλωριούχου ψευδαργύρου, 44 γρ. στύψεως, 22 γρ. ποτάσσας, 22 γρ. μαγνησίου, 21 γρ. ὑδροθείου καὶ 55 γρ. νεροῦ.

Ποιὸς πρωτοέκτισε τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο;

Τὸ Στάδιον κτίστηκε ἀπὸ τὸν ρήτορα Λυκοῦργο, γυιὸ τοῦ Λυκόφρονος, τὸ 350 π. Χ. κι' ἀποπερατώθηκε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη μὲ πεντελικὸ μάρμαρο. Τὸ ὅλον μῆκος του ἦταν 663 πόδια, τὸ δὲ πλάτος 100 περίπου. Ἐδώλια ὑπῆρχαν γιὰ 50.000 θεατὰς καὶ 50.000 ἄλλοι μποροῦσαν νὰ κάθωνται στὰ γύρω ὑψώματά του.

Τὸ 1869, μὲ ἔξοδα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', ξανάρθε στὴν ἐπιφάνεια κατόπιν ἀνασκαφῆς καὶ τὸ 1895 ἀνακαινίσθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλον εὐεργέτην Γ. Ἀβέρωφ.

Πῶς ἐξαλείφονται οἱ λευκὲς κηλῖδες ποὺ ἔχουν πολλοὶ στὰ νύχια τους;

Οἱ μικρὲς λευκὲς κηλῖδες ποὺ ἔχουν πολλοὶ ἐπάνω στὰ νύχια τους προέρχονται ἀπὸ τὴν παρουσία μικρῶν κενῶν ἀέρος ποὺ ὑπάρχουν κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα ποὺ σκεπάζει τὸ νύχι. Ἡ ἐξάλειψίς τους δὲν εἶναι δύσκολη. Τριβόμενο τὸ μέρος ποὺ φέρει τὶς κηλῖδες μὲ λίγο ἀσβέστιο καὶ ἀρσενικό, ἀπαλλάσσεται ἀπ' αὐτὲς σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἀπὸ τί συνίσταται ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέομε;

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ποὺ ἀναπνέουμε περιέχει 78.06 ἑκατοστὰ ἀζώτου, 25 ὀξυγόνου καὶ διάφορα ἄλλα συστατικά. Ἐπὶ πλέον περιέχει, κατὰ διάφορες ἀναλογίες, ἀτμὸ νεροῦ, ἀνθρακικὸ ὀξὺ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀέρια, ποὺ τὸν κάνουν βλαβερό.

Ποῦ βρίσκεται τὸ περίφημο ἄγαλμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου;

Τὸ περίφημο ἄγαλμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ κατεσκεύασεν ὁ περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος Λύσιππος, βρίσκεται σήμερα στὸ ἀρχαιότατο μουσεῖο τῆς Βεγγάζης. Ἔχει ὕψος δύο μέτρων καὶ 30 ἑκατοστῶν καὶ παριστᾷ τὸν υἱὸ τῆς Ὀλυμπιάδος γυμνὸ μὲ χλαμύδα ριγμένη στοὺς ὤμους.

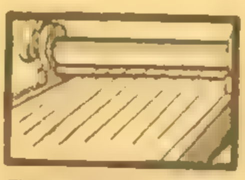
Ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ μουρουνόλαδο καὶ τί περιέχει;

Τὸ μουρουνόλαδο εἶναι λιπαρὸ λάδι, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἧπαρ τοῦ ὀνίσκου ἢ μουρούνας. Περιέχει κατὰ τὰ 97 ἑκατοστὰ λίπος καὶ ὀλίγο ἅλας, λιπαρὰ ὀξέα, ἴχνη ἰωδίου, βρωμίου κλπ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ συντελεῖ στὴ θρεπτικὴ ἰδιότητά του εἶναι ἡ μουρονύλη, μιὰ οὐσία ποὺ περιέχει καὶ ποὺ τὸ καθιστᾷ εὐκολοχώνευτο. Ἂς σημειωθῇ ὅτι τὸ μουρουνόλαδο εἶναι πλουσιώτατο σὲ βιταμῖνες.

Τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο

Ἕνας Γερμανὸς ἀνθοκόμος, ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε χρόνων πειράματα, κατώρθωσε, μὲ διαφόρους διασταυρώσεις τριανταφυλλιῶν, νὰ ἐπιτύχῃ μαῦρα τριαντάφυλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ ἐθαυμάσθησαν στὴν τελευταία ἀνθοκομικὴ ἔκθεσι τοῦ Βερολίνου.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΒΕΛΟΝΙ

1. Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν βελονιῶν χρησιμοποιοῦν [illegible] σύρματα. Τὰ σύρματα αὐτά, μέσα στὸ χαλυβουργεῖον, παίρνουν σ' ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα ἑλικώσεως τῶν μετάλλων τὴν διάμετρο ποὺ θέλουν νὰ δώσουν στὰ βελόνια.

★

2. Μετά, τὰ ἴδια σύρματα τὰ περνοῦν ἀπὸ μιὰ ἄλλη εἰδικὴ μηχανὴ ποὺ τὰ παρασκευάζει. Δηλαδὴ τὰ [illegible] καὶ τὰ κόβει σὲ τεμάχια ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ μῆκος δυὸ βελονιῶν. Στὴν πραγματικότητα τὰ βελόνια κατασκευάζονται ἀνὰ δύο.

★

3. Κάθε τεμάχιο περνᾶ μετὰ ἀπὸ τὴν μηχανή, ποὺ ὀξύνει τὴν ἄκρη τῆς βελόνας. Μέσα σ' αὐτήν, τὸ λεπτὸ χαλύβδινο στέλεχος, ποὺ μιὰ καουτσουκένια τροχαλία τὸ κάμνει νὰ περιστρέφεται ταχύτατα, ἐφάπτεται ἐπάνω σ' ἕναν ἀκονιστικὸν τροχίσκον, ποὺ ἐπίσης περιστρέφεται μὲ ταχύτητα 1500 στροφῶν τὸ λεπτό.

★

4. Ὁ ἀκονιστικὸς αὐτὸς τροχίσκος, ποὺ εἶναι κυρτός, λαξεύει αἰχμηρῶς τὶς δύο ἄκρες τοῦ χαλυβδίνου τεμαχίου καὶ τὶς λεπτύνει ἐπὶ ἑνὸς μήκους μικροῦ ἢ μεγάλου γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα σχῆμα ὀξὺ καὶ ἐπιμηκές.

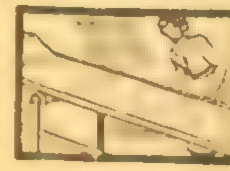
5. Τὸ χαλύβδινο λοιπὸν τεμάχιο βρίσκεται μὲ μιὰ αἰχμὴ σὲ κάθε του ἄκρη. Τότε περνᾶ κάτω ἀπὸ μιὰ εἰσπιεστικὴ μηχανὴ ἡ ὁποία ἐκτυπώνει, στὸ μέσον τοῦ χαλυβδίνου τεμαχίου, τὸ σχῆμα τῶν κεφαλιῶν τῶν δυὸ βελονιῶν.

★

6. Μετά, τὸ χαλύβδινο τεμάχιο ἀποστέλλεται στὸν «διατρυπητήν». Αὐτὸς διαθέτει δυὸ αἰχμηρὰ σουβλιά, τὰ ὁποῖα ἐπιτιθέμενα ἐπάνω στὸ πεπλατυσμένο σημεῖο τοῦ χαλυβδίνου τεμαχίου διατρυποῦν συγχρόνως αὐτὸ καὶ σχηματίζουν τὶς δυὸ τρῦπες τοῦ βελονιοῦ.

★

7. Δὲν ἀπομένει παρὰ τὸ κόψιμο τοῦ χαλυβδίνου τεμαχίου στὸ μέσον, ὁπότε τὰ δυὸ βελόνια εἶναι πιὰ χωρισμένα. Τὰ ὑγραίνουν μετὰ καὶ τὰ ξαναψήνουν γιὰ νὰ καταστοῦν πιὸ σκληρά. Τέλος τὰ γυαλίζουν.

★

8. Μετὰ τὰ τοποθετοῦν μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ δοχεῖο, ποὺ περιέχει λεπτὰ πριονίδια καὶ περιστρέφεται ταχύτατα. Σκοπὸς τῆς τελευταίας αὐτῆς ἐπεξεργασίας εἶναι ἡ ἀφαίρεσις τῶν κηλίδων καὶ γενικῶς ἡ τελεία καθαριότης των.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου εἰς τὴν «Παιδικὴν Στέγην» Ν. Σμύρνης.

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης μεταβαίνοντες εἰς τὴν Μητρόπολιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣ

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι Θηβῶν κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

Φαλαγγῖται τῆς Σύρου ἐνῷ ἑτοιμάζονται διὰ τὴν διανομὴν τοῦ συσσιτίου

Φαλαγγῖται Ἑρμουπόλεως Σύρου ἐπιστρέφοντες ἀπὸ δενδροφύτευσιν.

Σκαπανεῖς Σ[illegible] τα [illegible]

Φαλαγγίτισσαι Χανίων κατα

ΩΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ισχαλ να δώρα κατά τη [illegible]

Φα[illegible]σσες Κρήτης.

την παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου

Τὸ Πάσχα στὴ Σύρο: Τὸ τσούγκρισμα τῶν αὐγῶν.

Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου τῆς Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Λαρίσης τῆς Ε.Ο.Ν. ψήνουσαι ἀρνιὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

ΤΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Πρὸ πάντων θέλω νὰ διαπλασθοῦν ρωμαλέα τὰ σώματα ὅλων σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ φκιάσετε οἰκογένεια μὲ σώματα καχεκτικὰ καὶ ἀρρωστημένα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Σὰν ρωτήσης τὴ μητέρα σου καὶ τὴ γιαγιά σου, ἂν στὰ χρόνια τους ὑπῆρχε γιὰ τὴ γυναῖκα ἡ φροντίδα τῆς δημιουργίας γεροῦ σώματος, θὰ κουνήσουν τὸ κεφάλι τους καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσουν: «Στὸν καιρό μας δὲν σκέφτηκε κανεὶς γι' αὐτό». Κι' ἂν οἱ προδιαθέσεις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν ἤτανε ὁπωσδήποτε ἀστείρευτες σὲ γεροσύνη σωματικὴ καὶ πνευματικὴ θᾆμαστε καὶ μεῖς σαράβαλα, ἕνας λαὸς ἐκφυλισμένος κι' ἀρρωστημένος. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ σκεφτοῦμε σοβαρὰ γι' αὐτὰ ποὺ λέγει ὁ Ἀρχηγός. Μέσα στὰ παραπάνω ἁπλᾶ του λόγια βρίσκεται ὅλη ἡ μεγάλη ἀλήθεια κι' ὅλη ἡ σοβαρὴ ἐπιστήμη, ποὺ λέγεται «νόμος τῆς εὐγονίας». Κι' ἕνας Λαός, ἕνας Λαὸς πρὸ πάντων μὲ ζωὴ τόσων χιλιετηρίδων, ὅπως εἶναι ὁ δικός μας πρέπει νὰ τὸν ἔχῃ πάντα πρὸ ὀφθαλμῶν, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ παραμέλησί του μπορεῖ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν κατήφορο.

Γιατὶ φροντίζουμε τόσο γιὰ τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς μας, νὰ βγάλουν γερὰ βλαστάρια, νὰ δώσουν γεροὺς καρπούς; Μᾶς εἶναι αὐτὰ τάχα πιὸ ἀγαπητὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια μας. Ὄχι! Μὰ δὲν ἤτανε μόδα, δὲν φρόντισε κανεὶς νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰ μάτια γιὰ τὸν ἀπώτερο καὶ βαθύτερο σκοπὸ ἑνὸς γυναικείου ἀθλητισμοῦ.

Τώρα ὁ Ἀρχηγὸς δὲν καταπιάνεται, νέο κορίτσι, τὴ σωματική σου μόρφωσι ὡς μόδα, παρὰ σοῦ τὴν ἐπιβάλλει καὶ σοῦ τὴν ἀπαιτεῖ ὡς ἐθνικὴ ἀνάγκη, ὡς προϋπόθεσι γιὰ μιὰ νέα γενεὰ γερὴ καὶ ἀτσαλένια.

Τί θὰ γινόνταν ἂν ὅλα τὰ κορίτσια μας καχεκτικὰ κι' ἀδύνατα δὲν μποροῦσαν νὰ δώσουν παρὰ μόνο μισερὰ παιδιὰ στὸ πνεῦμα καὶ στὸ κορμί;

Πῶς μπορεῖ ἕνα καχεκτικὸ κορίτσι νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν οἰκογένειά του, πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ μία καθὼς πρέπει μητέρα;

Ὅταν μιὰ οἰκογένεια δὲν μπορῇ νὰ στηριχθῇ στὴ ψυχικὴ εὐρωστία τοῦ κέντρου τῆς οἰκογενείας, τῆς μάννας, δὲν ἔχει τὸν ἥλιο τῆς χαρᾶς, ποὺ τῆς χρειάζεται γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ.

Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἡ ψυχικὴ εὐρωστία, ἡ «ψυχικὴ ρώμη», ὅπως τὴν εἶπε κάποιος σοφός, ἔχει μεγάλη συνάφεια μὲ τὴ σωματικὴ εὐρωστία. «Πόσο τέλεια καὶ ἱκανοποιητικὰ ὑπηρετοῦν τὴν ψυχὴ οἱ 368 μυῶνες μας». εἶπε πάλι ὁ ἴδιος σοφός.

Ζητῶντας λοιπὸν ἀπὸ σένα, νέο κορίτσι, ὁ Ἀρχηγὸς γερὸ κορμί, ζητεῖ νὰ νοιώσῃς πῶς ὁ σημερινὸς ἀθλητισμός σου οὔτε μόδα εἶναι, οὔτε ἐπίδειξι. Εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸν ἀθλητισμὸ τῶν ἀδελφῶν σου πρὶν ἀπὸ τόσους αἰῶνες, τῶν Σπαρτιατισσῶν. Εἶναι ἡ ἀπαίτησι γιὰ τὴν εὐγονία τοῦ Λαοῦ, ἑνὸς Λαοῦ, ποὺ παρουσίασε πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια τὴν τέλεια ὀμορφιά, τὴν ἀπόλυτη ὡραιότητα ὄχι πιὰ μονάχα γιὰ τὴν Ἑλλάδα παρὰ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Θέλει ὁ Ἀρχηγὸς νὰ γίνῃς τὸ δ ι σ κ ο π ό τ η ρ ο τ ῆ ς ζ ω ῆ ς τ ο ῦ Λ α ο ῦ σ ο υ, ποὺ ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ ἐσωτερικοῦ του θὰ μεταδίδεται ἡ ζωὴ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Θέλει νὰ μὴ ξεχνᾷς πῶς ἡ Ἑλλάδα αὐτὴ τῆς ἀπολύτου ὡραιότητος εἶναι ἡ πατρίδα σου καὶ πῶς ἔχεις ἀναλάβει μόνο μὲ τὴν καταγωγή σου τὶς μεγάλες ὑποχρεώσεις, ποὺ φτάνουν ὡς ἐσένα μὲ τὸ ἄλυτο συμβόλαιο τοῦ αἵματος καὶ τοῦ γένους ἀνάμεσα ἀπὸ τριάντα αἰῶνες.

Σ. Καρ.

✱ Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ✱

Η καθαριότης καὶ ἡ διατήρησις τοῦ σπιτιοῦ ἀπαιτοῦν φροντίδες, ποὺ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἀκατάπαυστα χωρὶς ποτὲ ἡ νοικοκυρὰ νὰ ἀποθαρρύνεται.

Μπορεῖ, ἐν τούτοις, νὰ ἁπλοποιήσῃ τὴ δουλειά της, ἐὰν τόσον αὐτὴ ὅσον καὶ οἱ δικοί της ἔχουν συνηθείας τάξεως καὶ ἐπιμελείας, ποὺ τοὺς κάνουν νὰ προσέχουν ὡς ἐξ ἐνστίκτου νὰ λερώνουν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον Τὸ νὰ ξέρῃς νὰ καθαρίζῃς εἶναι ἕνα μέρος μόνον τοῦ ταλέντου τῆς νοικοκυρᾶς, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συμπληρώνεται μὲ τὸ νὰ ξέρῃς νὰ μὴ λερώνῃς.

Μερικοὺς γενικοὺς κανόνας πρέπει διαρκῶς νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα.

1. Ὅταν ἔχουμε νὰ πραγματοποιήσουμε μίαν σειρὰν ἐργασιῶν σ' ἕνα δωμάτιο, πρέπει νὰ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ περισσότερον ἀκάθαρτα. Θὰ εἴμεθα ἄξιες ἐπικρίσεως, ἄν, ἀφοῦ καθαρίσουμε τὸ παρκὲ καὶ τὰ διάφορα ἔπιπλα ἑνὸς δωματίου, ἐπιχειρήσουμε κατόπιν νὰ ἀδειάσωμε ἀπὸ τὴ θερμάστρα τὴ στάχτη καὶ νὰ τὴν τροφοδοτήσωμε.

2. Πρέπει νὰ διατηροῦμε σὲ καλὴ κατάστασι καθαριότητος ὅλα τὰ δωμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦμε διαρκῶς. Ἐὰν π. χ. πηγαινοέρχεσθε ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, τὸ παρκὲ τῆς ὁποίας τὸ ἐκάματε νὰ λάμῃ στὴν κουζίνα, ὅπου ἀφίνετε νὰ πέφτουν νερά, σκουπίδια, κάρβουνα, ἡ τραπεζαρία δὲν θὰ ἀστράφτῃ ἀπὸ καθαριότητα, διότι τὰ πόδια σας θὰ φέρνουν στὸ παρκὲ τὸ κερωμένο τὰ ἴχνη τῶν ἀκαθαρσιῶν ποὺ εἶναι σκορπισμένες στὴν κουζίνα.

3. Πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι γιὰ νὰ καθαρίζουμε τὰ ἀκάθαρτα ἀ ν τ ι κ ε ί μ ε ν α χρειάζονται καθαρὰ μέσα. Δὲν μπορεῖτε νὰ πλένετε ὅπως πρέπει τὸ πάτωμα τῆς κουζίνας, ἐὰν τὸ πανί σας εἶναι λιγδωμένο ἢ μαυρισμένο ἀπὸ τὰ κάρβουνα. Μ' ἕνα πανὶ λερωμένο δὲν μπορεῖτε νὰ σκουπίσετε ὅπως πρέπει τὰ ποτήρια καὶ ἐν γένει τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη. Γιὰ νὰ τελειώσετε τὸ γυάλισμα τῶν χαλκίνων ἀντικειμένων χρειάζεται ἕνα κομμάτι πανὶ πολὺ καθαρό, ἄλλως ἡ γυαλάδα δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεγαλοποιοῦμε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς σκουπίζοντας μ' ἕνα ἀσπρόρρουχο, ποὺ μόλις τὸ βγάλαμε ἀπὸ τὴν ντουλάπα, τὴν ἀνάποδη ἑνὸς τηγανιοῦ;... Πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε χαρτὶ γιὰ πολὺ ἀκάθαρτες ἐργασίες. Γιὰ νὰ ἀπαλλάξετε λ. χ. τὰ πιάτα ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ τυριοῦ ποὺ ἔχουν κολλήσει στὰ χείλη των. Ἐὰν ἀμελήσετε νὰ λάβετε τὴν προφύλαξι αὐτή, τὸ νερὸ ποὺ ἔχετε νὰ πλύνετε τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη πρέπει ἀμέσως ν' ἀχρηστευθῇ.

4. Ὑπάρχει πλῆθος μικρῶν μέσων ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ ν' ἀποφεύγουμε ἀτελείωτες ἐργασίες καὶ ἐπαναλήψεις. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι βουρτσίζετε λ α σ π ω μ έ ν α παπούτσια, κάνετε τὴν ἐργασία αὐτὴ στὸ παράθυρο ἢ ἐπάνω σ' ἕνα χαρτί, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε μετὰ νὰ σκουπίσετε. Ἐὰν ξηλώνετε ἕνα φόρεμα, μαζεύετε τὶς κλωστὲς ποὺ βγάζετε ἀντὶ νὰ τὶς σκορπίσετε παντοῦ γύρω σας καὶ νὰ τὶς ξαναβρίσκετε κατόπιν τὴν ὥρα ποὺ θὰ καθαρίζετε κλπ....

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἐρνέστος εἶχε δίκηο. Ἡ ἀπόστασι τῆς βουνοσειρᾶς ἐκείνης ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἦταν ὅση περίπου κι' ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, δηλαδὴ ἑπτὰ ὥς ὀκτὼ λεῦγες. Ἔμενε τώρα νὰ μάθουν ἂν ἡ βουνοσειρὰ ὑψωνόταν στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ ἢ στὸ ἄκρο τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς του.

Τότε θὰ συμπλήρωνε ὁ Ἐρνέστος τὸν ἀτελῆ χάρτη τῆς Νέας Ἐλβετίας. Ἡ φυσικώτατη αὐτὴ ἐπιθυμία δικαιολογοῦσε καὶ τὴν πρόταση ποὺ ἔκαμε ὁ κ. Οὐόλστων, νὰ ἐξερευνήσουν τὴ χώρα ὥς τὰ ριζώματα τῶν βουνῶν καὶ μάλιστα ν' ἀνεβοῦν καὶ στὴν κορφή τους. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ παρὰ τὸ καλοκαῖρι.

Ὡς τόσο ἐξηκολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ὁ κ. Ζερμάττ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθοῦν. Αὐτὸ ἄλλως τε ἄρεσε καὶ τοῦ Ἐρνέστου, ποὺ τοῦ εἶπε:

—Ἅμα γυρίσουμε ἀπὸ τὴν ἐκδρομή μας, θὰ μπορέσω νὰ σχεδιάσω ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς κοιλάδος ποὺ ποτίζει. Τί γόνιμη ὅμως μοῦ φαίνεται! Τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ νησί μας πολλὲς χιλιάδες ἀποίκων θὰ μποροῦσε νὰ θρέψη.

—Ὤχ ἀδελφέ! ἔκαμε ὁ Τζάκ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψη τὴν ἰδέα ὅτι ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» του μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ κατακλυσθῆ ἀπὸ ξένους.

—Προσθέτω, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρνέστος, ὅτι οἱ μέλλοντες ἄποικοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος θὰ προτιμήσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν.

—Ἐλεύθεροι! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Γιατὶ ἐμεῖς βέβαια δὲν θ' ἀποφασίσουμε ποτὲ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

—Ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἐδήλωσε ρητῶς κι' ἡ κυρία Ζερμάττ! ἐπρόσθεσε ὁ κύριος Οὐόλστων.

—Ἡ μητέρα ἔχει δίκηο! ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Ἔπειτα ρωτῆστε καὶ τὰ κατοικίδια ζῷα μας, ἀπὸ τὸν Στοὺρμ ὥς τοὺς ἐδῶ παρόντας Μπράουν καὶ Φάλμπ, ἂν θέλουν νὰ μετοικήσουν... Ὤ, εἶμαι βέβαιος, πὼς ἂν εἶχαν φωνή, θ' ἀπαντοῦσαν ὅλα «ὄχι»!

Στὶς ἕξη, ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἐπιστρέψει. Ἐκάθησαν στὴ χλόη κι' ἔφαγαν ψάρια τηγανιτά, ποὺ τὰ εἶχε ψαρέψει ἡ Ἄννα στὰ γλυκὰ νερὰ τοῦ ποταμιοῦ. Τὸ ποτάμι αὐτὸ ἦταν γεμᾶτο ψάρια καὶ στὰ ποταμάκια του ἀφθονοῦσαν οἱ καραβίδες.

Μετὰ τὸ γεῦμα, κανεὶς δὲν ἔδειξε βία νὰ γυρίση στὴν πινάσσα. Ὅλοι, ἂν εἶχαν σκην... προτιμοῦσαν νὰ κοιμηθοῦν, ἐκεῖ στ' ἀκρογιάλι. Τί ὡραία βραδυά!

Ἐλαφρὸ ἀεράκι, γεμᾶτο ἀπὸ τ' ἀρώματα τῆς ἐξοχῆς, δρόσιζε κι' ἀρωμάτιζε τὴν ἀτμοσφαῖρα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἡμέρα, ποὺ τὴν εἶχε κάψει ὁ ἥλιος τῶν Τροπικῶν, τί ἀπόλαυσι ν' ἀναπνέη κανεὶς τὸν ἀναψυκτικό, τὸν ζωογόνο ἐκεῖνον ἀέρα!

Κι' ἡ καλοκαιρία θὰ ἐξακολουθοῦσε. Μιὰ λεπτὴ ὁμίχλη σκέπαζε τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὴ θάλασσα. Οἱ σκόνες τοῦ διαστήματος, ἀνεβασμένες στὶς ὑψηλὲς ζῶνες, ἐμετρίαζαν τὴν ἀστροφεγγιά. Περπάτησαν, μίλησαν γιὰ τὰ σχέδια τῆς αὐριανῆς ἡμέρας. Ἔπειτα, κατὰ τὶς δέκα, ἀνέβηκαν ὅλοι στὴν «Ἐλισάβετ» κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ πλαγιάσουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐρνέστο, ποὺ θὰ φύλαγε τὴν πρώτη ὥρα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθοῦν, ἡ κυρία Ζερμάττ εἶπε:

—Τὸ ξέρετε ὅμως ὅτι κάτι ξεχάσαμε;

—Τί; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ναί, ναί... ξεχάσαμε νὰ δώσουμε ἕνα ὄνομα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι.

—Ἔχεις δίκηο! ὡμολόγησε ὁ κ. Ζερμάττ: Αὐτὴ ἡ παράλειψι θὰ στενοχωροῦσε τὸν Ἐρνέστο, ποὺ σχεδιάζει τὸ χάρτη. Ἂς τὸ βαπτίσουμε!

—Νὰ τὸ βγάλουμε Ἄννα! ἐπρότεινε ὁ Ἐρνέστος.

—Λαμπρά! ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Αὐτό, ἐλπίζω, θὰ τῆς ἀρέση τῆς Ἄννας...

—Ναί, βέβαια θὰ μοῦ ἀρέση, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Ἔχω ὅμως νὰ προτείνω ἕν' ἄλλο ὄνομα, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς ταιριάζει καλύτερα.

—Τί ὄνομα; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης μας Τζέννυ.

Ἐκάθησαν στὴ χλόη κι' ἔφαγαν ψάρια τηγανιτά.

Ὅλοι ἐσυμφώνησαν καὶ τὸ ποτάμι ἐκεῖνο βαπτίσθηκε στὸ χάρτη τῆς Νέας Ἐλβετίας μὲ τὸ ὄνομα Μόντροζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς ἕξη, ὅταν τραβήχθηκε ἡ θάλασσα, ξεσκεπάσθηκαν στὸν κολπίσκο μερικὰ βραχάκια, ποὺ δὲν φαινόνταν χθές. Ἀλλὰ τόσο ἦταν ἀκόμα τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, στὸ μέρος ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ «Ἐλισάβετ», κοντὰ στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὥστε ἡ πινάσσα μποροῦσε ἀκόμη νὰ στέκεται πέντ' ἕξη πόδια ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄμμο τοῦ βυθοῦ.

Στὶς ἑπτὰ ἄρχισε ἡ παλίρροια καὶ σὲ λίγο ἡ πινάσσα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῆ στὴν ἄγκυρά της, ἂν δὲν τὴν κρατοῦσε καὶ τὸ σχοινὶ τῆς πρύμνης. Ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος ποὺ εἶχαν βγῆ ἔξω ἀπὸ τὰ χαράματα, γιὰ νὰ παρατηρήσουν τὸ ποτάμι, ἐγύρισαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ κόρη της ἦταν στὸ πλοῖο. Δὲν ἔλειπε παρὰ ὁ Τζάκ, ποὺ εἶχε πάρει τὸ τουφέκι του καὶ τοὺς σκύλους του γιὰ νὰ κυνηγήση. Πραγματικῶς, ἀπὸ μακριά, ἀκουγόνταν κάθε τόσο οἱ τουφεκιές του. Καὶ σὲ λίγο φάνηκε κι' αὐτὸς μὲ τὸν κυνηγετικό του σάκκο φουσκωμένο ἀπὸ δυὸ ζευγάρια πέρδικες καὶ πέντ' ἕξη ὀρτύκια.

—Δὲν ἔχασα οὔτε τὸν καιρό μου οὔτε τὴ μπαρούτη μου, εἶπε ρίχνοντας στὴν πλώρη τὸ κυνῆγι του μὲ τὰ λαμπρόχρωμα πτερά.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας του. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε καιρό. Τράβα τὸ σχοινὶ κι' ἀνέβα.

Ὁ Τζάκ μὲ τοὺς σκύλους του ἀνέβηκε στὴν πινάσσα, ὅπου ἦταν μαζεμένοι ὅλοι. Σήκωσαν τὴν ἄγκυρα κι' ἀμέσως τὸ ρέμα πῆρε τὸ μικρὸ καράβι καὶ τὸ ἔσπρωξε στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ. Τὸ βοηθοῦσε καὶ μιὰ ἐλαφρὴ αὔρα ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ πέλαγος. Ἔτσι ἐξακολούθησε νὰ πλέη στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μία ὄχθη ὥς τὴν ἄλλη θὰ ἦταν διακόσια πενῆντα ὥς τριακόσια πόδια. Κι' ὅσο μακριὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθήση τὸ μάτι αὐτὲς τὶς δυὸ ὄχθες, τὶς ἔβλεπε τὸ ἴδιο σχεδὸν ἀπομακρυσμένες. Ὥστε ὁ ποταμὸς δὲν ἐστένευε, τοὐλάχιστο ὥς ἕνα μεγάλο διάστημα. Στὴ δεξιὰ ὄχθη ἐξακολουθοῦσε ὁ γρανίτινος τοῖχος ποὺ χαμήλωνε, ἐνῶ τὸ ἔδαφος ἀπὸ πίσω ἀνέβαινε μὲ ἀνεπαίσθητη κλίσι. Στὴν ἀριστερή, ποὺ ἦταν πιὸ χαμηλότερη, ἔβλεπες πεδιάδες, ποὺ τὶς ἔκοβαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ

δάση ἢ συστάδες δένδρων μὲ κιτρινισμένες λίγο κορυφές.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα ἡ «Ἐλισάβετ» ἔφθασε στὴν πρώτη στροφὴ τοῦ Μόντροζ. Ἐκεῖ ὁ ποταμὸς γύριζε ὣς τριάντα μοῖρες κι' ἀνέβαινε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἐκεῖνον οἱ ὄχθες δὲν εἶχαν πιὰ ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ δέκα ὣς δώδεκα πόδια. Κι' ὅμως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἦταν 19 Μαρτίου — οἱ παλίρροιες τῆς ἰσημερίας ἔφθαναν στὸ μεγαλύτερό τους ὕψος. Ποὺ θὰ πῆ ὅτι τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ δὲν ἀνέβαιναν ποτὲ πιὸ ψηλά, ὅτι ἡ κοίτη του τὸν χωροῦσε κι' ὅτι ποτὲ δὲν ξεχείλιζε στὴν ὁλόγυρά του πεδιάδα.

Ἡ πινάσσα ἔτρεχε μὲ ταχύτητα τριῶν-τεσσάρων λευγῶν τὴν ὥρα, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ διανύση ἑπτὰ ὣς ὀκτὼ ὅσο θὰ βαστοῦσε τὸ ρέμα τῆς παλίρροιας.

—Ἀπάνω-κάτω, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, ὅσο εἴπαμε πὼς ἀπέχει ἡ μεσημβρινὴ βουνοσειρά.

— Σωστό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Κι' ἂν τὸ ποτάμι αὐτὸ φθάνη ὣς τὰ ριζώματά της, θὰ μπορέσουμε καὶ μεῖς νὰ φθάσουμε εὔκολα. Καὶ τότε δὲν θ' ἀναγκασθοῦμε ν' ἀναβάλουμε γιὰ τρεῖς-τέσσερις ἀκόμη μῆνες τὴν ἐκδρομὴ ποὺ σχεδιάσαμε.

—Ἀλλὰ πάντα αὐτὴ θὰ μᾶς ἔπαιρνε περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅσο ἔχουμε τώρα στὴ διάθεσί μας, παρατήρησε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' ἂν ἀκόμη ὑποτεθῆ πὼς ὁ Μόντροζ θὰ μᾶς ἔβγαζε στὰ ριζώματα τῆς βουνοσειρᾶς, πάλι δὲν θὰ φθάναμε στὸ σκοπό μας. Γιατὶ θὰ εἴχαμε ν' ἀνεβοῦμε στὴν κορυφὴ καὶ δὲν θὰ τὸ κατωρθώναμε, πιθανώτατα, παρὰ μὲ μεγάλες προσπάθειες.

—Ἔπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, δὲν ξέρουμε ἂν τὸ ποτάμι ἐξακολουθῆ νὰ εἶναι πλωτὸ σ' ὅλο του τὸ μάκρος, ἢ ἂν τὸ φράζουν κάπου ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ὑπέλαβε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἂς προχωροῦμε τώρα ὅσο μᾶς σπρώχνει τὸ ρέμα καὶ σὲ λίγες ὧρες θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι.

Πέρ' ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα οἱ δύο ὄχθες χαμηλότερες, ἄφηναν νὰ φαίνεται ὅλη σχεδὸν ἡ ἔκτασι ποὺ τὴν ἔβρεχε ὁ Μόντροζ. Ἦταν μιὰ χώρα ἐντελῶς ἔρημη. Κυνῆγι κάθε λογῆς ἀφθονοῦσε στὰ λειβάδια καὶ στοὺς καλαμιῶνες τῆς ἀκροποταμιᾶς, ὅπου ἔβλεπες ἀπὸ λαγοὺς ἴσα μὲ πέρδικες. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, ἡ χώρα ἔμοιαζε μὲ τὰ περίχωρα τοῦ Φελσενχάϊμ. Δὲν ἔλειπαν οὔτε οἱ πίθηκοι, ποὺ πηδοῦσαν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο καὶ σὲ κάποια ἀπόστασι περνοῦσαν καὶ κοπάδια ἀπὸ ἀντιλόπες, σὰν ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν κλεισμένες στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Φαινόνταν ἀκόμα καὶ κοπάδια ἀπὸ βόνασους καθὼς καὶ ἀπὸ καμηλοπούλια, ποὺ ἔφευγαν μισοτρέχοντας καὶ μισοπετῶντας.

Φαντάζεσθε πιὰ τὴ φούρκα τοῦ Τζάκ, ποὺ καρφωμένος στὸ κατάστρωμα τῆς «Ἐλισάβετ» δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ κυνηγήση τὰ διάφορα ἐκεῖνα τετράποδα καὶ πουλιά. Ἀλλὰ τί θὰ ὠφελοῦσε τὸ κυνῆγι του, ἀφοῦ δὲν τὸ εἶχαν ἀνάγκη;

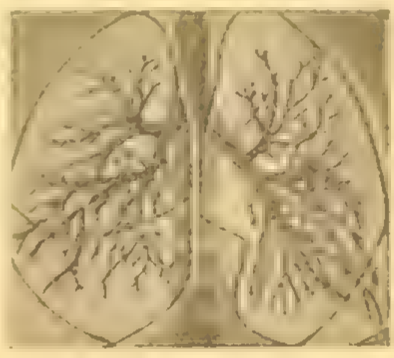
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ του Γιατρού

Τί εἶναι ἀδένες καὶ τί ἀδενοπάθεια

Ακοῦμε κάθε μέρα σχεδὸν ἀπὸ τὸ κόσμο νὰ λέγη: «Ὁ τάδε ἔχει ἀδενοπάθεια» ἢ «τῆς τάδε τῆς εἶπε ὁ γιατρὸς πὼς τὸ παιδί της ἔχει ἀδένες». Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί εἴδους ἀρρώστεια εἶναι αὐτὴ ποὺ τρομάζει τόσο τὸν κόσμο· εἶναι πράγματι ἀδενοπάθεια, καὶ ἂν εἶναι, εἶναι σοβαρὰ ἀρρώστεια ὅπως τὴν φαντάζονται ἢ ὄχι;

Ἀπὸ ἀδένες τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γιομᾶτο, εἶναι τὰ μικρὰ ἐκεῖνα γρουμπουλάκια, ἐληές, ἢ γλυκάδια, ποὺ βλέπομε στὰ ἀρνιὰ ἢ ἐκεῖνα ποὺ πιάνωμε στὸ λαιμό μας. Αὐτὰ ὅμως ἔχουν κάποια ἀποστολὴ στὸν ὀργανισμό· συγκοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ μικροὺς σωλῆνας, τὰ λεμφικὰ ἀγγεῖα, μέσα στοὺς ὁποίους κυκλοφορεῖ ἕνα ἄσπρο ὑγρὸ ποὺ λέγεται λέμφος. Εἶναι ἡ δεύτερη κυκλοφορία τοῦ σώματος μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ποὺ γίνεται ὅπως ξέρουμε μὲ τοὺς σωλῆνας, ποὺ λέγονται ἀρτηρίες καὶ φλέβες. Ἡ λεμφικὴ κυκλοφορία ἢ ἂν θέλετε πέστε την ἀδενική, διότι τὸ ὑγρὸ αὐτῆς, ἡ λέμφος, παράγεται ἀπὸ τοὺς ἀδένες, ἔχει μεγάλη ἀποστολὴ στὸν ὀργανισμό. Αὐτὴ παραλαμβάνει τὶς χρήσιμες οὐσίες, τὶς τροφές, ἀπὸ τὰ ἔντερα μετὰ τὴν πέψιν, τὶς ρίχνει στὸ αἷμα καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνουν σὲ ὅλον τὸν ὀργανισμό. Ἐπίσης παίρνει ἀπὸ τὰ κύτταρα τὶς ἄχρηστες ἢ βλαβερὲς οὐσίες στὸν ὀργανισμό, ὅπως τὶς λέμε προϊόντα τῆς καύσεως, καὶ ἀφοῦ τὶς δώση στὸ αἷμα πηγαίνουν κατόπιν στὰ νεφρὰ ἢ στὰ ἔντερα καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ σῶμα.

Ὅπως βρίσκονται φυσιολογικὰ οἱ ἀδένες στοὺς βρόγχους τοῦ πνεύμονος.

Ἐπίσης πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδένες ἢ γάγγλια, κάνουν καὶ ἄλλες λειτουργίες στὸν ὀργανισμό.

Βγάζουν ἕνα ὑγρὸ ποὺ χύνεται στὸν ὀργανισμὸ καὶ μ' αὐτὸ κανονίζονται πολλὲς λειτουργίες. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ λέγονται ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως. Π. χ. τὸ πάγκρεας, ἕνας ἀδένας ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ σικότι, χύνει ἕνα ὑγρό, τὴν ἰνσουλίνη, ποὺ κανονίζει [illegible] παθαίνει ἀπὸ διαβήτη, ποὺ ξέρουμε ὅλοι καὶ τοῦτο γιατὶ λείπει ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ ὁ ἐλεγκτὴς ἢ ρυθμιστὴς τοῦ ζαχάρου. Ἐπίσης δίπλα στὸ λαρύγγι μας εἶναι ἕνας ἄλλος ἀδένας ποὺ λέγεται θυρεοειδής, γιατὶ μοιάζει μὲ θυρεό, αὐτὸς κανονίζει δύο πράγματα, τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος καὶ τοῦ μυαλοῦ μας· ὅταν δηλ. αὐτὸς πάθη ἢ ὅταν εἶναι ἀτροφικός, τότε ἡ ἀνάπτυξις τῶν παιδιῶν δὲν γίνεται κανονικὴ ἢ γίνονται καὶ ἠλίθια.

Οἱ ἄλλοι ἀδένες παθαίνουν διάφορες ἀρρώστειες. Π. χ. ὅταν κτυπήσωμε στὸ πόδι, τότε οἱ ἀδένες ποὺ εἶναι στὰ σκέλια πρήσκονται, πονοῦν καὶ καμμιὰ φορὰ γίνεται ἀπόστημα, διότι τὰ μικρόβια ἀπὸ τὴ πληγὴ τοῦ ποδιοῦ, μὲ τὴ λεμφικὴ κυκλοφορία, ἀνεβαίνουν στοὺς ἀδένας καὶ κάνουν τὴ φλεγμονή. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια τῶν ἀδένων λέγεται ὀξεῖα ἀδενῖτις. Τὰ παιδιὰ ἀρρωσταίνουν συχνὰ ἀπὸ γρίππη, ἱλαρά, ὀστρακιὰ κλπ., ὅλες δὲ οἱ ἀρρώστειες αὐτὲς ἔχουν τοξῖνες, δηλαδὴ τὶς ἀκαθαρσίες τῶν μικροβίων. Ἡ λεμφικὴ κυκλοφορία προσπαθεῖ νὰ ἀποβάλη ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τὶς τοξῖνες αὐτὲς καὶ καθὼς περνοῦν τόσον οἱ τοξῖνες ὅσον καὶ τὰ μικρόβια ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἀδένες ἐρεθίζονται καὶ πρήσκονται. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῆ καὶ ἀδενοπάθεια, διότι ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς περνάει ὅταν γίνη καλὰ τὸ παιδὶ μὲ φάρμακα καὶ ἄφθονη τροφή. Τὰ σπυριὰ ποὺ βγάζουν τὰ παιδιὰ στὸ πρόσωπο ἢ στὰ πόδια ἐρεθίζουν τοὺς ἀδένες, ἀρκεῖ δὲ νὰ τοὺς ἰδῆ ἡ μαμὰ γιὰ νὰ τρομάξη πὼς τὸ παιδί της ἔχει ἀδενοπάθεια. Ἔπειτα ἐπειδὴ τὸ παιδὶ καὶ ἰδίως τὸ βρέφος καὶ ὁ νέος μεταξὺ 10 καὶ 15 ἐτῶν βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀνάπτυξι, ὁ ὀργανισμός τους δουλεύει πάρα πολύ, ὅλη δὲ τὴ λειτουργία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τὴν κάνουν οἱ ἀδένες μὲ τὴ λεμφικὴ κυκλοφορία καὶ ἑπομένως κουράζονται καὶ πρήσκονται ἀπὸ τὴ πολὺ ἐργασία. Ἂν δὲν προσέχουν νὰ τρῶνε καλὰ καὶ νὰ ζοῦν ἥσυχα, ὑπάρχει φόβος νὰ πάθουν καὶ πραγματικὴ ἀδενοπάθεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσωμε ἐν συνεχείᾳ, συνήθως ὅμως παθαίνουν μιὰ διόγκωσι μόνον χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ἀρρώστεια πραγματικὴ ἢ σπουδαία.

Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ σήμερα, δὲν θέλω νὰ κουράζεται τὸ μυαλὸ τῶν ἀναγνωστῶν μου. Θὰ συνεχίσω ὅμως στὸ ἑπόμενο γιὰ τὸ ἴδιο θέμα.

Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Μικροεφευρέσεις

Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ παραδοξότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου σ' ὅλες σχεδὸν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τους, ἀλλὰ καὶ οἱ πρακτικώτεροι. Ἂν οἱ μεγάλες ἐφευρέσεις δὲν εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὴ μεγάλη τους [illegible], ὅλες σχεδὸν οἱ μικρές, αὐτὲς ποὺ ἁπλοποιοῦν πολλὰ πράγματα τῆς ζωῆς, ὀφείλονται στὸ πρακτικὸ πνεῦμα τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ περισσότερο ἀσχολοῦνται μὲ φαινομενικὰ ἀσήμαντες λεπτομέρειες παρὰ μὲ θορυβώδεις ἐπινοήσεις.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρακτικώτατες μικροεφευρέσεις λοιπὸν τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐπενόησε πρό τινος ἕνας γαιοκτήμων τῆς πολιτείας Νιοῦ Ἄλμπανυ, ὁ Ρόμπερτ Μωριοῦ.

Ὁ πλούσιος αὐτὸς γαιοκτήμων διατηροῦσε μέσα στὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις του καὶ πολυάριθμα ποίμνια ἀπὸ ἀγελάδες καὶ βόδια. Εἶχε προσέξει λοιπὸν ὅτι τὰ ζῷα αὐτά, ὅταν ἔβοσκαν, δὲν ἠρκοῦντο, ὅπως συνήθως, στὸ νὰ τρῶνε μόνον τὰ χόρτα, ἀλλὰ μὲ τὰ κέρατά τους ἀνέσκαφαν τὴ γῆ καὶ πολλὲς φορὲς ξερρίζωναν διάφορα μικρὰ δενδρύλλια ἢ ἄλλα χρήσιμα φυτά. Γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων γιὰ νὰ ἐπιτηροῦν τὰ ζῷα αὐτά, ἐπενόησεν ἕνα ἁπλὸ αὐτόματο προφυλακτῆρα, ποὺ νὰ προφυλάσσῃ τὰ σπαρτά του ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῶν ζώων. Ὁ προφυλακτῆρας αὐτός, ὅπως φαίνεται καθαρὰ στὴν εἰκόνα, ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἕνα μετάλλινο περιλαίμιο ποὺ στὰ πλάγια του ἔχει δυό, μετάλλινες ἐπίσης, προεξοχὲς ποὺ οἱ αἰχμηρές τους ἄκρες γυρίζουν πρὸς τὰ μέσα.

Ὁ προφυλακτὴρ αὐτὸς τοποθετεῖται γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ ζῴου κι' αὐτό, ὅταν, ἀντὶ ν' ἀρκεσθῇ νὰ φάῃ μόνο τὸ χόρτο, θελήσῃ μὲ τὰ κέρατά του νὰ σκάψῃ στὴ γῆ, οἱ δυὸ αἰχμηρὲς προεξοχὲς πιέζονται πρὸς τὸ μέτωπό του, μπαίνουν στὴ σάρκα του καὶ τὸ ἀναγκάζουν ν' ἀνασηκώσῃ μὲ τρόμο τὸ κεφάλι του.

Ἐλᾶτε στὸ Σοῦλι

Τώρα ποὺ ἡ φύσις ὁλόκληρη ὀργᾷ ἀπὸ βλάστησι καὶ πρασινάδα καὶ τὸ τιτίβισμα τῶν πουλιῶν μοιάζει μὲ ὑπερκόσμια μεθυστικὴ συμφωνία γεμάτη μυστικισμὸ καὶ ψυχικὴ μεταρσίωσι, γιορτάζει τὸ Σοῦλι τὴν ἐπέτειό του — 30 Ἀπρίλη κάθε χρόνο. Κι' οἱ σημερινὲς Σουλιώτισσες στήνουν στὸ Κοῦγκι τὸ χορό, ἕναν χορὸ ποὺ θυμίζει ἐκεῖνον τὸν ἄλλο τοῦ Ζαλόγγου, ποὺ ἐξασφάλισε στὶς πρόγονές τους τὴν ἀθανασία καὶ τὸ φωτοστέφανο τῆς αἰώνιας δόξας.

Πόσο ρῖγος νοιώθει κανένας στὴ θύμησι ὅλης αὐτῆς τῆς γραφικῆς ἐποποιίας! Πόση συγκίνησι αἰσθάνεται ἀντικρύζοντας νὰ γοργοδιαβαίνουν μπροστά του τὰ ὁράματα τῆς δραματικῆς ἱστορίας τοῦ θρυλικοῦ Σουλιοῦ!

Ἀλήθεια! Νά ἡ φωληά, ποὺ δὲ γνώρισε, μὰ οὔτε ἄφησε νὰ τὴν σιμώσῃ ἡ σκλαβιά. Ἕνας τόπος πού, φυσικὰ ὠχυρωμένος, θέριεψε τὶς λιονταρίσιες καρδιὲς τῶν πολεμοχαρῶν Σουλιωτῶν.

Σοῦλι, δὲν εἶναι μονάχα οἱ βράχοι μὲ τὴν ἄφθαστη ἱστορία, ποὺ κρύβουν οἱ λαγκαδιές τους καὶ ποὺ τὴ βροντοφωνοῦν οἱ περήφανες κορφάδες τους.

Σοῦλι, εἶναι ἡ καθολικὴ καὶ συμβολικὴ ἔννοια τῆς ἀτίθασης καὶ ἐπαναστατημένης ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἀνυπόταχτης καὶ ἐκδικητικῆς Ἐρινύας, στὴν προσπάθεια τῆς ἐπιβολῆς ὠμῆς βίας τοῦ τυράννου.

Δὲν εἶναι ἁπλῆ συγκίνησις, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἐπισκέπτης πατῶντας τ' ἁγιασμένα χώματα τοῦ Σουλιοῦ.

Εἶναι σύγκορμη ἡ ἀνατριχίλα τῆς ἱερῆς φλόγας ποὺ ἀναρπάζει τὶς ψυχὲς καὶ μὲ τὸ φτερούγισμα τῆς φαντασίας καὶ τὴν ἀνάτασι τῆς ψυχῆς τὶς φέρνει σ' ἄλλες παληὲς ἐποχὲς πικρῆς σκλαβιᾶς.

Καὶ τότε ἥρωες θρυλικοί, μὲ τ' ἀέτιο μέτωπό τους, τὰ δασιά τους τὰ στήθια καὶ τὴ ματιά τους τὴν ἄγρια, ποὺ σφάζει σὰ μαχαίρι, ὁλημερὶς διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός σου. Μποτσαραῖοι, Τζαβελλαῖοι, Κουτσονίκας, Φωτομάρας καὶ τέλος ἡ σεβάσμια μορφὴ τοῦ Σαμουήλ, ποὺ ἔγινε μακάβριο πυροτέχνημα ἀσύλληπτης πατριωτικῆς αὐτοθυσίας.

Αὐτῆς τῆς αὐτοθυσίας, ποὺ ἐσυγκίνησεν ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Εὐλαβικὰ κάθε χρονιὰ προσκυνητάδες ἄπειροι γιορτάζουν τὴν ἐπέτειο. Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν δίκαιο θαυμασμό, γιὰ τὴν ἀνδρεία τῶν ἡμιθέων, ποὺ κελάϊδησε ἡ Μοῦσα ἡ δημοτική, ξεφεύγουν ἀργοκίνητα ἀπ' τὸν καθένα δυὸ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, ποὺ νοιώθει γιὰ τὸ τιτάνειο ἔργο τους.

Γιατὶ ποιὰ ἔννοια θὰ δίναμε ἐμεῖς στὴν ἀξία τῆς λευτεριᾶς ἂν δὲν τὴν πότιζαν μὲ τόσο αἷμα οἱ Σουλιῶτες; Καὶ ποιὰ ἀπήχησι θἄχε τὸ ἐθνεγερτήριο σάλπισμα τοῦ Ρήγα στὸ 21, ἂν οἱ Γίγαντες τοῦ Σουλιοῦ δὲν εἶχαν βάψει μὲ τὸ αἷμα τους τὰ βράχια καὶ δὲν εἶχαν ματώσει τὶς καρδιὲς τῆς Εὐρώπης μὲ τὸ σκληρό τους ἀγῶνα;

Σήμερα ἐμεῖς, προσκυνηταὶ τῆς ἱερῆς τους μνήμης, ἀγκαλιάζουμε ψυχικὰ αὐτὸ τὸ θεῖο δρᾶμα τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ τῆς γενναιοψυχίας, μὲ κάποια γάργαρη καὶ διάφανη χαρὰ γιὰ τὸ λαμπρὸ τὸ μέλλον π' ἀνοίγεται μπροστά μας.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ συντρίμμια τῶν σπιτιῶν, ποὺ γέννησαν μονάχα παλληκάρια καὶ λεβέντισσες, κάθε χρονιὰ ἀργοκυλοῦν τὰ δάκρυα τῶν προσκυνητῶν.

Καὶ κεῖ ποὺ βοσκοτόπια σήμερα ἔχουν γίνει οἱ χλοερὲς πλαγιές, π' ἀχολογοῦσε ἄλλοτε τοῦ ντουφεκιοῦ τὸ κλάμα, σέρνεται τώρα ἡ ἠχὼ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς φλογέρας τὸ γλυκὸ νανούρισμα, ποὺ ξεχειλίζει ὄχι μονάχα ἀπ' τὴ χαρά, μὰ κι' ἀπ' τὸν πόνο τὸν κρυφὸ καὶ τὴ βαθειὰ τὴ λύπη.

Τὸ Σοῦλι! Τ' ἄμοιρο Σοῦλι! Ἐλᾶτε καὶ πάλι ἐφέτος νὰ ξαναπᾶμε προσκυνητάδες ταπεινοὶ στὸν Ἅη-Δονᾶτο ν' ἀνάψωμε κι' ἀκόμα ἕνα φτωχὸ κι' ἀπέριττο κερὶ γιὰ τὶς ψυχὲς ἐκείνων ποὺ πολέμησαν γιὰ τὴν προάσπισι τῆς ἰδέας τῆς λευτεριᾶς κι' ἐκείνων ποὺ θεμέλιωσαν μὲ τ' ἅγιο τους τὸ αἷμα τοῦ Ἔθνους τὴν Ἀνάστασι! Ἐλᾶτε στο Σοῦλι!

Νῖκος Β. Ἀθανασίου

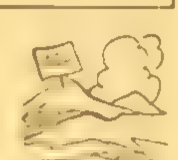
Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

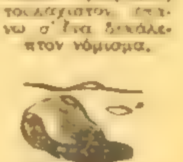
Μ' ἕνα ἰσχυρότατον εἰδικὸν μικροσκόπιον μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς 3.000 μικρόβια, τουλάχιστον, ἐπάνω σ' ἕνα δεκάλεπτον νόμισμα.

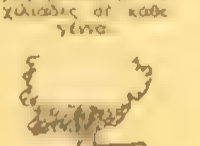
Ἀπὸ ὅλα τὰ ὀστρακοειδῆ ἡ καραβίδα γεννᾷ τὰ περισσότερα αὐγά. Πολλὲς φορὲς φθάνει τὰ 10 χιλιάδες σὲ κάθε γέννα.

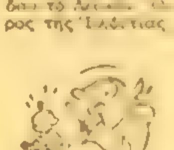
Ἐὰν ὅλο τὸ ἅλας [illegible] ρος τῆς Ἰταλίας.

Ἕνας λίθος, ὁ ἀλεξανδρίτης, ἀλλάζει χρῶμα δύο φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἐνῶ τὸ πρωὶ εἶναι πράσινος, τὸ βράδυ γίνεται κόκκινος.

Στὸ Μεξικὸ ὑπάρχει ἕνας πλάτανος τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια φθάνει τὰ 60 μέτρα, ἡ δὲ ἡλικία του ὑπολογίζεται μεταξὺ 8 ἕως 10.000 ἐτῶν.

Σὲ μερικὰ δάση [illegible] τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνα εἶδος [illegible] σὲ λίγη ὥρα.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Τὸ Ἀθηναϊκὸν ἡμερολόγιον εἰσήχθη ἀπὸ τὸν Σόλωνα περὶ τὸ 594 π. Χ., ἦτο δὲ σεληνιακόν. Ἄρχιζε ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου καὶ διῃρεῖτο σὲ δώδεκα μῆνες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶχε 29 κι' ὁ ἄλλος, ἐναλλάξ, 30 ἡμέρες. Οἱ μῆνες ποὺ εἶχαν 29 ἡμέρες ἐκαλοῦντο Κοῖλοι ἢ Ἐνεάφθινοι, οἱ ἄλλοι δέ, ποὺ εἶχαν 30 ἡμέρες, Πλήρεις ἢ Δεκάφθινοι. Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα αὐτῶν Ἀττικῶν μηνῶν ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Α) Μῆνες χειμερινοί: 1ος Γαμηλιών. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ποὺ εἶχε 29 ἡμέρες, ἐτελοῦντο οἱ περισσότεροι γάμοι. 2ος Ἀνθεστηριών. Εἶχε 30 ἡμέρες καὶ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἀνθεστήρια, ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοίξεως, ποὺ ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. 3ος Ἐλαφηβολιών. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ποὺ εἶχε 29 ἡμέρες, ἐθηρεύοντο τὰ ἐλάφια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε πάμπολλα τότε ἡ ὕπαιθρος Ἀττική.

Β) Ἐαρινοὶ μῆνες: 4ος Μουνυχιών. Μῆνας κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς ἐν Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος καὶ εἶχε 30 ἡμέρες. 5ος Θαργηλιών. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, ποὺ εἶχε 29 ἡμέρες, ἑωρτάζοντο τὰ Θαργήλια, ἑορτὴ ποὺ ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ μερικοὶ φρονοῦν ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τὸ Θαργήλιον, σκεῦος μέσα στὸ ὁποῖον ἐτοποθετοῦντο οἱ πρῶτοι νέοι καρποί. 6ος Σκιροφοριών. Μῆνας κατὰ τὸν ὁποῖον ἑωρτάζοντο τὰ Σκιροφόρια. Ἑορτὴ ποὺ ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς φοροῦσε καθ' ὅλην τὴν λιτανευτικὴν πομπὴν ἄσπρη σκιάδα ποὺ ἐκαλεῖτο σκίρον. Εἶχε 30 ἡμέρες.

Γ) Θερινοὶ μῆνες: 7ος Ἑκατομβαιών. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ Ἑκατόμβαια, θυσία βοῶν καὶ ἄλλων ζώων ποὺ προσεφέροντο στοὺς θεούς. Εἶχε 29 ἡμέρες. 8ος Μεταγειτνιών. Εἶχε 30 ἡμέρες καὶ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ Μεταγείτνια ἢ Μετοίκια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ποὺ ἐτελεῖτο εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς εἰς τὴν πόλιν μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ Θησέως. 9ος Βοηδρομιών. Μῆνας κατὰ τὸν ὁποῖον ἑωρτάζοντο τὰ Βοη-

δρόμια. Ἑορτὴ ποὺ ἐτελεῖτο [illegible] Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. Εἶχε 29 ἡμέρες.

Δ) Μετοπωρινοὶ μῆνες: 10ος Μαιμακτηριών. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ Μαιμακτήρια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαίκτου, δηλ. τοῦ θυελλώδους καὶ ταραχώδους. Εἶχε 30 ἡμέρες. 11ος Πυανεψιών. Μῆνας μὲ 29 ἡμέρες, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ Πυανέψια, ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔβραζαν κουκκιὰ καὶ ἄλλα ὄσπρια, τὰ ὁποῖα προσέφεραν εἰς μνήμην τοῦ Θησέως (ἀνάλογα μὲ τὰ σημερινὰ κόλλυβα ποὺ προσφέρονται εἰς μνήμην τῶν πεθαμένων κατὰ τὰ μνημόσυνα). 12ος Ποσειδεών. Μῆνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης. Εἶχε 30 ἡμέρες.

Ἀποτελεῖτο, λοιπόν, τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον ἀπὸ 354 ἡμέρες. Τὸ ἔτος ὅμως αὐτὸ ἦταν μικρότερο τοῦ ἡλιακοῦ κατὰ ἕνδεκα ἡμέρες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, γιὰ νὰ ἰσοφαρίσουν τὴν διαφοράν, παρενέβαλλαν εἰς κάθε δεύτερο χρόνο ἕναν δέκατον τρίτον μῆνα ἀπὸ 22 ἡμέρες, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν Ποσειδεῶνα δεύτερον. Λίγο ἀργότερα, μετὰ ἀκριβεστέραν παρατήρησιν, βρῆκαν ὅτι ἡ διαφορὰ τοῦ φυσικοῦ ἡλιακοῦ ἔτους πρὸς τὸ πολιτικὸν των δὲν ἦταν μόνον ἕνδεκα ἡμέρες ἀλλὰ καὶ ἑνὸς περίπου τεταρτημορίου. Διορθώνοντας τὸ λάθος αὐτὸ πρόσθεσαν σὲ κάθε τέταρτο ἔτος μιὰ 23η ἡμέρα στὸν δεύτερον Ποσειδεῶνα.

Μεταβολὲς ἐπίσημες εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Ἡμερολόγιον ἐπέφεραν ὁ Μέτων τὸ 431 π. Χ., ὁ Κάλιππος τὸ 350 π. Χ. καὶ ὁ Ἵππαρχος τὸ 150 π. Χ.

Τὸ μαῦρο φῶς

Τὸ μαῦρο φῶς βρίσκεται σήμερα στὴν ἡμερησία διάταξι. Αὐτὸ δὲ ποὺ ὀνομάζεται «μαῦρο φῶς» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ἀόρατον φῶς ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ λαμπτῆρας μὲ ὑπεριόχρους ἀκτῖνας. Τὸ φῶς αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα, ἐφ' ὅσον συναντᾷ σώματα τινὰ «φθοριολαμπῆ» (ὡς γνωστὸν τὸ φθόριον εἶναι ἄχρουν ἀέριον), αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἢ κεκαλυμμένα μ' ἕνα φθοριολαμπὲς ἐπίχρισμα νὰ τὰ μετατρέπῃ εἰς φωτεινά.

Αἱ ὑπεριόχροοι ἀκτῖνες εἶναι ἀόρατοι. Ἐὰν μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ διαμέρισμα διευθύνῃ κανεὶς μιὰ δέσμη ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες αὐτὲς πάνω σ' ἕνα φθοριολαμπὲς ἀντικείμενον, αὐτὸ θὰ φωτισθῇ καὶ θὰ ἐμφανισθῇ ἀποτόμως ὡς κόκκινον, πράσινον κτλ.

Πράγματι δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤρχισεν ἡ παρασκευὴ φθοριολαμπῶν βερνικίων ὅ-

λων τῶν χρωματισμῶν, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν νὰ δοθῇ εἰς οἱονδήποτε πρᾶγμα ἡ ἐπιθυμητὴ ἀπόχρωσις.

Καὶ πολλοὶ μηχανικοὶ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ μαῦρο φῶς καὶ τοὺς φθοριολαμπεῖς χρωματισμοὺς στὰ σκηνικὰ τοῦ θεάτρου.

Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ τοποθετήσουν πάνω σὲ μιὰ σκηνὴ θεάτρου σκηνικὰ καὶ λοιπὰ χρωμάτων χρωματισμένα μὲ τὰ συνήθη χρώματα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα [illegible] μὲ φθοριολαμπῆ χρώματα. Ἡ σκηνὴ ὁλόκληρος εἶναι βυθισμένη στὸ σκότος καὶ φωτίζεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ προβολεῖς μὲ ὑπεριόχρους ἀκτῖνας.

Διευθύνοντας τὸν προβολέα πάνω σ' ἐκεῖνο ἢ τὸ ἄλλο τμῆμα τῆς σκηνογραφίας, μποροῦμε νὰ κάνωμε νὰ ἐμφανισθῇ ἕνας τοῖχος, ἔπιπλα, ἕνα παράθυρο κτλ. ἀφίνοντας ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς σκηνογραφίας ἀθέατα.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιήσωμε τὸ παραμικρότερο ἀντικείμενο, εἶναι δυνατὸν νὰ μετατρέψωμε ὁλοκληρωτικῶς, μ' ἕνα ἁπλὸ παιχνίδισμα τοῦ προβολέως τὴν θέα τῆς σκηνῆς.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

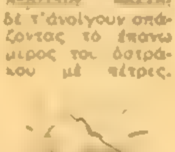
[illegible] λαίνονται κυριολεκτικῶς γιὰ τὰ [illegible] δὲ τ' ἀνοίγουν σπάζοντας τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὀστράκου μὲ πέτρες.

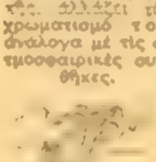
Ἕνα ψάρι ποὺ ζῇ στὸν Ἀμαζόνιο ποταμὸ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλάζει τὸν χρωματισμό του ἀνάλογα μὲ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες.

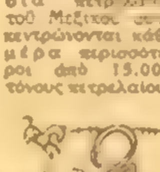
Μέσα σ' ἕνα τὰ μεγαλύτερα τηγάδια πετρελαίου τοῦ Μεξικοῦ [illegible] κεντρώνονται κάθε μέρα περισσότεροι ἀπὸ 15.000 τόνους πετρελαίου.

Ἕνα χιλιόγραμμο [illegible] περίπου γραμμάρια ἀποκρυσταλλωμένου ὕδατος [illegible] ἐξατμίζεται ὅταν θερμανθῇ ἡ πέτρα.

Ἡ μικροτέρα ἐφημερίς [illegible] ἐκδίδεται σ' ἕνα νησάκι τῆς Ὠκεανίας [illegible] φύλλου, 33 × 22 ἑκατ., τυπωμένη ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς.

Ἡ πλουσιωτέρα [illegible] τῆς Γαλλίας εἰς κτήνη εἶναι ἡ τοῦ Φινιστὲρ [illegible] κτήνη ἐξ ὧν 110 χιλ. ἄλογα.

ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ Ο ΘΕΟΣ

Σὰν ἔπεσε τὸ Μεσολόγγι ὅσοι γλύτωσαν ἐκείνη τὴν φοβερὴ νύχτα τῆς ἐξόδου τραβήξανε ἄλλοι πρὸς τὸν «Ἅϊ - Σιμιὸ» κι' ἄλλοι πήρανε ψηλότερα τὸν δρόμο γιὰ τὶς κορφὲς τοῦ Ζυγοῦ.

Μέσα στὸ κυνηγημένο αὐτὸ κοπάδι τῶν ἀνθρώπων βρέθηκε καὶ μιὰ γυναῖκα μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ ἄνδρας της σκοτώθηκε ἡρωϊκὰ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες ἐξόδους. Ἔτσι καθὼς ἤτανε ἔμοιαζε μ' ἕνα ζωντανὸ σκέλεθρο... Πῆρε τὸν δρόμο ὁλομόναχη πρὸς τὴν Κλεισούρα... Τὰ πόδια της τἄνοιωθε λυμένα ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὸ κεφάλι της βαρύ, πολὺ βαρύ, ἀπ' τὴν νύστα καὶ τὴν ἀγωνία... Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀργά, δυνατά, σὰ νὰ ρύθμιζε αὐτὴ τὶς τραγικὲς ὧρες τῆς μαύρης ἐκείνης νύχτας. Γύρω εὐωδιάζανε τ' ἀνοιξιάτικα κυκλάμινα, ἐνῷ ἡ φύσις γαληνεμένη ξανοίγονταν σ' ἕγα μεθύσι τρελλό. Τὰ μάτια τῆς γυναίκας ποὺ τὰ κύκλωνε ἕνα στεφάνι ὠχρὸ ἀδύνατο ἦταν θολά.

Ἐκεῖ στὴν παραζάλη της καθὼς βάδιζε κουρασμένα μὲ ματωμένη καρδιὰ ἀπ' τὸν πόνο κάτι θυμήθηκε καὶ στάθηκε ἀπότομα. Ἕναν ὅρκο ποὺ τώρα δὲν εἶχε ἐκτελέσει. Μιὰ κατάρα τοῦ γέρου της πατέρα ποὺ τῆς ἄφησε σὰν πέθανε. Ἀπὸ πάνω της τὸ πανηγύρι τῶν ἄστρων λαμπίριζε καὶ ὁ οὐρανὸς ἔπαιρνε μιὰ λάμψι κίτρινη βαθειά, ἐνῷ μακρύτερα οἱ φλόγες τῶν ὁλοκαυτωμάτων προδίνανε ὅλη τὴν τραγικὴ παράστασι ποὺ παίχτηκε αὐτὸ τὸ βράδυ. Στ' αὐτιά της βουΐζανε πάντα αὐτὲς οἱ στερνὲς λέξεις τοῦ πατέρα της:

«Τὴν ἅγια εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ μᾶς παρέδωσεν ὁ πατέρας μας μὴν τὴν ἀφήσῃς ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι σὰν πέσῃ τὸ Μεσολόγγι, καὶ τὸν σταυρὸ ποὺ ἔχω μέσα στὴν κασέλλα κι' αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃς... Θὰ τὰ πάρῃς μαζί σου ὅπου καὶ νὰ πᾷς. Μ' αὐτὰ θὰ πολεμήσῃς δίπλα στὸν ἄνδρα σου καὶ μ' αὐτὰ θὰ σκοτωθῇς σὰν τὸ θελήσῃ ὁ Θεός. Τὴν κατάρα μου θἄχῃς ἂν ἀφήσῃς τὰ ἅγια αὐτὰ κειμήλια στὰ χέρια τῶν ἀπίστων». Καὶ τώρα αὐτὴ τὰ εἶχε ξεχάσει πίσω στὸ Μεσολόγγι. Σὲ λίγες ὧρες θὰ πέφτανε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ ἢ θὰ τἄκαιγε ἡ φωτιά.

Τὰ λόγια τοῦ γέρου της πατέρα τῆς ἔσκιζαν τὴν καρδιὰ κι' αἰσθάνονταν κρύο ἵδρωτα νὰ τῆς λούζῃ τὸ κορμί...

Ἡ ἀγωνία της εἶχε κορυφωθῆ. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμο της ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ θάνατο; Ἡ ἀνάσα της βαρειὰ ἔμοιαζε μὲ ἀνάσα πληγωμένου ζώου ποὺ τὸ κυνηγάει ὁ θάνατος... Τὸ μικρὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της εἶχε ἀποκοιμηθῆ... Ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ. Ὁ πατέρας της τὸ φώναζε μέσα ἀπ' τὸν τάφο. Ἡ κατάρα του θὰ τὴν βάραινε σ' ὅλα της τὰ χρόνια.

Κι' ὕστερα ν' ἀφήσῃ τὴν ἅγια εἰκόνα καὶ τὸν σταυρὸ ἐκεῖ μέσα στὸ μολυσμένο τώρα Μεσολόγγι;!.. Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ δὲν ἤθελε...

Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πόλι ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ λιποψύχησε γιατὶ θυμήθηκε τὸ παιδάκι της. Τί νὰ τὸ ἔκανε; Νὰ τὸ πάρῃ μαζί της στὴν φωτιὰ καὶ νὰ τὸ πάῃ πίσω μέσα στὸν θάνατο, αὐτὸ ποὺ γλύτωσε μὲ τόσες καὶ τόσες θυσίες; Τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ παιδί της πάλαιψε λίγες στιγμὲς μέσα της μὲ κεῖνο τὸ ἀνώτερο ἱερὸ συναίσθημα. Ὕστερα σὰ νὰ τὴν φώτισε μιὰ ἰδέα· τράβηξε ψηλότερα στὴν ἄκρη στὸν

Ἐστάραζε ἀπὸ συγκίνησι μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά

βράχο ποὺ βρισκότανε ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι. Ἤτανε μιὰ μικρὴ σπηλιὰ μὲ μιὰ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ποὺ τῆς φώτιζε τὸ παληὸ ἀπ' τὰ χρόνια πρόσωπό της ἕνα καντηλάκι.

Πῆγε λοιπὸν κι' ἀπίθωσε τὸ παιδί της κάτω ἀπ' τὴν εἰκόνα. Ἔτσι καθὼς κοιμώτανε, ἔκαμε τὸν σταυρό της, κάτι ψιθύρισε ἀνάκατα μὲ λυγμούς, ἐνῷ τὰ χείλη της σιγότρεμαν σ' ἕνα σπαρτάρισμα ἀργοσάλευτο. Ὕστερα σὰ νὰ τῆς ἔδωσε κάποιος θάρρος ἐκεῖ στὴν νύχτα, στὸ βαθὺ σκοτάδι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρήγορα στὴν λαγγαδιὰ σὰ νὰ ἤθελε νὰ προφθάσῃ κάτι...

Λένε πὼς ἡ Παναγία ἔκαμε τὸ θαῦμα της. Καὶ εἶναι ἀλήθεια... Ἐκεῖ στὰ ριζὰ τοῦ βράχου ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ γυναῖκα τὸ παιδάκι της τώρα φαίνεται ἀκόμα πάνω στὸ βραχολίθι τὸ ἀποτύπωμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, λὲς κι' εἶναι σκαλισμένο ἀπὸ χέρια κάποιου τεχνίτη. Ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸν τὸν βράχο, κάτω ἀπ' τ' ἀδύνατο φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ποὺ τρεμολαμπίριζε, ξενύχτησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ παιδάκι. Ἤτανε ἡ Παναγία ποὺ τὸ φύλαγε. Ἄκουσε τὴν προσευχὴ τῆς καλῆς αὐτῆς μητέρας καὶ τὴν λυπήθηκε. Ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα τῆς Παναγίας κοιμώτανε ἥσυχα καὶ ἀμέριμνα, ἐνῷ ἡ νύχτα εἶχε ἀγκαλιάσει ὅλη τὴν γύρω φύσι ποὺ γλυκανάσαινε κι' αὐτὴ ἀραιὰ ἀραιά, λὲς κι' αἰσθάνονταν πάνω της νὰ σφαδάζουν ὅλα τὰ σκοτωμένα κορμιὰ τῶν Μεσολογγιτῶν.

Ἡ δύναμι τῆς Θεοτόκου ὡδήγησε τὴν Χριστιανὴ αὐτὴ μητέρα μέσα στὴν φοβερὴ νύχτα, τὴν ἔστειλε ὕστερα στὸ μακελειό, μέσα στὸ Μεσολόγγι, ποὺ καιγότανε, βρῆκε τὰ ἱερὰ προγονικὰ κειμήλια ἐκεῖ ποὺ τὰ εἶχε φυλαγμένα, καὶ γύρισε τὴν ἄλλη μέρα σὰν ὁ ἥλιος χρύσωνε τὶς γύρω κορφὲς τῶν βουνῶν πρωΐ-πρωΐ στὸ μοναστῆρι.

Τῆς φαίνονταν πὼς κάποια ἀόρατη δύναμι τὴν ἔσπρωχνε καὶ τῆς ἔδειχνε τὸν δρόμο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν νύχτα.

Κάποια θεϊκὴ φωνὴ ποὺ μιλοῦσε μέσα στὴν καρδιά της τῆς ἔδινε θάρρος καὶ δύναμι. Ἡ ἔγνοια γιὰ τὸ μικρό της παιδάκι τὴν τυραννοῦσε. Ποτὲ δὲν πίστευε πὼς θὰ τὸ εὕρισκε ζωντανό, μὰ πάλι μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα της τῆς ἔδινε κουράγιο καὶ τὴν παρηγοροῦσε...

Ἔφτασε λοιπὸν στὸ μοναστῆρι μὲ πραγματικὸ χτυποκάρδι κι' εἶδε τὸ παιδί της νὰ τῆς χαμογελάῃ γλυκά.

Τὰ ματάκια του ὁλογάλανα καθὼς ἤτανε ἔπαιρναν μιὰ λάμψι ποὺ εἶχε κάτι ἀπ' τὸ φεγγοβόλημα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς Μεγαλόχαρης.

Γονάτισε μπροστὰ στὴν ἅγια εἰκόνα της καὶ προσευχήθηκε πολλὴ ὥρα....
Ἀπὸ τότε ἔμεινε ἐκεῖ δουλεύοντας στὸ μοναστῆρι ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα ὥς που πέθανε... Μὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶχε πῆ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους. Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ μοναστῆρι τῆς «Παναγίας τῆς Ἐλεούσης» — ἔτσι τὸ λένε — δεξιὰ μεριὰ καθὼς κατεβαίνουμε στὴν Κλεισούρα γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ Μεσολόγγι.

Παῦλος Βέργας

'Απαντῆστε γρήγορα !

"Α π ε ρ κ α τ : Εἶναι "Αγγλος φιλόσοφος, ἀθλητικὸς ὅρος, λίμνη τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν ἢ κόλπος τῆς Κίνας;

Φ ο ύ σ τ α : 'Αγία τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας, ὀμελέττα, τύπος παλαιοῦ πλοίου ἢ θάλασσα τοῦ Βορείου Πόλου;

'Α λ κ α ῖ ο ς : Ποταμός, ἀρχαῖος ποιητής, εἶδος πεταλούδας, στρατηγὸς τῶν 'Αθηναίων ἢ πυρετός;

'Α σ τ ρ α χ ά ν : Γουναρικό, ποταμὸς τῆς Μ. 'Ασίας, 'Ινδὸς ποιητής, πόλις τῆς Ρωσσίας ἢ ὀλυμπιονίκης;

Β α σ σ ό ρ α : Πόλις, τουρκικὸν θωρηκτόν, ποικιλία σιταριοῦ, ὀροσειρὰ τοῦ 'Ιρὰν ἢ Βασίλισσα τῶν ἀρχαίων Βαβυλωνίων;

Δ α κ ί α : 'Ασθένεια τῶν δένδρων, γυναικεῖον ὄνομα, πολιτεία τῆς 'Αμερικῆς ἢ χώρα τῆς Βαλκανικῆς;

Π α κ τ ω λ ό ς : Ποταμός, ἀρχαῖος ποιητής, Βασιλεὺς τῶν 'Ιουδαίων, ἑρπετὸν τῆς ζούγκλας ἢ πτηνόν;

Τ ο ύ ρ : Ποδηλατικὸν ἀγώνισμα, μάρκα κρασιοῦ, γαλλικὴ πόλις, ἡφαίστειον ἢ ράτσα ὀρνίθων;

Ναὶ ἢ ὄχι ;

1. 'Ο Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν 'Αμερικὴ τὸ 1592. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. 'Ο καλύτερος μαραθωνοδρόμος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Νέγρος Τζέσσε "Οουενς. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. 'Ο Καποδίστριας ἐτραυματίσθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. 'Επειδὴ εἰς τὴν Μεσόγειον ἐκβάλλουν ὀλίγοι ποταμοὶ ἡ θάλασσα αὐτὴ δέχεται τὰ ὕδατα ἄλλων θαλασσῶν. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Οἱ κοινὲς ὄρνιθες γεννοῦν 300—320 αὐγὰ τὸ χρόνο. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ὑπῆρχον μέχρι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος λέοντες. Ναὶ ἢ ὄχι;

7. Εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλῶ ὁ Μέγας Ναπολέων ἐτραυματίσθη θανασίμως. Ναὶ ἢ ὄχι;

8. 'Η διῶρυξ τοῦ Σουὲζ ἔχει πλάτος 224 μέτρων καὶ μῆκος τριῶν χιλιομέτρων. Ναὶ ἢ ὄχι;

'Ακροστιχὶς

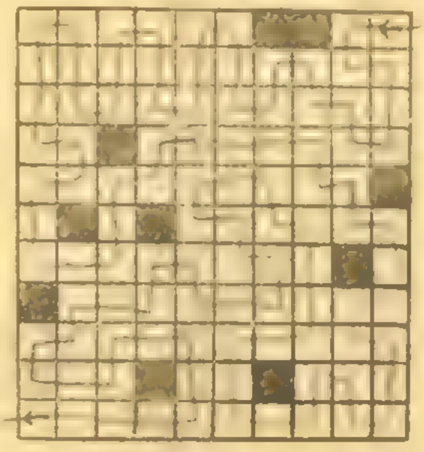
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς 'Αμερικῆς:

1) Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους. 2) 'Αρχηγὸς Κράτους τῆς Εὐρώπης. 3) Πόλις τῆς 'Ηπείρου. 4) Κατοικία τῶν θηρίων. 5) 'Υπομονητικὸν ζῶον. 6) 'Ο προστάτης ἅγιος τῶν ναυτικῶν. 7) 'Οροσειρὰ τῆς 'Ασίας, μία τῶν κορυφῶν τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα τοῦ κόσμου. 8) 'Αρχαῖος ποιητής. 9) 'Αρχαῖος φιλόσοφος.

Π. Α. ΒΑΚΡΑΣ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

"Οπως δείχνει τὸ βέλος θὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ πρῶτο ἄνω δεξιὰ τετραγωνίδιο, καὶ ἀφοῦ περάσετε ἀπ' ὅλα

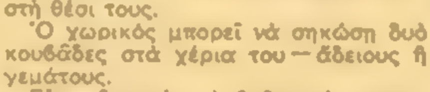
τὰ ἄλλα, θὰ φθάσετε στὸ τελευταῖο κάτω δεξιὰ τετραγωνίδιο.

'Απαγορεύεται νὰ περάσετε ἀπ' τὰ μαῦρα τετραγωνίδια, δυὸ φορὲς ἀπὸ τὰ ἄσπρα καὶ γενικῶς νὰ διασταυρώσετε τὴν πορεία σας.

Πρόβλημα

"Ενας χωρικὸς ἔχει τέσσερα κοτέτσια εἰς ἀπόστασιν 25 μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὸ πρῶτο κοτέτσι ἀπέχει 25 μέτρα

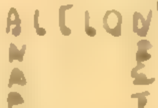
ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸ τελευταῖο 25 μέτρα ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Κάθε πρωῒ ὁ χωρικὸς πρέπει νὰ παίρνῃ τοὺς κουβάδες ποὺ ὑπάρχουν στὰ κοτέτσια — ἕνας κουβᾶς σὲ κάθε κοτέτσι — καὶ στὸ σπίτι του (ἐν ὅλῳ πέντε κουβάδες), νὰ τοὺς γεμίζῃ νερὸ στὸ πηγάδι καὶ νὰ τοὺς ἀφήνῃ πάλι στὴ θέσι τους.

'Ο χωρικὸς μπορεῖ νὰ σηκώσῃ δυὸ κουβάδες στὰ χέρια του — ἄδειους ἢ γεμάτους.

Εἶναι δυνατὸν νὰ βρῆτε τὸν συντομώτερο δρόμο γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτῆς τῆς δουλειᾶς καὶ νὰ ὑπολογίσετε πόσα μέτρα διανύει κάθε μέρα ὁ χωρικὸς γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τοὺς κουβάδες γεμάτους νερὸ στὰ κοτέτσια καὶ στὸ σπίτι του;

Τετράγωνον

'Οριζοντίως ἄνω: Πόλις τῆς Πελοποννήσου. Κάτω: Πολεμικὴ ναυτικὴ δύναμις.

Καθέτως ἀριστερά: Νῆσος τῶν Κυκλάδων, δεξιά: Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.

Γεωγραφικὸν

Μὲ τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελεῖται πόλις τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου.

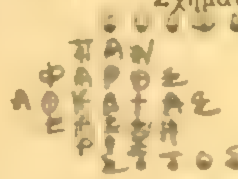
1) Πόλις τῆς 'Ισπανίας, 2) Πόλις τῆς Δανίας, 3) Πόλις τῆς Πορτογαλίας, 4) Πόλις τῆς 'Ιταλίας, 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, 6) Πόλις τῆς Γερμανίας, 7) Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπίσης, 8) Πόλις τῆς πρώην Αὐστρίας, 9) Πόλις τῆς 'Ισπανίας, 10) Πόλις τῶν Βρεταννικῶν 'Ινδιῶν, 11) Μία τῶν 'Επτανήσων.

Π. ΣΕΦΑΛΙΔΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234567890	= Μυθικὸν τέρας.
12340	= 'Αρχ. Βασιλεύς.
567890	= Ζῶον.
07890	= Νῆσος Αἰγαίου.
0587143	= Ποταμὸς Β. 'Ελλάδος.
0261	= Κράτος 'Ασίας.
26390	= Θεὸς τῶν Ρωμαίων.
6260	= "Ηρως τοῦ 'Ομήρου.
06786	= 'Ερπετόν.
265890	= 'Επιστήμων.

Σχηματικὸν

'Οριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: 'Αρχαῖος νομοθέτης, θεὸς τῶν δασῶν, προφυλάσσει τοὺς ναυτικοὺς ἀπ' τοὺς κινδύνους, ἐκλεκτὸ φτερωτὸ κυνῆγι, ἡ σύζυγος τοῦ Μενελάου, μέρος τοῦ προσώπου, δημητριακόν.

Οἱ ἀστερίσκοι καθέτως: 'Αρχαία περσικὴ πόλις.

Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

Παραπλεύρως βλέπετε πῶς σήκωσαν τὸν τοῖχο οἱ ψαρᾶδες.

'Α σ τ υ ν ο μ ι κ ό ν : Τὸ καπέλλο δὲν ἔπεσε στὴ θάλασσα γιατὶ φυσοῦσε ἀνατολικὸς ἄνεμος, ποὺ δὲν ἦτο δυνατὸ νὰ τὸ ρίξῃ πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἡ θάλασσα, ἀλλὰ πρὸς δυσμάς. Ψευδὴς ἑπομένως ἡ κατάθεσις τοῦ ὑπηρέτου.

Λ ε ξ ί γ ρ ι φ ο ς : Σῦρος (Σ-ῆρως).

Τ ρ ί γ ω ν ο ν : "Ατλας, Ταώς, Λώτ, ἄς, Σ.

Σ τ ο ι χ ε ι ό γ ρ ι φ ο ς : Λαιμὸς - λιμός.

Π ο ι κ ί λ η ἀ κ ρ ο σ τ ι χ ί ς : Παυσανίας (Περικλῆς, ΧΑλκίς, ΒοΥλγαρία, ναῦΣ, ΛαμΙΑ, 'ΙόνιοΝ, Καλάμαι, ΠελοπίδΑς, 'ΑρχιμήδηΣ).

Λίγη εὐθυμία

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

ΨΑΡΕΜΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Με τίς τελευταίες βροχές ἡ στάθμη τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης ἀνέβηκε ἀρκετά.

— Ἀ, μπά! Εἶχα βάλει στή βάρκα μου σημάδι καί ἀκόμη δέν σκεπάσθηκε ἀπ' τό νερό!...

Ἡ παρεξήγησις

Ὁ ἐφημέριος εἶχε δημοσιεύσει στίς ἐφημερίδες μιάν ἀγγελία, ζητῶντας μ' αὐτή ἕνα ὑπηρέτη. Τήν ἄλλη μέρα κι' ὅλας τό πρωΐ ἕνας καλοντυμένος νέος χτυποῦσε τό κουδοῦνι.

Ὁ ἐφημέριος τόν ἔμπασε στό γραφεῖο του.

— Μπορεῖς νά ἀνάβῃς φωτιά καί νά ἑτοιμάζῃς τό πρόγευμα στίς 7 ἡ ὥρα; τόν ρώτησε χωρίς τήν παραμικρή εἰσαγωγή.

— Ὑποθέτω, ἀπήντησεν ὁ νεαρός ἐπισκέπτης.

— Μπορεῖς νά γυαλίζῃς ὅλα τά χαλκώματα, νά πλένῃς τά πιάτα καί νά διατηρῇς πάντα ὅλο τό σπίτι καθαρό;

— Νά σᾶς πῶ, πάτερ, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος νέος. Ἐγώ ἦρθα ἐδῶ γιά νά βγάλω τήν ἄδεια τοῦ γάμου μου. Ἀφοῦ ὅμως τά πράγματα εἶναι, ὅπως τά λέτε, τόσο ἄσχημα, νά μοῦ λείπῃ ἡ παντρειά!

Ἡ ἐξήγησις

— Γιά πές μου, Τάκη, ρώτησε ὁ δάσκαλος, ὅταν τό βαρόμετρο πέφτῃ, τί μᾶς λέει αὐτό;

Ὁ μικρός Τάκης δέν ἀπαντᾷ.

— Ἔλα, παιδί μου, πές μου το, τόν ἐπίεσε ὁ δάσκαλος. Τί σημαίνει ἡ πτῶσις τοῦ βαρομέτρου;

— Ὅταν τό βαρόμετρο πέφτῃ, ἀπάντησε ἐπί τέλους ὁ Τάκης, σημαίνει ὅτι ἔφυγε ἀπό τόν τοῖχο τό καρφί!

«Ζίου - Ζίτσου»

— Σοῦ διηγήθηκα πῶς ἐφήρμοσα τήν ἰαπωνική χειρολαβή «ζίου - ζίτσου» σ' ἕναν διαρρήκτη;

— Ὄχι.

— Ὄχι; Λοιπόν, ἄκουσε νά καταλάβῃς. Ἔπιασα τό ἕνα πόδι τοῦ ἀχρείου καί τό περιέστρεψα ἕνα γῦρο στόν ὦμο του. Κατόπιν τόν ἅρπαξα ἀπό τό χέρι καί τοῦ τό ἔστριψα γύρω ἀπό τό λαιμό του καί πρίν ἀντιληφθῇ τί τοῦ ἔκανα...βρέθηκα χάμω ἀνάσκελα!

ΤΑ ΠΕΤΕΙΝΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ὅπως ὁ πόλεμος, ἐκτός τῆς ξηρᾶς καί τῆς θαλάσσης, ἐπεκτείνεται καί εἰς τόν ἀέρα, ἔτσι ἐκτός τῶν ζώων καί τῶν ἰχθύων ἔχομεν καί τό κυνήγιον τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ.

Τά πτηνά τοῦ οὐρανοῦ, ὡς γνωστόν, οὔτε σπείρουσιν, οὔτε θερίζουσι. Διά τοῦτο δέν πρέπει νά τά ἀναζητήσετε εἰς τούς ἀγρούς, τούς ἀμπελῶνας καί τούς ἐλαιῶνας. Αὐτά ἀρέσκονται μᾶλλον νά πετῶσι. Καί ἐπειδή ὁ ἐχθρός πρέπει νά καταπολεμῆται ἐνίοτε μέ τά ἴδια του ὅπλα, καλόν εἶναι νά πετάξετε καί ἐσεῖς, ἄν εἶναι δυνατόν μάλιστα κατά τι ταχύτερον τῶν πτηνῶν.

Τό πρᾶγμα ἴσως φανῇ περίεργον, ἀλλά δέν βλέπουν τόν λόγον διά τόν ὁποῖον εἶναι ἀναξιοπρεπές εἰς ἕνα ἄνθρωπον νά πετᾷ. Ὁ ἄνθρωπος, κυνηγῶν τα πουλιά, ἐπέτα ἀνέκαθεν. Ἀλλά δυστυχῶς ἡ χρῆσις τῆς πυρίτιδος καί τῶν πολυκρότων ὅπλων ἠπλούστευσαν κατά πολύ τό πτηνοκυνήγιον καί ὁ λογικός ἄνθρωπος ἔχασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τήν ἱκανότητα τοῦ ἵπτασθαι.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει θά ἔχετε ἀκούσει γιά ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι πιάνουν, κατά τό λεγόμενον, «πουλιά στόν ἀέρα». Αὐτό λοιπόν πρέπει νά πράξετε.

Ὅπως παντοῦ, χρειάζεται καί ἐδῶ μικρά τις πανουργία. Διότι τό πτηνόν, ὅταν ἴδῃ πετῶντα ἄνθρωπον, θά φοβηθῇ καί θά σπεύσῃ νά ἐξαφανισθῇ. Ἀντιθέτως, ἐάν μεταμφιεσθῆτε καταλλήλως, εἰς ἐλέφαντα ἤ ζέβρον λ. χ., τό πτηνόν θά πλησιάσῃ μέ ἐμπιστοσύνην, διά νά χαριεντισθῇ. Τότε μέ ἀστραπιαίαν ταχύτητα κλείετε τούς ὀφθαλμούς σας καί τό συλλαμβάνετε διά τῆς ἀριστερᾶς σας χειρός — ἐάν εἶσθε ἀριστερόχειρ. Ἐάν ἀντιθέτως εἶσθε δεξιόχειρ ἐξάγετε τήν σπάθην σας (εἰς τόν ἀετόν ἐπιβάλλεται τό γιαταγάνιον) καί τοῦ παίρνετε ἀμέσως τήν κεφαλήν, τήν ὁποίαν πετᾶτε εἰς τούς ἰχθῦς τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου.

Αὐτά ἐν γενικαῖς γραμμαῖς. Ὑπάρχει ὅμως καί κυνήγιον δυσκολώτερον: τό τῆς χελιδόνος. Διότι, ὡς λέγει καί τό ρητόν, «μία χελιδών ἔαρ οὐ ποιεῖ». ἡ χελιδών ζῇ εἰς τά ὕψη τῆς στρατοσφαίρας, ὅπου διά τῆς ἀεροδυναμικῆς κατασκευῆς της ἀναπτύσσει ταχύτητα αὐτόχρημα φανταστικήν.

Διά νά μή κουράζεσθε, ἀνέρχεσθε εἰς τήν στρατόσφαιραν δι' ἀεροπλάνου. Ἀποβιβάζεσθε ἐκεῖ καί εὐθύς ἐρευνᾶτε τόν ὁρίζοντα. Αἱ χελιδόνες θά πλησιάσουν ἀσφαλῶς διά νά δοῦν περί τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Τότε τάς κτυπᾶτε εἰς τήν κεφαλήν, ἀνοίγετε τήν βαλίτσαν σας καί τάς τοποθετεῖτε ἐντός. Ἡ ἐπιστροφή ἐκ τῆς στρατοσφαίρας, καθ' ὅ κατηγορική, εἶναι εὐχερεστέρα καί τό κυριώτερον ἀνέξοδος. Δι' αὐτό καλόν εἶναι νά μή παίρνετε ποτέ εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς.

Ἀλλά κάθε πετεινόν τοῦ οὐρανοῦ ἔχει ἴδιον σχεδόν τρόπον κυνηγίου. Διά νά πλησιάσετε ἕνα πελαργόν, ἀρκεῖ νά τοῦ ἐπιδείξετε ἕνα τεμάχιον στουποχάρτου. Εἰς τό στρουθίον θά ὑποσχεθῆτε ἕνα κατοσταράκι σινικῆς μελάνης, τήν ὁποίαν ἀγαπᾷ πολύ. Τόν κότσυφα θά τόν συλλάβετε διά τῆς μεθόδου τοῦ ἀθλητισμοῦ. Θά τοῦ προτείνετε δηλαδή νά παίξετε μίαν παρτίδα ποδοσφαίρου — εἶναι τό σπόρ τῆς προτιμήσεώς του — καί μόλις ἐπιχειρήσῃ νά σουτάρῃ θά σφυρίξετε φάουλ καί θά τόν καταβροχθίσετε μαγειρευμένον μέ ραδίκια. Ἡ πέρδικα γελιέται μέ μιά - δυό ὀκάδες ἀνθρακίτου. Ἡ περιστερά τέλος μέ ἕν ζεῦγος πατινιών.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

Φιλοφρόνησις...

—Ἀ, ἀγαπητή μου φίλη, δέν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τί ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε ἡ ἱστορία πού μοῦ διηγηθήκατε τίς προάλλες, γιά τή γαϊδάρα..

—Ἀλήθεια;

—Ναί, τόση ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε, πού μόλις βλέπω καμμιά γαϊδάρα σᾶς θυμᾶμαι...

Ἕνας Σαμψών

—Μόλις μπῆκα φίλε μου στό δάσος κι' ἔκανα καμμιά πενηνταριά βήματα, νά σου καί βλέπω μιά τίγρι. Ἀμέσως πέφτω ἀπάνω της, τή σκίζω στή μέση καί τῆς γδέρνω τήν προβιά. Εἶναι αὐτή πού βλέπεις ἐδῶ στό πάτωμα.

—Μέ τά χέρια σου τή σκότωσες;

—Βέβαια. Δέν εἶχα ὅπλο ἐπάνω μου.

—Μά αὐτηνῆς τό κεφάλι ἔχει δυό μεγάλες τρῦπες ἀπό σφαῖρες.

—Ε! Βέβαια... Τήν εἶχε χτυπήσει κάποιος κυνηγός πρίν ἀπό μένα...

Ἐξ ἰδίων...

Ὁ λόγος γιά ἕνα ἄρρωστο:

—Τόν καϋμένο, πῶς τόν λυπᾶμαι, πού πάσχει ἀπό τῦφο. Κι' ἄν γιατρευθῇ, θά μείνῃ βλάκας.

—Μπᾶ! Ποῦ τό ξέρεις;

—Ἀμ' ἐγώ τήν πέρασα αὐτή τήν ἀρρώστεια...

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

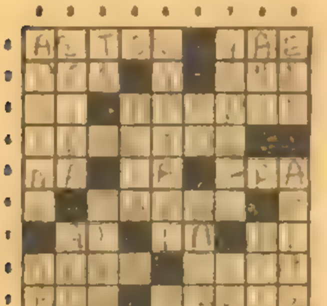
Σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1. Κάτοικος τῶν πόλεων.— Ἐκεῖ προσευχόμεθα (κλητ.).
2. Γυναικεῖον ὄνομα τῆς μυθολογίας.— Πρόθεσις.
3. Ἄρθρον (πληθ.).— Μέρος τοῦ λόγου (γεν. πληθ.).
4. Ἠθικός, τίμιος (καὶ ἀνδρικὸν ὄνομα).
5. Δεικτικὸν (δημ.).— Ἄνθη.— Θεά.
6. «Ὁ βήχας καὶ ὁ...... δὲν κρύβονται».
7. Ἄρθρον (πληθ.). — ΙΛ.— Ἄρθρον (πληθ.).
8. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.— Ἔπειτα, ἐν συνεχείᾳ (ἀρχ.).
9. Εἶδος ὄφεως (κλητ.).— Υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Καθέτως:

1. Θαυμάζεται διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἱστοῦ της.
2. Γραμμή, ἀράδα. — Ὀργανισμὸς ποὺ φροντίζει γιὰ τὴ σταφίδα.
3. Ἄρθρον (πληθ.).— Μὲ αὐ-

τὴν χρίουν τὰ ὕφαλα τῶν ἱστιοφόρων.
4. Μία τῶν Ἠπείρων.
5. Ὑπάρχει στὸ γραφεῖο καὶ σὲ ὡρισμένα ἔπιπλα.
6. ΘΟ.— Ὑπάρχει εἰς τὰ πάρκα, τοὺς κήπους κλπ.
7. Στρατηγὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.— ΙΡ.
8. «.... σχῶμεν τὰς καρδίας».— Ἥμερον ζῷον (δημ.).
9. Ὑποθετικόν.— Ἱερὸν πρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας (θηλ., γενική).

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΝΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἡ μάγισσα, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἑπτὰ νάνων ποὺ τὴν κυνηγοῦν, γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσουν ἐπειδὴ θανάτωσε τὴ Χιονάτη, μπῆκε στὸ Λαβύρινθο ποὺ βλέπετε. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ νάνοι θὰ ἔχαναν τὰ ἴχνη της καὶ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν δαίδαλο τῶν διαδρόμων τοῦ Λαβυρίνθου, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν καταδίωξι.

Οἱ νάνοι ὅμως κατώρθωσαν νὰ εὕρουν τὸν δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἔτσι τὸ σχέδιο τῆς μάγισσας ἀπέτυχε.

Μπορεῖτε νὰ πραγματοποιήσετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια διαδρομή;

Θὰ μπῆτε στὸ Λαβύρινθο ἀπὸ τὸ ἄνω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνος — ὅπου φαίνονται δυὸ νάνοι — καὶ θὰ βγῆτε κάτω δεξιά, ὅπου εἶναι ἡ μάγισσα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ περάσετε ἀπὸ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν μαῦρες γραμμὲς ποὺ κλείουν τὸ δρόμο.

Τὰ βέλη ἄνω ἀριστερὰ καὶ κάτω δεξιά, δείχνουν τὰ σημεῖα τῆς εἰσόδου εἰς τὸν Λαβύρινθο καὶ τῆς ἐξόδου.

Ἡ λύσις τοῦ σταυρολέξου τοῦ 28ου φύλλου

Ὁριζοντίως 1 Νεολαία—Μεταξᾶς, 2 Ἰάβα, 3 Μύκονος — Ρωμῦλον, 4 Σμίθ, 5 Ἱμαλάϊα — Ἀχαρναί, 8 Παλαμᾶς—Ὀρέστης, 9 Ὧρος, 10 Ἀλφειός—Καλάμαι, 11 τρία, 12 Ἀρ[illegible]—Ρη[illegible] Καθέτως 1 Νό[illegible] Πράγ[illegible], 2 μαῖα, 3 οἰκία—λόφος, 4 λύρα, 5 Αἶντα—μεῖον, 6 Ἰένα, 7 Αἶσσα—σωστή, 10 Μάρθα—Ὀσκάρ, 11 χείρ, 12 τιμία—Ἕλλην, 13 Ρέας, 14 Ξύλου—Τίμων, 15 Αἴτη, 16 Σίναι—Σαΐτα.

> Ὅσοι μᾶς στέλλουν σταυρόλεξα, πνευματικὲς ἀσκήσεις κλπ. παρακαλοῦνται νὰ τὰ γράφουν ὅλα μαζὶ στὴν ἴδια κόλλα χαρτιοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ σὲ δεύτερη καὶ σὲ τρίτη, ποτὲ ὅμως σὲ μικρὰ χαρτιὰ καὶ χαρτάκια.
> Ἡ λύσις κάθε ἀσκήσεως πρέπει νὰ γράφεται πλάϊ ἢ κάτω ἀπ' αὐτή.
> Μὴ χρησιμοποιῆτε ποτὲ καὶ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.
> Γράφετε μὲ κοινὴ μελάνη, ἁπλᾶ καὶ κυρίως καθαρά.
> Ἀποκλείονται σταυρόλεξα ποὺ χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα, ἔχουν δύσκολες λέξεις, καὶ τῶν ὁποίων οἱ λέξεις δὲν διασταυρώνονται, ὅσο πρέπει, μεταξύ τους.

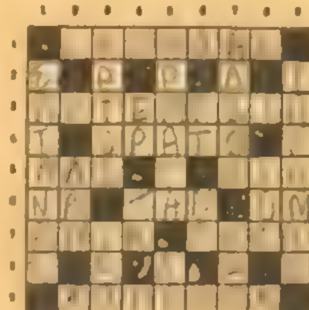
Σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1. Χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας. Πρὸς νότον συνορεύει μετὰ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.
3. Ὄνομα γυναικός, ἡ ὁποία μετέσχε τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τοῦ περσικοῦ στόλου καὶ διέφυγε βυθίσασα περσικὸν πλοῖον.
4. Ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται.
5. Θάλασσα (ἀρχ.).— Ναυτικὸν παράγγελμα (συναντᾶται καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς).
6. Δεικτικὸν (δημ.).— Θεὸς τῶν δασῶν.— ΟΜ.
7. Μελαγχολία, πλῆξις.— Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
9. Ὁ μεγαλύτερος τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ποιητῶν.

Καθέτως:

1. Ξορκισμένος νἄναι....
2. Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος, διακριθεὶς εἰς πολλὰς μάχας.

3. Ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἄνθρωπον τροφή.— Σύνδεσμος.
4. ΕΡ.— Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.
5. Ὅπλα (δημ.).— Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
6. Ἐρωτηματικὸν (ἀναγραμματισμένο). — Ἄρνησις (ξεν.).
7. Πνεύμων τῆς πόλεως.— Ἀκέραια, ἄθικτα.
8. Δηλητήριον.
9. Σαρακοστιανὸ φαγώσιμο ἀπὸ τὰ ὀρεκτικώτερα.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΠΑΝΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον θὰ γεμίσῃ ἀπὸ νέους, οἱ ὁποῖοι μὲ αἰσιοδοξίαν καὶ πίστιν θὰ ἀγωνισθοῦν τιμίως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὸν εὐγενῆ στίβον τῆς ἀθλητικῆς ἁμίλλης. Οἱ πρῶτοι μεγάλοι αὐτοὶ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ διοργανώσῃ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, τὸ κήρυγμα ποὺ ἐσάλπισε μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, θὰ σημειώσουν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων τοῦ Μαΐου, πλούσιον εἰς ἀγωνίσματα, περιλαμβάνει ἀθλητισμὸν στίβου, σκοποβολήν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ποδόσφαιρον. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι, λόγῳ τῆς μεγάλης των εὐρύτητος, θὰ κινήσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν φιλάθλων. Εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν παναθλητικὴν ὄψιν, θὰ συμμετάσχουν ὁμάδες ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, ἀθληταὶ καὶ τῶν πλέον μικρῶν χωρίων τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ξεύρουν νὰ ἀγωνίζωνται. Τὸ λεπτομερὲς πρόγραμμα τῆς κάθε ἡμέρας, διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ πὼς οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ διαρκέσουν μίαν ἑβδομάδα, θὰ ἀνακοινωθῇ πολὺ συντόμως μαζὶ μὲ πολλὰς ἄλλας λεπτομερείας.

Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἔχει ἀναλάβει ἀγρύπνως τὴν γενικὴν προετοιμασίαν τῶν ἀγώνων, κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Ἰωάννης Μουδρέας, μέλη δὲ οἱ κ. κ. Θεοτικὸς Λάζαρος, Καψάλης Σταῦρος, Μπέμπης Κων., Σίμιτσεκ Ὄττο, Μοιρόπουλος Εὐάγ., Ἀραβοσιτᾶς Ἀθαν., Μαντζάρογλου Νικ., Φραγκούδης Ρένος, Γιάμαλης Γεώργιος, Δαρῖγος Ρένος καὶ ἡ κ. Α. Βαλαωρίτου.

Καὶ ἔτσι οἱ νέοι, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας δημιουργεῖ διὰ τῶν ἀθλητικῶν Τμημάτων της, θὰ γνωρίσουν ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὴν λεωφόρο ποὺ πρέπει νὰ διανύσουν, διὰ τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης, γιὰ νὰ φθάσουν δαφνοστεφανωμένοι εἰς τὸ νικητήριο τέρμα τοῦ ἀγῶνος.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. ΑΡΡ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ παρελθοῦσα Κυριακή, μεστὴ ἀθλητικῶν γεγονότων, ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ἡ Ε. Ο. Ν. σήμερον, ἐκτὸς τῆς ἄλλης δράσεώς της, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον παράγοντα τῆς ἀθλητικῆς μας κινήσεως καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ στελέχη της θὰ ἐκπηδήσουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ συνεχίσουν τὴν ἀθλητικήν μας ἱστορίαν, ἱστορίαν τιμίων ἀγώνων καὶ τιμιωτέρων νικῶν.

Εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὅπου ἐγένετο ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης, μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ι. Μουδρέα, Ἐπιτελάρχου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τῆς 34ης Φάλαγγος, ἔγινεν ἡ παρέλασις 45 ὁμάδων, ἀντιπροσωπευουσῶν ἰσαρίθμους Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης.

Ἠκολούθησεν ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας, εἶτα δὲ ἔγινεν ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ Πρωταθλήματος μὲ διαιτητὴν τὸν κ. Ἀσπρογέρακαν καὶ μὲ τὰς ἀκολούθους συνθέσεις τῶν ὁμάδων: Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν (23ος Ὑποτομεύς): Οἰκονομίδης, Παπαγεωργίου, Κυριαζόπουλος, Παπαδόπουλος, Γεωργοπαπαδᾶτος, Κρητικός, Ἀϊβατζίδης, Νικολῆς, Τζιραλίδης, Τζανετῆς καὶ Μπερκέτης. 34η Φάλαγξ: Σπανολιός, Γιουν-

τζός, Τζελαλίδης, Γαζεπῆς, Παπαχρήστου, Καπλάνογλου, Κύρκος, Μπέμπος, Λύτινας, Συμεωνίδης καὶ Συννεφόπουλος.

Οἱ τῆς 34ης Φάλαγγος μὲ ζωηρότητα ἀπὸ τῶν πρώτων λεπτῶν τοῦ ἀγῶνος ἤρχισαν νὰ πολιορκοῦν τὸ τέρμα τῶν ἀντιπάλων των καὶ εἰς τὸ 20ὸν λεπτὸν ὁ Συννεφόπουλος ἐσημείωσε τὸ μοναδικὸν τέρμα τοῦ α´ ἡμιχρόνου.

Εἰς τὸ β´ ἡμίχρονον οἱ παῖκται τῆς ὁμάδος Ἀθηνῶν ἠγωνίσθησαν μὲ μεγαλυτέραν ζωηρότητα καὶ εἰς μίαν ὁρμητικὴν ἐπίθεσίν των ἰσοφάρισαν διὰ τοῦ Νικολῆ. Μετὰ τὴν λῆξιν ἐδόθη 20λεπτος παράτασις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀνέδειξε καὶ πάλιν οὐδεμίαν ὁμάδα νικήτριαν. Ἠκολούθησε καὶ δευτέρα παράτασις, ἐπίσης ἄκαρπος καὶ ἐν τέλει παρεχωρήθη ἡ τρίτη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μέσα ἀριστερὰ τῆς ὁμάδος Ἀθηνῶν Τζανετῆς κατώρθωσε νὰ παραβιάσῃ τὸ τέρμα τῆς 34ης Φάλαγγος χαρίσας τὴν νίκην εἰς τὴν ὁμάδα του καὶ τὸ βαρύτιμον κύπελλον εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἀγῶνος ὁ κ. Ι. Μουδρέας ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς ἀθλητάς, συγχαρεὶς τοὺς νικητὰς καὶ τοὺς ἡττηθέντας διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἠγωνίσθησαν. Ἀκολούθως ὁ κ. Μουδρέας ἀπένειμε τὸ κύπελλον εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν εἰς ἣν ἀνήκει ἡ νικήτρια ὁμὰς καὶ μετάλλια εἰς τοὺς παίκτας της.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σήμερον ἀρχίζουν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ λήγουν μεθαύριον Δευτέραν οἱ διοργανωθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀγῶνες κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὸ πρόγραμμά των πλούσιον εἰς ἀγωνίσματα περιλαμβάνει: Δρόμους ἁπλοῦς, μετ' ἐμποδίων, ἅλματα, ρίψεις κλπ.

ΑΓΩΝ ΒΑΔΗΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη εἰς Νέαν Φιλαδέλφειαν ἀγὼν βάδην ἐπὶ ἀποστάσεως 10.000 μέτρων ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ, προκηρυχθεὶς ὑπὸ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, μὲ συμμετοχὴν πολλῶν ἀθλητῶν τῶν Ὑποδιοικήσεως τῆς Περιφερείας. Τ' ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς: 1) Καμπαφλῆς τοῦ 10ου Ὑποτομέως, καλύψας τὴν ἀπόστασιν εἰς 54´, 2) Λάντος καὶ 3) Πυρομάλλης.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Τὴν Κυριακὴν 16ην τρέχοντος διεξήχθη ἐν τῷ γηπέδῳ τῆς πόλεώς μας ὁ μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀναμενόμενος ὑπὸ τῶν φιλάθλων ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας καὶ Ε. Ο.Ν. Λέσβου, μὲ νικήτριαν τὴν πρώτην, κατόπιν ἑνὸς τεχνικοῦ καὶ θεαματικοῦ ἀγῶνος διὰ τερμάτων 1 — 0.

Πολλαὶ χιλιάδες φιλάθλων παρηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐξητωκραύγασαν τοὺς νικητάς. Εἰς τὸν ἀγῶνα παρέστησαν καὶ αἱ ἐπίσημοι Ἀρχαὶ τῆς πόλεώς μας.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεώς μας ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν 16ην τρέχοντος οἱ προκηρυχθέντες ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. Κομοτινῆς καὶ Ε. Ο. Ν. Ξάνθης.

Πλῆθος φιλάθλου κόσμου παρηκολούθησε τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐχειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμὸν τοὺς νικητάς.

Ὁ συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν ἦτο ἐξαιρετικὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ἐπιδόσεις ἱκανοποιητικαί. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α΄ Κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Μακρυγιάννης (Ξάνθης) 12΄΄3)10, 2) Ρέγγος (Ξάνθης) 12΄΄6)10, 3) Οἰκονόμου (Κομοτινῆς) 12΄΄8)10.

Δρόμος 400 μέτρων: 1) Ρέγγος (Ξαν.) 58΄΄4)10, 2) Παπαναστασίου (Κομ.) 59΄΄5)10, 3) Ρουμανίδης (Ξάν.) 60΄΄.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Ρέγγος (Ξάν.) 2΄21΄΄4)10, 2) Παπαδόπουλος (Κομ.) 2΄23΄΄3)10, 3) Ρουμανίδης (Ξαν.) 2΄24΄΄.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Μπρουκούρης (Ξάν.) 6 μ., 2) Μακρυγιάννης (Ξάν.) 5.94, 3) Ἀντωνιάδης (Κομ.) 5.10.

Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Μπρουκούρης (Ξάν.), 13.04 μ., 2) Θεοχαρίδης (Ξάν.) 12.15, 3) Ἐμμανουηλίδης (Κομ.) 11.48.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Τρoῦζος (Κομ.) 1.55, 2) Μπρουκούρης (Ξάν.) 1.55, 3) Θεοχαρίδης (Ξάν.) 1.50.—

Ἀκοντισμός : 1) Μακρυγιάννης (Ξάν.) 40.70, 2) [illegible] (Ξάν.) 38, 3) Χ''Γιαννάκης (Ξάν.) 32.05.

Β΄ Κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Χαρσιτζόγλου (Ξάν.) 13΄΄1)10, 2) Χαντζίκας (Ξάν.) 13΄΄3)10, 3) Πρασόπουλος (Κομ.) 13΄΄4)10.

Δρόμος 200 μέτρων: 1) Χ''Τάσης (Ξάν.) 26΄΄3)10, 2) Ξανθόπουλος (Ξάν.) 27΄΄6)10, 3) Πρασόπουλος (Κομ.) 27΄΄7)10.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Γκαϊδατζῆς (Κομ.) 5.48 μ., 2) Χαντζίκας (Ξάν.) 5.35, 3) Πουσκούρης (Κομ.) 5.07.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Γκαϊδατζῆς (Κομ.) 1.45 μ., 2) Λασκαρίδης (Ξαν.) 1.40, 3) Μιχαηλίδης (Ξάν.) 1.35.

Ἀκοντισμός: 1) Τατάγιας (Ξάν.) 36 μ., 2) Γκαϊδατζῆς (Κομ.) 32.50, 3) Κυριακίδης (Κομ.) 31.50.

Σφαιροβολία: 1) Χ''Τάσης (Ξάν.) 12.82 μ., 2) Τζελέπογλου (Ξάν.) 11.47, 3) Γκαϊδατζῆς (Κομ.) 11.15.

Κομοτινὴ - Ξάνθη (Φαλαγγίτισσαι)

Δρόμος 60 μέτρων: 1) Στεφανίδου (Κομ.) 9΄΄, 2) Πάικο (Κομ.) 9΄΄3)10, 3) Μακρυγιάννη (Ξάν.) 10΄΄.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Τζαμπατζίδου (Κομ.) 3.90 μ., 2) Στεφανίδου (Κομ.) 3.62, 3) Μακρυγιάννη (Ξάν.) 3.60.

ΠΑΤΡΑΙ. — Ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πατρῶν ἐτελέσθη ὁ προκηρυχθεὶς ἀγὼν δρόμου ἐπὶ ἀποστάσεως 3.000 μέτρων. Εἰς τὸν ἀγῶνα ἔλαβον μέρος 18 δρομεῖς τερματίσαντες ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐπευφημιῶν τῶν παρακολουθούντων φιλάθλων, μὲ τὴν ἀκόλουθον σειράν:

1) Κατραβᾶς Κων. 10΄11΄΄4)5.

2) Ἀντωνίου Γρηγ. 10΄12΄΄3)6.

ΚΟΖΑΝΗ. — Εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεως Κοζάνης διεξήχθησαν ποδοσφαιρικοὶ καὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. Κοζάνης - Θεσσαλονίκης.

Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεώς μας, καθὼς καὶ πλῆθος φιλάθλων. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐπέτυχον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ποδοσφαιρικῆς συναντήσεως καὶ κατὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ α΄ ἡμιχρονίου ἐτελέσθησαν τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα στίβου:

Δρόμος 60 καὶ 100 μέτρων Σκαπανέων. Δρόμος 100 μέτρων Β΄ Κατηγορίας. Ἅλμα εἰς ὕψος καὶ ἀκοντισμὸς Α΄ καὶ Β΄ Κατηγορίας. Βολὴ χειροβομβίδος, δρόμος 2.000 μέτρων καὶ ποδηλασία ἐπὶ ἀποστάσεως 10.000 μέτρων.

Ὁ ἀγὼν ποδοσφαίρου, ἐξ ἄλλου, ἐκράτησεν ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν, διεξαχθεὶς τεχνικώτατα. Τόσον κατὰ τὸ α΄ ἡμιχρόνιον ὅσον καὶ κατὰ τὸ β΄ ἡ ὑπεροχὴ ἦτο μὲ τὸ μέρος τῶν παικτῶν τῆς ὁμάδος τῆς Θεσσαλονίκης, ἥτις καὶ τελικῶς, κατόπιν θεαματικοῦ ἀγῶνος, ἐξῆλθε νικήτρια διὰ τερμάτων 3 — 1.

ΠΥΡΓΟΣ. — Τὴν 19ην τρέχοντος ἡ ὁμὰς Θ 100 τῆς Ε. Ο. Ν. Πύργου συνηντήθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου μετὰ τῆς ὁμάδος Ε. Ο. Ν. Πελοπίου, παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ πλείστων φιλάθλων. Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο ὁμάδων ἔληξε μὲ 16 — 2 ἔναντι 15 — 4 τῆς ὁμάδος Πελοπίου.

Ποδοσφαιρικὰ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Γυμνασίου Σπάρτης ἐγένετο συνάντησις τρίτης σειρᾶς μεταξὺ τῶν πρωταθλητριῶν ὁμάδων Διοικήσεων Ἠλείας καὶ Λακωνίας. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Διοικήσεως Λακωνίας μὲ 2 — 1.

Ἡ σύνθεσις τῆς νικητρίας: Ν. Δαμηράλης — Γ. Μορφογένης, Ι. Καραγιαννάκος — Μ. Μαγριπλῆς, Ε. Παναγουλάκος, Γ. Βουκίδης — Α. Κοντοζήσης, Κ. Λουμάκης, Γ. Λιναρδάκης, Α. Καίσαρης καὶ Ε. Μαστοράκος.

— Εἰς τὴν Μυτιλήνην συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῆς Ε. Ο. Ν. Κυκλάδων καὶ Λέσβου μὲ ἀποτέλεσμα τὴν νίκην τῆς ὁμάδος τῆς Λέσβου 3 — 0.

— Εἰς τὰ Ἰωάννινα ἡ Α΄ Ἰωαννίνων ἐνίκησε τὴν Β΄ Ἰωαννίνων μὲ 2 — 0, ἡ Β΄ Ἰωαννίνων τὴν ὁμάδα τῆς Βησσάνης μὲ 2 — 0 καὶ ἡ Α΄ Ἰωαννίνων τὴν αὐτὴν ὁμάδα μὲ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα.

— Εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐξ ἄλλου, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἰωαννίνων ἐπεβλήθη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας μὲ 2 — 1. Τὴν νικήτριαν ἀπετέλουν οἱ Δανάκας — Λαδᾶς, Ζουρνᾶς — Ἀναγνωστόπουλος, Βλάχος, Μάλλιος — Μακρῆς, Μητροκώστας, Λιάβαρης, Περίδης καὶ Κούρτιος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὡς ἀνεμένετο, ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ ἡρωϊκοῦ Κρητικοῦ λαοῦ καὶ ἀνταξίων τέκνων του, τῶν ἀποτελούντων τὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. Κρήτης. Αἱ κατωτέρω δημοσιευόμεναι τηλεγραφικαὶ ἀνταποκρίσεις δίδουν ἀμυδρὰν εἰκόνα τῶν ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ λατρείας, τῶν ὁποίων ἀντικείμενον ἐγένετο ὁ κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος.

ΧΑΝΙΑ, 19 Ἀπριλίου.—Ἡ πόλις τῶν Χανίων ἀπὸ πρωΐας, ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Νεολαίας, εὑρέθη ἐπὶ ποδός. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο ἀφάνταστος. Ἡ πόλις ἦτο σημαιοστολισμένη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἀπὸ τῆς προκυμαίας μέχρι τοῦ γυμναστηρίου ὑπερτρισχίλιοι Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι ἐν στολῇ καὶ ἕτεραι δύο χιλιάδες ἄνευ στολῆς παρετάχθησαν ἀναμένοντες τὴν διέλευσιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἡ ὑποδοχὴ προσέλαβε χαρακτῆρα παλλαϊκῶν ἐκδηλώσεων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Ἅμα τῷ κατάπλῳ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Χανίων κ. Σηφάκης μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἀνῆλθον εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς ὑπέβαλεν ἀναφορὰν τῆς δυνάμεως τῆς Νεολαίας, προσφωνήσας καταλλήλως τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον, ὅστις τὴν 8½ ἀπεβιβάσθη τοῦ ἀτμοπλοίου. Εἰς τὴν ἀποβάθραν τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ὁ μέραρχος Κρήτης, ὁ ἀνώτερος διοικητὴς Χωροφυλακῆς, ὁ δήμαρχος Χανίων, ἅπασαι αἱ ἀρχαί, τὰ σωματεῖα, αἱ ὀργανώσεις καὶ χιλιάδες λαοῦ ἐπευφημοῦντος καὶ ζητωκραυγάζοντος. Εἰς τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ἡ Φαλαγγίτισσα Λαντζάκη προσέφερεν ἀνθοδέσμην, συνοδεύσασα ταύτην μὲ θαυμασίαν προσφώνησιν. Ἐπίσης προσέφερεν ἀνθοδέσμην ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀθλητικῶν σωματείων τῆς πόλεως. Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος συγκεκινημένος ηὐχαρίστησε. Ἀκολούθως, ἐπιβὰς αὐτοκινήτου, ἱστάμενος καὶ χαιρετῶν τοὺς παρατεταγμένους ἑκατέρωθεν τῶν ὁδῶν σχηματισμοὺς τῆς Νεολαίας καὶ τῶν σχολείων, συνοδευόμενος δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, κατηυθύνθη εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν, ἔνθα ηὐχήθησαν αὐτῷ τὸ «Καλῶς ἦλθες» οἱ ἐκπρόσωποι τῶν σωματείων, τῶν συλλόγων, τῶν ὀργανώσεων κλπ. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας μέχρι τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πλήθους. Τὴν 10ην π.μ. συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων. Τὴν 10.30' μεταβὰς εἰς τὸ γυμναστήριον τῆς πόλεως ἐπεθεώρησε παρατεταγμένους ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Νεολαίας, ἐκφράσας τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ ἀρρενωπὸν παράστημα καὶ τὴν ἄμεμπτον ἐμφάνισιν αὐτῶν. Ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ὑπερόχου πατριωτικοῦ περιεχομένου πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, καταχειροκροτηθεὶς καὶ ἐπευφημηθεὶς ζωηρῶς. Ἀκολούθως ἐγένετο παρέλασις τῶν σχηματισμῶν προπορευομένης τῆς μουσικῆς τῆς φρουρᾶς ὑπὸ φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ τοῦ κατακλύσαντος τὸ γυμναστήριον πλήθους. Τὴν 12.30' μ. μ. ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Ὑπουργοῦ, τοῦ μεράρχου, τοῦ ἀνωτέρου διοικητοῦ Χωροφυλακῆς, τοῦ περιφερειακοῦ διοικητοῦ Χανίων καὶ ἄλλων ἀξιωματούχων τῆς Νεολαίας, ἀνεχώρησε δι' Ἀλικιανὸν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν αὐτόθι σχηματισμῶν.

ΑΛΙΚΙΑΝΟΣ, 19 Ἀπριλίου. — Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν 1 μ. μ. ἀφίκετο εἰς Ἀλικιανόν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος καὶ τῶν πλησίον χωρίων ἐπεφύλαξαν εἰς αὐτὸν ὑποδοχὴν ἀπεριγράπτως ἐπιβλητικήν. Ἔξωθι τῆς Κοινότητος ὑπεδέχθησαν τὸν κ. Ἐπίτροπον οἱ κοινοτάρχαι. Μία Φαλαγγίτισσα προσέφερεν ἀνθοδέσμην, συνοδεύσασα μὲ προσφώνησιν ἐνθουσιώδους πατριωτικοῦ περιεχομένου. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ὡμίλησε διὰ μακρῶν, ἐξάρας τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν Κρητῶν καὶ τονίσας ὅτι ἡ Κρήτη ὑπῆρξε πρωτοπόρος εὐγενῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος ἀγώνων καὶ πρὸς προαγωγὴν εἰρηνικῶν ἔργων. Ὁ λόγος τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐπροκάλεσε θύελλαν χειροκροτημάτων καὶ ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἠκολούθησε παρέλασις ὑπερχιλίων ἐν στολῇ καὶ μὴ Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

ΧΑΝΙΑ, 20 Ἀπριλίου.—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπιστρέψας ἐξ Ἀλικιανοῦ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς χθές, παρηκολούθησεν ἐθνικοὺς χορούς, δοθέντας ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἀκολούθως, μεταβὰς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπεθεώρησε τοὺς ἀξιωματούχους καὶ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς δώσας ὡρισμένας ὑποθήκας.

Τὴν 9ην μ. μ. παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμήν του ὑπὸ τοῦ Δήμου, καθ' ὃ ἠγέρθησαν πατριωτικαὶ προπόσεις.

Ἀναχωρήσας σήμερον, μετέβη τὴν 10½ π. μ. εἰς Καλύβες, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, τοῦ μεράρχου Κρήτης, τοῦ διοικητοῦ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἐπισκόπου. Τὸν κ. Ἐπίτροπον προσεφώνησεν ὁ ἱερεὺς διευθυντὴς τοῦ σχολείου κ. Τζομπανάκης, ἐξάρας διὰ λόγων συγκινητικῶν τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. Φαλαγγίτισσαι προσέφερον ὡραιοτάτας ἀνθοδέσμας. Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἄκρως συγκεκινημένος διὰ τὰς ἐκδηλώσεις, ὡμίλησε δι' ὀλίγων προκαλέσας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰω. Μεταξᾶ καὶ αὐτοῦ. Ἐπηκολούθησεν ἐπιθεώρησις καὶ παρέλασις τοῦ σχηματισμοῦ Καλυβῶν.

ΜΕΛΑΜΠΕΣ, 21 Ἀπριλίου.—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ρεθύμνης κ. Κρεββατᾶ, ἀφίκετο τὴν 1½ εἰς Μελάμπες. Ἡ γενομένη ὑποδοχὴ ἦτο ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπής, ὑπερβᾶσα πᾶσαν προσδοκίαν. Συμμετέσχον αἱ Κοινότητες Ἁγίας Γαλήνης, Κρύας Βρύσης, Σαχτουρίων, Ὀρνές. Εἰς μακρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀπόστασιν ὑπερτριάκοντα ἔφιπποι ὑπεδέχθησαν τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον συνοδεύσαντες τιμητικῶς αὐτὸν μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ χωρίου, ὅπου παρετάχθησαν εἰς [illegible] τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ὑπερτριακόσιοι Φαλαγγῖται καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῶν πλησίον Κοινοτήτων ἄνευ διακρίσεως, παρὰ τὸ [illegible] τῆς [illegible]. Ἠκολούθησαν ἐπιθεώρησις καὶ ὡραία ὁμιλία τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου διὰ τὰς εὐγενεῖς [illegible] καὶ [illegible] ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων τῆς [illegible]. Ἐν τέλει παρέλασις ἣν ἠκολούθησαν [illegible] ὑπὸ Βρακοφόρων καὶ Φαλαγγιτῶν. Εἰς τὰς ἐνδιαμέσους Κοινότητας Μέδουσα, Ἀρμένους, Δαριβιανά, Ἀγκουσελιανά, ὅπου παρετάχθησαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Φαλαγγίτας, ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἐνθουσιωδεστάτη. Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἀπὸ τὰς προσφερθείσας ἀνθοδέσμας μετεβλήθη εἰς ἀνθοφόρον ἅμαξαν, καθ' ὅλην δὲ τὴν διαδρομὴν ἐστήθησαν ἁψῖδες μὲ εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Παρετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος γεῦμα. Τὴν 3½ ἀνεχώρησε διὰ Σπῆλι.

ΣΠΗΛΙ, 21 Ἀπριλίου.—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας ἀφίκετο τὴν 4½ μ. μ. εἰς τὴν κωμόπολιν Σπῆλι. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν κατοίκων ὑπῆρξεν ἐνθουσιωδεστάτη μὲ παραταχθέντας εἰς τὸν περίβολον τοῦ σχολείου ὑπερτριακοσίους Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας τῶν Κοινοτήτων Σπῆλι καὶ Ἀδράκτου, τοὺς ὁποίους ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐπεθεώρησεν, ὁμιλήσας διὰ μακρῶν ὑπὸ τὰς συνεχεῖς ἐπευφημίας τῶν κατοίκων καὶ τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Πρωθυπουργοῦ. Τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον προσεφώνησεν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος διὰ συγκινητικοῦ πατριωτικοῦ λόγου. Διετράνωσε τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας διερμηνεύων τὰ αἰσθήματα αὐτῶν. Τὴν 5.30′ ἀπογευματινὴν ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς Ρέθυμνον.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν περασμένη Πέμπτη ἐπανελήφθησαν τά, λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, διακοπέντα μαθήματα θεωρητικῆς καταρτίσεως στελεχῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Διοίκησις ἀποδίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν, δεδομένου ὅτι συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα ὁ διδάσκων θὰ δώσῃ ὡλοκληρωμένην τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάλυσιν ἀπὸ φιλοσοφικῆς, κοινωνιολογικῆς, πολιτικῆς καὶ ἰδίᾳ νομικῆς ἀπόψεως τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπικειμένης τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Φοιτητῶν καὶ Σπουδαστῶν γενικῶς διὰ τὰς ἐπαρχίας των, ὅπως διενεργηθῶσι συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ. κατὰ Σχολάς, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἑνοποιήσεως τῆς δράσεως εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του ἑκάστου.

Τὴν διενέργειαν τῶν ὡς ἄνω συγκεντρώσεων καὶ τὴν κατ' αὐτὰς καθοδήγησιν τῶν ἀναχωρούντων Σπουδαστῶν ἀνέθεσεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῶν σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Γεν. Ἐπόπτην τῶν III Γραφείων τῆς Δ.Α.Σ.

—Τὴν παρασκευὴν τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἐγένετο ἡ συγκέντρωσις τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς, ἥτις προσῆλθε σύσσωμος.

Κατ' αὐτὴν ὁ ὁμιλητής, διακοπτόμενος ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν Φαλαγγιτῶν, ἔδωσεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰς κατευθύνσεις ἐκείνας, αἵτινες ἁρμόζουν εἰς τὴν ἀτομικὴν ἑκάστου δρᾶσιν κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα.

Ἀκολούθως, ἀναφερόμενος εἰς τὴν διεθνῆ κρίσιν τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὑπεγράμμισε τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ψυχικὴν ἑνότητα, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνσαρκώνει εἰς τὸ πρόσωπο Του ὁ [illegible], τονίσας ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὸ πρόσωπόν Του καὶ ἡ πειθαρχία εἰς τὰ κελεύσματά Του εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο κριτήριο τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἔθνους.

—Τὸ Σάββατο 22 Ἀπριλίου ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὸν Οἶκο τοῦ Φοιτητοῦ, καθ' ὅλην δὲ τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν ἐρχομένη, θὰ ἐξακολουθήσουν αἱ κατὰ Σχολὰς συγκεντρώσεις, τὴν ὡραίαν δὲ αὐτὴν προσπάθειαν θὰ ἐπισφραγίσῃ ὀγκώδης Πανσπουδαστικὴ συγκέντρωσις περὶ τὰ μέσα Μαΐου, ἥτις θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία τοῦ λήγοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Ἡ κατ' αὐτὴν προσέλευσις τῶν Σπουδαστῶν προμηνύεται ἀθρόα καὶ ἐπιβλητική.

Ἤδη λαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν τῆς συγκεντρώσεως.

—Τὴν 7ην μ. μ. τῆς 22 Ἀπριλίου ἐγένετο εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς διάλεξις ὑπὸ τοῦ III Γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Δ.Α.Σ. μὲ θέμα: «Τὸ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνος τῆς 25ης Μαρτίου».

Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ὑπερπεντακόσιοι Φοιτηταί.

Εἰσαγωγὴν εἰς τὸ θέμα ἔκαμε συντόμως ὁ Διευθυντὴς τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, ἀκολούθως δ' ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Φαλαγγίτης ὁμιλητής, ὅστις καὶ διεξῆλθε τὸ θέμα του κατὰ τρόπον ἐπαινετόν, ἀποσπάσας τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀκροατῶν του.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀντιπροσωπεία τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν γενεθλίων τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης [illegible] τὰ Ἀνάκτορα καὶ προσέφερεν ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην καὶ τὰς εὐχὰς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

—Ἤρχισεν ἡ 2α σειρὰ τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς ἀνωτέρων στελεχῶν, Ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ τὰ μαθήματα τῆς Κας Φράγκου καὶ Βυζαντινῆς Ἱστορίας ὑπὸ τῆς συντρόφου Κας Κώττα. Ζωηρὰ ἡ προετοιμασία τῶν ἀθλητριῶν μας διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μαΐου. Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν τὰ μαθήματα καὶ αἱ συγκεντρώσεις. Προετοιμασία ἐντατικὴ τῆς χορῳδίας διὰ προσεχῆ της ἐμφάνισιν, καθὼς καὶ τοῦ τμήματος τοῦ πιάνου, προκειμένου νὰ ἐμφανισθοῦν τὸν μῆνα Ἰούνιον. Ὡραιοτάτη ἡ ἐμφάνισις ἀπὸ Ραδιοφώνου τῆς Χορῳδίας τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν. Ἐτραγούδησε θαυμάσια Ἐθνικὰ τραγούδια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γλυκοφρίδη.

Εἰς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς συγκεντρώνονται τακτικὰ τὰς ἡμέρας ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ψυχαγωγίας.

Εἰς ὅλα τὰ ὑποδιαμερίσματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ γίνονται τακτικώτατα τὰ μαθήματα, ἡ γυμναστική, αἱ ἀθλοπαιδιαί. Εἰς τὸν ὑποτομέα Ἀμαρουσίου ὡμίλησε δόκιμος Λοχίτης μὲ θέμα: «Περὶ καθηκόντων [illegible]». Εἰς [illegible] Ν. Σμύρνης ὡμίλησεν ἐπίσης δόκιμος Λοχίτης τοῦ ὑποτομέως «Περὶ ἀναλύσεως τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας». Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῶν Ὑποτομέων 1ου, 2ου καὶ 5ου ἐξέδραμον εἰς Βουλιαγμένην καὶ ἐπέρασαν μίαν ὑπέροχη ἡμέρα μὲ τραγούδια, ποιήματα, χοροὺς καὶ μὲ ὡραιοτάτη ὁμιλία τῆς Διοικητρίας. Ἐξαιρετικὸ κέφι ἔδωσε τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ. Τὴν Κυριακὴ τμῆμα Φαλαγγιτισσῶν τῆς Υ. Θ. Α. ἀπέδωσε τιμὰς παραταχθὲν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας. Αἱ Διοικήτριαι μὲ [illegible] τοὺς ἀγῶνας τῆς Δ.Α.Σ. τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Ἐπίσης ἐγένετο ἐπιθεώρησις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικητοῦ Κας Κλειοῦς Μαντζούφα.

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐπανελήφθη εἰς τὴν Καλλιθέαν διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας Νότου τὸ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν σημειῶσαν θεατρικὸν ἔργον «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς ὅλας τὰς γενομένας κατὰ τόπους ἐπισήμους τελετάς, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως [illegible] τῆς Ε. Ο. Ν., ἀποδείξαντα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν ποὺ τρέφουν πρὸς τὸν Ἀνώτατον Ἄρχοντα. Οὕτω ἐν Ἀθήναις τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως μετέσχον τῆς παρατάξεως διὰ τὴν δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως, ἐνῷ ἕτερα ἐξ αὐτῶν παρέστησαν κατὰ τὰς δοξολογίας τὰς τελεσθείσας εἰς διαφόρους ναούς.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς διέθεσεν ἀποσπάσματα ἀνάλογα κατὰ τὴν δοξολογίαν εἰς τοὺς μητροπολιτικοὺς ναούς, [illegible] Ν. Κοκκινιᾶς, Ἁγίου Γεωργίου (Κερατσινίου) καὶ τῶν Κοινοτήτων Κορυδαλλοῦ, Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη καὶ Ν. Φαλήρου.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Βορρᾶ ἀπέστειλεν ἐπίσης τμήματά της εἰς ἅπαντας τοὺς ἱεροὺς ναούς, τὰ ὁποῖα τμήματα μετὰ τὴν δοξολογίαν παρήλασαν καταχειροκροτηθέντα.

Εἰς τὰς [illegible] οἱ ὑποτομέαρχαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Καλλιθέας ὡμίλησαν πρὸς τὰ τμήματά των ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως. Ἀνάλογοι δὲ δυνάμεις Φαλαγγιτῶν παρέστησαν εἰς τοὺς διαφόρους ναοὺς Καλλιθέας, Μοσχάτου, Ταύρου, Ἑλληνικοῦ, Π. Φαλήρου, Γλυφάδας κλπ.

—Κατόπιν τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας ποὺ ἐσημείωσεν ἡ κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου δοθεῖσα θεατρικὴ παράστασις [illegible] Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης, ἑτοιμάζεται διὰ [illegible] τῆς ὁποίας οἱ ἔξυπνοι στίχοι καὶ διάλογοι θὰ σκορπίσουν ἀθίαστα γέλια. Εἰς αὐτὴν θὰ παίξουν ἀποκλειστικῶς καὶ μό-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

νον Φαλαγγῖται διαφόρων ὑποτομέων τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης.

Ἐξ ἄλλου πρὸς πληρεστέραν ψυχαγωγίαν τῶν μικρῶν Σκαπανέων, παρελήφθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τὸ πρῶτον κινητὸν κουκλοθέατρον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔναρξις θὰ λάβῃ πανηγυρικὸν χαρακτῆρα εἰς ἕνα τῶν μεγάλων θεάτρων τῆς Πρωτευούσης. Κατ' αὐτὴν θὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἡ Χορῳδία τῆς Περιφερείας, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ τὰς δοκιμάς της.

—Ἡ κίνησις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν ἐξακολουθεῖ ζωηρά, συνεχίσθη δὲ καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ κατὰ τόπους προπαίδευσις, ὡς καὶ ἡ θεωρητικὴ διδασκαλία.

—Κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς τοῦ μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν παραταχθὲν ἀπέδωκε τιμάς. Ἐπίσης ἐγένετο ἡ τακτικὴ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις ὑποτομεαρχῶν, πρὸς οὓς ἐδόθησαν αἱ ἀπαιτούμεναι ὁδηγίαι.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁ διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς δι' ἡμερησίας διαταγῆς του ἐξέφρασε πρὸς πάντας τοὺς ἑορτάζοντας βαθμοφόρους, Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως τὰς εὐχάς του.

—Τὴν προπαρελθοῦσαν Πέμπτην, εἰς τὴν τακτικὴν ἑβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν τῶν Ὑποτομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς παρέστη καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ψυχαγωγίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μετὰ τοῦ ἐπιτελοῦς του, ὁμιλήσας ἐπὶ πλείστων ἀφορώντων τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐπίσης τοὺς ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησεν ἡ ἐπιτροπὴ τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία καὶ ἐξήτασε τὰ πρὸς ἐνοικίασιν νέα κτίρια τῆς Ὑπ)σεως Πειραιῶς.

—Τὴν γενομένην εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς διάλεξιν τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Γονέων «Χριστιανικὴ Ἀγωγὴ» παρηκολούθησαν ὁ διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του.

—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν αἱ καθιερωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ὑπ)σεως Βορρᾶ ἐκπαιδευτικαὶ ἐκδρομαὶ βαθμοφόρων.

Οὕτω, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν οἱ βαθμοφόροι τοῦ 3ου ὑποτομέως Πειραιῶς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑποτομεάρχην, ἐξέδραμον εἰς Πεντέλην καὶ εἰς τὸν προοριζόμενον διὰ τὴν θερινὴν κατασκήνωσιν τῆς Ὑποδιοικήσεως χῶρον, ἔνθα παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, παρασκευάσαντες οἱ ἴδιοι τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα των ἐπὶ τόπου. Συμφώνως δὲ μὲ τὸ σχετικὸν πρόγραμμα, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐκδρομὴν ἐξετελέσθησαν ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ἀνιχνεύσεις, ἀθλητικαὶ παιδιαὶ κλπ.

—Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων καὶ Θηλέων Νότου τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν παρετάχθη κατ' ἀντιζυγίαν ἐπὶ τῶν ὁδῶν διελεύσεως τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ χώρου ἔνθα θὰ ἐθεμελιοῦτο τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον τῆς Νέας Ἑστίας εἰς Ν. Σμύρνην, καὶ ἀπέδωκε τὰς τιμάς. Ἐκ τῶν ἐπισήμων κατέφθασαν πολλοὶ Ὑπουργοὶ καὶ ὁ Δήμαρχος Καλλιθέας ὡς καὶ ἡ κοινοτικὴ ἀρχὴ Ν. Σμύρνης.

Περὶ τὴν 5.15' κατέφθασαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων καὶ παρατεταμένων ζητωκραυγῶν. Μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων πρὸς τὸ σεπτὸν Του πρόσωπον, καὶ ἀκολούθως ἀνεγνώσθη ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἄλσος τῆς Νέας Σμύρνης ὀνομάζεται «Ἄλσος Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'». Ὁ κ. πρόεδρος τῆς Κοινότητος, τελευτῶν, ἐτόνισε τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὸν ἀγαπημένον μας Ἀρχηγόν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Εἰς ἀνταπόδοσιν προηγουμένης ἐπισκέψεως, κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ τμῆμα Ἐρυθρῶν μετέβη εἰς Βίλλια.

Δύο ὁμάδες, μία Φαλαγγιτῶν καὶ μία Σκαπανέων, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ τοπικοῦ ἀρχηγοῦ Ἐρυθρῶν κατὰ τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα ἀπεβιβάσθησαν εἰς Βίλλια καὶ ἔξωθεν τοῦ χωρίου. Παρελαύνουσαι διὰ τῆς κεντρικῆς λεωφόρου, μετέβησαν εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κατάστημα, ὅπου ἔγιναν ἐνθουσιωδῶς δεκταὶ ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, τῶν ὑπαλλήλων καὶ πλήθους κόσμου. Ὁ πρόεδρος ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ Καταστήματος ηὐχήθη τὸ «καλῶς ὡρίσατε». Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν κατάθεσις στεφάνου ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ ἀρχηγοῦ Ἐρυθρῶν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων. Τὰ δύο τμήματα ἀδελφωμένα εὑρίσκονται πρὸ τοῦ μνημείου, ἐνῷ πλῆθος κόσμου ἀπὸ τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα παρακολουθεῖ τὴν σεμνὴν τελετήν. Με συγκινητικὰς φράσεις ὁ ἀρχηγὸς Ἐρυθρῶν τονίζει τὸ ἐγκώμιον ἐκείνων καὶ τοὺς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ Νέα Γενεά, πιστὴ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν της, θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον των. Παρελαύνουν πρὸ τοῦ μνημείου καὶ ἀποδίδουν τιμὰς ὅλοι οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς καὶ τῶν δύο τμημάτων, ἐπευφημούμενοι καὶ χειροκροτούμενοι συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιῶντος πλήθους. «Νὰ ζήσῃ ἡ Νεολαία», «Νὰ μᾶς ζήσετε», ἦσαν αἱ φράσεις που ἠκούοντο κάθε τόσο ἀπὸ τὸ πλῆθος. Εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν κατόπιν προσφέρονται ἀναψυκτικὰ εἰς ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας καὶ δίδεται διαταγὴ διαλύσεως. Μικραὶ ὁμάδες Βιλλιωτῶν—Ἐρυθραίων διασκορπίζονται εἰς τοὺς δρόμους. Ἡ ἐπιδιωκομένη μεγαλυτέρα ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν ἐπαρχιακῶν τμημάτων φθάνει εἰς τὸ ἔπακρον. Οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς πλειστάκις σταματῶνται ὑπὸ τῶν Βιλλιωτῶν εἰς τὰ διάφορα κέντρα διὰ νὰ τοὺς προσφερθῇ κάτι. Ὅλαι γενικῶς αἱ σκηναὶ δίδουν σαφῆ εἰκόνα τῆς ἀληθινῆς φιλίας ποὺ ἑνώνει τὰ δύο χωριὰ καὶ ἰδιαίτερα τὴ Νεολαία. Εἰς τὸν παρευρεθέντα ἐπιτελῆ τῆς Διοικήσεως, εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ὑπαλλήλους παρετέθη τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας γεῦμα εἰς κεντρικώτατον κέντρον ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος. Κατ' αὐτὸ ἠγέρθησαν προπόσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Νεολαίας καὶ κάθε τόσον δὲν παρέλειπον νὰ ἀναφέρουν τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ἥτις συνετελέσθη διὰ τοῦ Καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου, πιστὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας παρουσιάζει καὶ ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψις. Ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους τὰς βραδινὰς ὥρας ἀνεχώρησαν προπεμφθέντες ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ τοπικοῦ ἀρχηγοῦ τμήματος οἱ Ἐρυθραῖοι μὲ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΕΔΕΣΣΑ.—Τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος τμήματα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς βαθμοφόρους των ἐτήρησαν τὴν τάξιν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν τελετῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, τὴν δὲ Μ. Παρασκευὴν ἐστόλισαν τοὺς Ἐπιταφίους καὶ ἔψαλαν τὰ ἐγκώμια.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἑώρτασαν ἀπὸ κοινοῦ. Τοὺς ἑορτάζοντας Φαλαγγίτας ἐπεσκέφθησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

—Ἐκ μέρους ὁμάδος Φαλαγγιτῶν Ἐδέσσης ἐπεδείχθη ἀληθὲς πνεῦμα αὐτοθυσίας κατὰ τὴν κατάσβεσιν μιᾶς πυρκαϊᾶς εἰς τὴν πόλιν. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τούτους ἀπενεμήθη ἔπαινος δι' ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΑΛΜΩΠΙΑ.—Συνεχίζονται αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν τμημάτων, κατὰ τὰς ὁποίας λαμβάνουν χώραν πρακτικαὶ καὶ θεωρητικαὶ διδασκαλίαι καὶ διάφοροι ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Λόχος Ε.Ο.Ν. Ἀρδέας ἐξέδραμεν εἰς Ἄψαλλον. Κατὰ τὴν διέλευσιν του ἐκ τοῦ χωρίου Ξιφώνεια κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων.

Τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐνεβολίασαν 3.000 δένδρα καὶ προέβησαν εἰς ἐπιχωμάτωσιν ἑλωδῶν ἐκτάσεων.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Ἰωαννίνων διῆλθον ἐν

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

πνεύματι ἀγάπης καὶ συναδελφώσεως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων, τὰ ὁποῖα εἶχαν στολίσει μὲ φιλοκαλίαν.

Τὸ ἀπόγευμα πλῆθος ἐπισκεπτῶν ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα. Τούτους ὑπεδέχετο ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετὰ τοῦ ἐπιτελείου της. Προσῆλθον ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Ἀντεισαγγελεύς, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων κ. ἄ. Ἐπίσης προσῆλθεν ὁ κ. Ὑπουργὸς—Διοικητὴς Ἠπείρου, ὅστις ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν, αἵτινες ἐζητωκραύγαζον ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ τῶν βαθμοφόρων των ἐπεσκέφθησαν τὰς φυλακάς, τὸ Γηροκομεῖον, διάφορα Νοσοκομεῖα καὶ προσέφερον αὐγά, κουλούρια, ψητό, σιγάρα κ. ἄ.

Τριμελὴς ἐπιτροπὴ μετὰ τοῦ Γεν. Ἐπόπτου καὶ μελῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων ἐπεσκέφθη τοὺς Ἀκρίτας μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμοίρασε διάφορα δῶρα. Οἱ Ἀκρῖται ὑπεδέχθησαν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν.

ΛΑΡΙΣΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἐξωσχολικῶν Φαλαγγιτισσῶν, πρὸς τὰς ὁποίας ὡμίλησε βαθμοφόρος τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ θέμα: «Γιατὶ ἔγινα Φαλαγγίτισσα».

—Αἱ ὁμάδες Β´ καὶ Γ´ ἐξέδραμον πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς κωμοπόλεις Φάρσαλα καὶ Καζακλάρ.

—Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἑώρτασαν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων, ὅπου διεσκέδασαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.—Εἰς τὸν Τύρναβον ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἑωρτάσθη ἐπιτυχῶς ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας. Εἰς τὸν περίβολον τῶν Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. ἔψησαν ἀρνιὰ καὶ ἐχόρευσαν Ἑλληνικοὺς χορούς.

ΑΛΜΥΡΟΣ.—Ἐπίσης μὲ ἐξαιρετικὴν ἐγκαρδιότητα ἑωρτάσθη εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀλμυροῦ ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας. Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἔψησαν ἀρνιά, ἐχόρευσαν καὶ ἐτραγούδησαν τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΒΟΛΟΣ.—Μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν ἑωρτάσθη τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βόλου.

Μετὰ τὸ γεῦμα καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Βόλου ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας διὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἑορτασμοῦ.

ΕΛΑΣΣΩΝ.—Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐλασσῶνος τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τὴν ἑώρτασαν εἰς τὴν τοποθεσίαν Τεκέ, εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.—Εἰς ὅλα τὰ τμήματα Μεσολογγίου καὶ τῶν διαφόρων Ὑποδιοικήσεων ἐγένοντο συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνεπτύχθησαν διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

— Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου συμμετέσχον τὰ τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τὰ τμήματα Ἀρρένων Ἀγρινίου, Ναυπάκτου, Αἰτωλικοῦ, ὡς καὶ τὸ ναυτικὸν τμῆμα τῆς Ναυπάκτου, τὸ ὁποῖον καὶ προεκάλεσεν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἐπίσης συμμετέσχον Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Πανεπ. Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

—Τὰ ἔργα κοινῆς ὠφελείας συνεχίζονται καθ' ὅλον τὸν Νομὸν ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν. Οὕτω ἡ Ε.Ο.Ν. Παλαίρου προέβη εἰς περίφραξιν δενδροφυτευμένου μέρους τῆς Κοινότητος. Ἡ Ε.Ο.Ν. Γαυρολίμνης ἐκαθάρισεν ἕνα δάσος ἀπὸ τὰς κάμπας. Τὰ τμήματα Δομνίτσης ἤνοιξαν λάκκους ἐντὸς τοῦ σχολικοῦ κήπου διὰ τὴν δενδροφύτευσιν. Ἐπίσης τὰ τμήματα Προυσσοῦ διήνοιξαν πλατεῖαν εἰς τὴν θέσιν Ἅγιος Δημήτριος. Οἱ Φαλαγγῖται τῶν τμημάτων Λιθοβουνίου, Κερασοχωρίου, Ἀντιρρίου καὶ Μεγάλου Χωρίου προέβησαν εἰς διάφορα κοινωφελῆ ἔργα καὶ διώρθωσαν διαφόρους κοινοτικοὺς δρόμους, πλατείας καὶ ἄλλα.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Ἡ συμμετοχὴ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τῆς Μ. Ἑβδομάδος προσέδωσεν εἰς αὐτὰς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τελετὴν τῆς περιφορᾶς τῶν Ἐπιταφίων, ἰδιαιτέραν μεγαλοπρέπειαν.

Τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὴν τιμητικὴν φρουρὰν τῶν διαφόρων Ἐπιταφίων, παρουσίασαν ἐπιβλητικὴν εἰκόνα.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀφίξεως ἐξ Ἀθηνῶν ὁμάδος Φαλαγγιτῶν ἵνα διανείμη δῶρα εἰς τοὺς Ἀκρίτας, ἡ Περιφ. Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ροδόπης ἔδωσε γεῦμα εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Γυμνασίου, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῶν ἐνταῦθα μονάδων καὶ τῶν ἀξιωματούχων τῆς ἐνταῦθα Ὀργανώσεως, οἱ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Θράκης κ. Εὐάγγ. Καλαντζῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς Ἀρχῆς, ὁ φρούραρχος, ὁ δήμαρχος Κομοτιναίων, ὁ περιφ. διοικητής, ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀφιχθεῖσα ὁμὰς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. Κατὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον διεξήχθη ἐν ἀτμοσφαίρᾳ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἠγέρθησαν ἐνθουσιώδεις προπόσεις. Ὡμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους ὁ φρούραρχος Κομοτινῆς καὶ ἐξῆρε τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος τοῦ Ἑλλην. Ἔθνους, ὡς καὶ τὴν συμβολὴν τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ἰσχυροποίησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὴν δημιουργίαν εὐτυχοῦς καὶ ἐνδόξου μέλλοντος. Τὰς προπόσεις καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ φρουράρχου ἐκάλυπτον ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοὶ χοροὶ οἱ ὁποῖοι ἐπέτειναν τὸν ἐνθουσιασμόν.

Τὴν ἑπομένην ἀντιπροσωπεία τῆς ἐνταῦθα Ε.Ο.Ν., ἡ ὁμὰς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑπουργοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ἄλλοι μετέβησαν εἰς τὰ σύνορα, ὅπου μαζὶ μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ πανελληνίου πρὸς τοὺς φρουροὺς τῆς Πατρίδος προσέφεραν καὶ διάφορα δῶρα εἰς αὐτούς. Ἡ συγκίνησις τόσον τῶν φρουρῶν, ὅσον καὶ τῶν ἀντιπροσώπων ὑπῆρξε καταφανής. Ἐκ τῶν ἀνταλλαγεισῶν δὲ προσφωνήσεων ἀντελαμβάνετο κανεὶς τὴν πλήρη ψυχικὴν ἐπαφὴν ἡ ὁποία συνετελέσθη μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

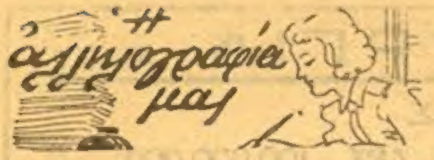
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Εἰς τὴν πόλιν μας ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπέστατα. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ἐγένετο κινητοποίησις τῶν διαφόρων τμημάτων. Εἰς τὰς διαφόρους συγκεντρώσεις αὐτῶν ὡμίλησαν οἱ ἐπὶ κεφαλῆς βαθμοφόροι διὰ τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας. Ὡσαύτως ἐσημαιοστολίσθησαν καὶ διεκοσμήθησαν καταλλήλως τὰ διάφορα καταστήματα, αἱ πλατεῖαι καὶ οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς πόλεως.

—Ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὴν Φάλαγγα Ληξουρίου, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος διὰ τὴν ἀρτίαν ἐμφάνισιν καὶ διὰ τὴν πειθαρχίαν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἐπίσης ἡ Διοίκησις Θηλέων ἑώρτασε τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα μεγαλοπρεπῶς. Ἐδόθησαν διάφοροι χοροὶ εἰς τὰ σημαιοστόλιστα Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως. Εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τὴν τόσον ὡραίαν παρεκάθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ἐψάλησαν ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας, ὁ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ διάφορα ἄλλα πατριωτικὰ τραγούδια. Πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ τὰς Σκαπανίσσας ὡμίλησε δι' ὡραίων καὶ ἐμπνευσμένων λόγων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἀναπτύξας τὰ ἀγαθὰ ποὺ προῆλθον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς ἀνωτέρας βαθμοφόρους των περιῆλθον δι' αὐτοκινήτων ὅλα τὰ πέριξ τοῦ Ἀργοστολίου χωρία, ἔνθα ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκταὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων.

ΠΑΛΑΙΟΓΙΑΝΝΗΝ, Καρπενήσιον. Είσαι ὁ δέκατος ποὺ μᾶς στέλλεις τὴν ἄσκησι τοῦ ἀθροίσματος «15», ἡ ὁποία μάλιστα ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὴν «Νεολαίαν». Τί κακὸ εἶναι αὐτό; Γιατί βάζετε τὸ ὄνομά σας κάτω ἀπὸ ξένη ἐργασία; — Κ. Γ. ΔΡΙΛΑΡΗΝ, Σαρδηνια. Ἀκατάλληλος ἡ ἄσκησίς σου. — Π. ΜΠΑΛΟΔΗΜΑΝ, Πύλον. Μὴ γράφῃς μὲ κόκκινη μελάνην. Τὸ Σταυρόλεξο ὄχι. Ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθοῦν ὡρισμέναι. — Κ. Σ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΝ, Λαμίαν. Ἀπόφευγε τὰ σταυρόλεξα ποὺ ἔχουν ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὶς ἴδιες λέξεις. — Π. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως. — Ι. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΝ. Ἀτελὲς τὸ σταυρόλεξό σου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ ἄψητο κρέας δὲν λέγεται «ὠμιῶ». Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐκραύγασαν «ἄρων». Εἶναι «ἆρον». — Γ. Α. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΑΝΝΗΝ, Σπάρτην. Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου καὶ θὰ δημοσιευθῆ. — Η. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΝ, Ἴκλαιναν Πυλίας. Δὲν εἶναι Φυλανδία. Τὸ σωστὸ εἶναι Φινλανδία ἢ ἔστω καὶ Φιλλανδία μὲ δύο λ. Ἔχεις ἄλλως τε καὶ μερικὲς ἄλλες μικροατέλειες στὸ σταυρόλεξό σου. — Α. Γ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ, ἐνταῦθα. Βάζεις στὸ σταυρόλεξό σου τὸ ὄνομα «πωλητοῦ ὑφασμάτων τῶν Ἀθηνῶν». Πῶς θέλεις νὰ ξέρουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες τὸν πωλητὴν αὐτόν, ὁ ὁποῖος, ἂν μή τι ἄλλο, δὲν εἶναι πάντως διάσημος ἀνήρ; Τὰ Μάρλεν καὶ Σίρλεϋ ἐπίσης ἀκατάλληλα. — Χ. Κ. ΓΟΥΓΟΥΛΑΝ, Φιλιατρά. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου. Κυρίως ἀνεπιτυχεῖς οἱ λέξεις. Ἀπὸ τὴν «δύσκολη πρόσθεσι» σου — ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ ἄσκησις, δημοσιευθεῖσα εἰς ἄλλο περιοδικὸν — βγαίνει συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ ἄλλες ἀσκήσεις δὲν εἶναι δικές σου, ἀλλ' ἀντιγραφή. Τὰ «ὑπόλοιπα» νὰ μὴ τὰ στείλῃς ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι πρωτότυπα. Θέλουμε δικὴ σου ἐργασία. — Π. Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Κοζάνην. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου. Ἀτελὴς ἡ διασταύρωσις τῶν λέξεων. Ἔχουν ἐλάχιστα κοινὰ γράμματα. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — Ν. Χ. ΤΑΜΒΑΚΗΝ, Φιλιατρά. Τὸ πρῶτον σταυρόλεξο ἀκατάλληλο, κυρίως γιατί χωρίζεται σὲ δυὸ μέρη. Στὸ δεύτερο ἔχεις δύσκολες λέξεις (Γουαδιάνας). Νὰ προτιμᾷς εὔκολες λέξεις καὶ ἁπλᾶ σχήματα. Δυστυχῶς καὶ οἱ ἀσκήσεις σου εἶναι ἀκατάλληλες, γιατί ἔχουν δύσκολες λέξεις. — ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ, Θεσσαλονίκην. Ἔχει ὡραῖα σημεῖα τὸ σταυρόλεξό σου καὶ ἐλάχιστα μαῦρα. Δυστυχῶς ὅμως τὸ χαλοῦν ὡρισμέναι λέξεις (Μηαν, μπίφ, ἄδειμ). Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — Π. Α. ΒΑΚΡΟΝ, Φιλιατρά. Καὶ τὸ δικό σου σταυρόλεξο χωρίζεται σὲ διάφορα ἄλλα. Ἀπορρίπτεται. Τὸ αἴνιγμα ἀνεπιτυχές, γιατί ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι θηλυκὸν τοῦ ἐλέφας (ποῦ σοῦ κατέβηκε;). Θὰ δημοσιευθοῦν μιά-δυὸ ἀσκήσεις. — Μ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΥ, Στρανώμην. — Τὰ ἴδια. Τὸ σταυρόλεξό σου περιέχει πέντε σταυρολεξάκια. Καὶ τὸ ἄλλο — μὲ τὰ ζῶα — δύο. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι μπορεῖς νὰ παρουσιάσῃς καλὰ σταυρόλεξα. Τὰ περιμένουμε. — Β. ΤΖΑΒΑΡΑΝ, Καλάμας. Δυστυχῶς δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ δημοσίευσι. Ἔχεις πολλὰ σκάρτα καὶ ἀνορθόγραφα (ΝΠΟ, ΡΑΒ, ΟΛΑΡΕ, ΙΛΛΟΣ, ΟΟΝ, ΣΙΜΑ, ΥΟΟΙ, ΛΥΝ, Α.Ο.Σ. κλπ.). Περίπου δὲν ἔχεις καμμιὰ σωστὴ λέξι... — Γ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΝ καὶ Β. ΜΑΝΤΙΚΑΝ, Καλλιθέαν. Δὲν εἶναι κακό, ὄχι ὅμως καὶ ὅσο πρέπει καλό. Γιατί ἐπαναλαμβάνετε δυὸ φορὲς τὸν Ἄαρ; — Α. Κ. ΜΠΟΥΡΟΒΙΛΗΝ, ἐνταῦθα. Αὐτὸ ποὺ ἔστειλες δὲν εἶναι σταυρόλεξο. Χωρίζεται σὲ τρία μικρότερα, μὲ 3-4 λέξεις τὸ καθένα. — Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, ἐνταῦθα. Δὲν δεχόμεθα σταυρόλεξα ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὰ ἴδια. — Δ. Π. ΧΑΤΖΙΑΡΑΝ, Καρδίτσαν. Πλουσία ἡ παραγωγή σου εἰς σταυρόλεξα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φαίνονται πρωτότυπα. Ἑπομένως... — Α. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΝ, Πύλον. Ἂν ἔλειπε ἡ λέξις «τιτανώδης» θὰ ἦτο καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου. Τὰ ἄλλα ἔλαβον σειράν. — Α. Ι. ΖΟΡΜΠΑΛΑΝ, Χαλκίδα. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. Σταυρόλεξα δημοσιεύομεν πρωτότυπα μόνον. — Γ. Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικὸ καὶ τὸ «Ζητεῖται μιὰ λέξις». — Ε. Α. ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. Ἔχει γραφῆ τόσες φορὲς στὴ στήλη αὐτή, ὅτι σταυρόλεξο ποὺ χωρίζεται σὲ ἄλλα μικρότερα δὲν εἶναι σταυρόλεξο. Ἔχει ἀπορριφθῆ προτοῦ φθάσῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας. Δεχόμεθα σταυρόλεξα σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται στὴν «Νεολαία». — ΓΡ. Β. ΓΑΪΤΑΝΑΡΟΝ, Φιλιατρά. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. Ὄχι ὅμως καὶ τὸ πρόβλημα. — Ν. ΚΩΤΣΙΡΗΝ, Πύλον. Μὲ μικρὰν διόρθωσιν θὰ δημοσιευθῆ τὸ σταυρόλεξό σου (τὸ μικρό). Τὸ ἄλλο ἔχει δύσκολες λέξεις. Οἱ ἀσκήσεις σου καλές. — Ρ. ΚΑΜΙΝΑΡΑΝ, Λεμεσὸν Κύπρου. Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου, ἀλλὰ ἔχει δύσκολες λέξεις. Τὰ ἄλλα ναί. — Γ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἔλαβον σειράν. — ΣΤ. ΓΚΙΓΚΙΣΗΝ, Καβάλην Ὀρεστιάδος. Χωρὶς νὰ εἶναι κακὸ τὸ σταυρόλεξό σου δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι σχεδιασμένο μὲ σινικὴ μελάνη καὶ ἐπειδὴ ἔχει μερικὲς ἀκατάλληλες λέξεις. — ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΑΤΣΑΚΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ποιήματος, τὸ ὁποῖον ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. — ΣΠΥΡ. ΝΤΑΛΙΑΝΗΝ. Ὄχι πολὺ τεχνικὸ τὸ ποίημά σας. Πάντως θὰ παραπεμφθῆ εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤΑΜΠΟΛΑΝ. Ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΓΙΑΤΡΑΚΟΝ, Πειραιᾶ. Μᾶς γράφεις στὸ τόσο ὡραῖο γράμμα σου: «Σὺ ποὺ μέσα στὶς ἱερὲς σελίδες σου κρύβεις τὰ λαμπρότερα αἰσθήματα. Σὺ ποὺ ἐξευγενίζεις κάθε νέο, ὁδηγῶντας τον στὸν ἀνθοστόλιστο δρόμο ποὺ μᾶς χάραξεν ἡ 4η Αὐγούστου. Ἔρχομαι δειλός, ἀλλὰ γεμᾶτος χαρὰ καὶ περηφάνεια νὰ σοῦ χαρίσω τὸ τριαντάστροφο ποίημά μου. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ δεχτῇς... Ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι θὰ ἤθελα οἱ λαμπρές σου σελίδες νὰ τὸ ἀγκαλιάσουν καὶ νὰ τὸ κλείσουν μέσα τους. Ναί! Θὰ ἤθελα... Ἐπειδὴ ἔχω πάρει ἕνα ἀθάνατο παράδειγμα ἀπὸ τοὺς προγόνους μου. Νὰ ὑμνῶ τὴν πατρίδα μου... Καὶ θὰ ἤθελα ὅλοι οἱ νέοι νὰ τ' ἀκολουθήσουν». — Τὸ ποίημά σου ὅμως δὲν θὰ δημοσιευθῆ. Γιατί; Δὲν εἶναι ἀπολύτως καλό. Μεγάλο δέ. Φρόντισε νὰ τὸ περικόψῃς, νὰ δέσῃς καλύτερα τὸ στίχο καὶ τὰ νοήματα καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλῃς. — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, βαθμοφόρον τῆς Ε.Ο.Ν. Τροιζῆνος. Ἐλάβομεν τὰ ποιήματά σας. Μᾶλλον καλά. Παρεπέμφθησαν εἰς κρίσιν. — ΜΙΧ. ΜΠΑΓΙΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Ποίημά σας ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. Δὲν ἐστάλη εἰσέτι πρὸς δημοσίευσιν λόγῳ τῆς μὴ ἐπικαιρότητός του. — Π. Σ. ΛΕΜΟΝΗ, Σῦρον. Ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' ὅλα. Τὸ «Ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα» καλό. Θὰ δημοσιευθῆ. — ΣΩΤΗΡΙΟΝ Γ. ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. Μᾶς γράφεις στὸ τόσο ὡραῖο καὶ ἐμπνευσμένο γράμμα σου: «Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν εὐεργεσία σου στὶς ἑλληνικὲς καρδιὲς τῆς ἀνθισμένης Νεολαίας, ποὺ τὶς δίνεις τὶς αἰώνιες ἠθικὲς βάσεις τῆς ζωῆς καὶ τὴν τρέφεις μ' εὐχάριστη κι' ὠφέλιμη πνευματικὴ τροφή. Εἶσαι ὁ ἄμεσος σύνδεσμος τῶν μελῶν μας, ἡ καρδιά μας, ἡ ἐθνική μας ψυχή. Ἡ Ὀργάνωσί μας εἶναι πηγὴ τῆς ἐθνικῆς μας δυνάμεως μὲ προστάτη καὶ ὁδηγὸ τὸν θεόσταλτο Ἀρχηγό μας, ποὺ μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ αἰώνιο θάνατο καὶ μᾶς ὁδηγεῖ σ' ἕνα ζηλευτὸ νεοελληνικὸ πολιτισμὸ γιὰ μιὰ καινούργια Ἑλλάδα. Μὲ τὴν συναδελφωσί μας ποτίζομε τὸ δέντρο ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φουντώσῃ καὶ νὰ ὡριμάσῃ τοὺς καρπούς του. Μὲ τὰ τραγούδια στὰ χείλη θὰ δώσουμε στὴν πατρίδα μας ξεχωριστὴ ὀντότητα ἀνάμεσα στ' ἄλλα Κράτη. — Καὶ τὰ τραγούδια μας αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν ἕνα νέο Ἀκριτικὸ κύκλο, ποὺ ὁ Διγενής του θὰ εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας μὲ πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους στρατιώτας τὰ συναδελφωμένα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.». Τὸ ποίημά σας πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῆ ἀσφαλῶς. — ΕΛΕΥΘ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ. Ἐλήφθησαν. Παρεδόθησαν εἰς τὴν σύνταξιν, διότι εἰς αὐτὴν ἀνήκουν ἀπὸ ἀπόψεως ἁρμοδιότητος. Θὰ πάρετε καὶ ἄλλην ἀπάντησιν. — Π. ΖΕΡΒΟΝ, Πειραιᾶ. Τὸ ποίημά σου ἐμπνέεται βέβαια ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου στὸν Ἀρχηγό, ἀλλὰ δὲν εἶναι τεχνικό! Ἔχει ὁ στίχος πολλὰ ἐλαττώματα. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ Χ. ΠΕΘΑΙΝΟΝ. Καλὰ τὸ καταλάβαμε. Εἶναι ἀντιγραφή. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀτέλειαν δὲν μᾶς ἐξηγεῖτε καὶ πάλιν τί θέλετε. Λοιπόν! Ἀτελῶς δὲν γράφει κανεὶς στὸ περιοδικόν. Μόνον αἱ Ὑποδιοικήσεις καὶ οἱ Τομεῖς, ἀλλ' ὡς τοιοῦτοι. Ὡς ὀργανισμοὶ δηλαδή. Διὰ τὴν ἀτομικήν σας ἀλληλογραφίαν θὰ βάζετε γραμματόσημο. — Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τὰ σταυρόλεξά σου. Οἱ ἀσκήσεις ἔλαβον σειράν. — Γ. ΡΟΔΑΜΗΝ, Πειραιᾶ. Τὰ ἀριθμητικὰ παιγνίδια σου δὲν εἶναι πρωτότυπα. Στεῖλε μας κάτι δικό σου. — Σ. Α. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΝ, Καρυόφυτον. Δὲν εἶναι καλὲς οἱ λέξεις τῆς ἀσκήσεώς σου. — Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ καὶ Γ. ΣΙΛΙΤΖΟΓΛΟΥ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται τὰ σταυρόλεξα. — Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ. Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπρεπὲς τὸ ἀστεῖο σου. Πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ τὸ στείλῃς στὴ «Νεολαία»; — Κ. Β. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΙΔΗΝ, Τσοτύλιον. Ὠνὴς εἶναι λέξις ἀνύπαρκτος. Κάκιστον καὶ τὸ δράω. Ἀνεπιτυχὲς ἑπομένως τὸ σταυρόλεξό σου. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΔΕΜΕΣΤΙΧΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Διὰ τὸ σταυρόλεξον θὰ σᾶς δώσουμε ἰδιαίτερη ἀπάντησι. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΝ, Ἐνωμοτάρχην Ε.Ο.Ν. Βιάννου. Ἡ ἐπιστολή σας μᾶς συνεκίνησεν. Εἴμεθα εὐτυχεῖς γιατί ἀποκτοῦμε ἕνα τόσο καλὸ φίλο σὰν καὶ σένα! Σημειώνομεν ἰδιαιτέρως τὴν ὁμολογία σου ὅτι «χάρις εἰς τὴν μέριμναν τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ καὶ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου διὰ τοὺς ἐπιμελεῖς μαθητὰς συμπληρώνεις τὶς σπουδές σου. Καὶ ὅτι ἀκόμη, σὰν ἀγροτόπαιδο ποὺ εἶσαι, βλέπεις χαρούμενο τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως βελτίωσι τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς». Μπράβο. Γιὰ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ πάρετε ἰδιαίτερη ἀπάντησι ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτῆς στήλης.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλλην. Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐκυκλοφόρησαν νέοι τόμοι τοῦ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Πλουτάρχου (Βίοι Παράλληλοι καὶ Ἠθικά), Ξενοφῶντος, Θουκυδίδου, Δημοσθένους, Ἀρριανοῦ, Ἱπποκράτους, Σαπφοῦς, Ἀριστοφάνους, Στράβωνος, Παυσανίου, Αἰσχύλου, Ἡσιόδου, Χρυσοστόμου, Μεγ. Βασιλείου κλπ. Εἰς τὰ τμήματα της Νεολαίας, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τους 55 ἐκδοθέντας τόμους τοῦ «Παπύρου», παρέχονται ἐκπτώσεις καὶ εὐκολίαι πληρωμῆς.

Ο ΜΑΪΟΣ ΜΑΣ ΕΦΘΑΣΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 948)

λουλουδιῶν, δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸν κόσμο τῶν πόλεων νὰ βγαίνῃ εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἡ παραμονὴ τῆς 1ης τοῦ Μαΐου καὶ ἡ Πρωτομαγιὰ εἶναι ἡμέραι ἀφιερωμέναι ἀπὸ ἀρχαιότατα εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἐξοχῆς. Οἱ ἄνθρωποι στολίζονται μὲ ἄνθη καὶ κρεμοῦν στεφάνους ἀνθέων εἰς τὰ σπίτια των. Στολίζονται δὲ μὲ ἄνθη καὶ τὰ ἁμάξια καὶ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ζῶα ποὺ σέρνουν τὰ ἁμάξια. Εἰς τὰ σχολεῖα τὰ παιδιὰ μαθαίνουν τὸ τραγοῦδι τοῦ Μαΐου, ἐνῷ εἰς τὰ χωριὰ τραγουδοῦν διάφορα δημοτικὰ παληὰ τραγούδια ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸν Μάη. Λόγῳ τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς τοῦ Μαΐου, ὡς ἑορτῆς χαρᾶς, καθιερώθη τώρα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου νὰ εἶναι ἡμέρα ποὺ ἑορτάζουν κατὰ ἐθνικὸν καὶ πατριωτικὸν τρόπον οἱ ἐργαζόμενοι. Ἔγινεν ἡ πρώτη Μαΐου Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν ἐργατῶν. Ἡμέρα χαρᾶς καὶ συναδελφώσεως. Εἰς τὰ χωριὰ οἱ διδάσκαλοι παίρνουν τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ἐξοχήν. Αὐτὸ δὲ γίνεται καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Εἶναι λοιπὸν ὁ Μάϊος καὶ ἡ Πρωτομαγιὰ ἀφιερωμένοι καὶ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τοὺς μαθητάς. Οἱ μαθηταὶ στολισμένοι μὲ ἄνθη τραγουδοῦν μαζὶ μὲ τοὺς διδασκάλους των:

«Πᾶμε καὶ μεῖς νὰ πάρωμε
μὴ χάνωμε καιρὸ
μᾶς φθάνει ἕνα τριαντάφυλλο
κι' ἕνα κλαδὶ χλωρό».

Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι εἶχαν πολλὰς ἑορτὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν λατρείαν τῶν λουλουδιῶν. Τὰς ἐθεώρουν θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς.

Εἶχαν τὰ «ἀνθεστήρια», τὰ «ἀνθοφόρια» καὶ ἄλλας ἑορτάς. Ἐμεῖς ἔχομε μόνο τὴν Πρωτομαγιά. Δικαίως δὲ τὸ Κράτος σήμερα ἀποδίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν Πρωτομαγιά, καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἐθνικὸν ἑορτασμόν της.

Κ. Φαλτάϊτς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

